2007 *Romantic Times* Tarihi Aşk Romanı En İyi İlk Kitap Ödülü

DENEANE CLARK

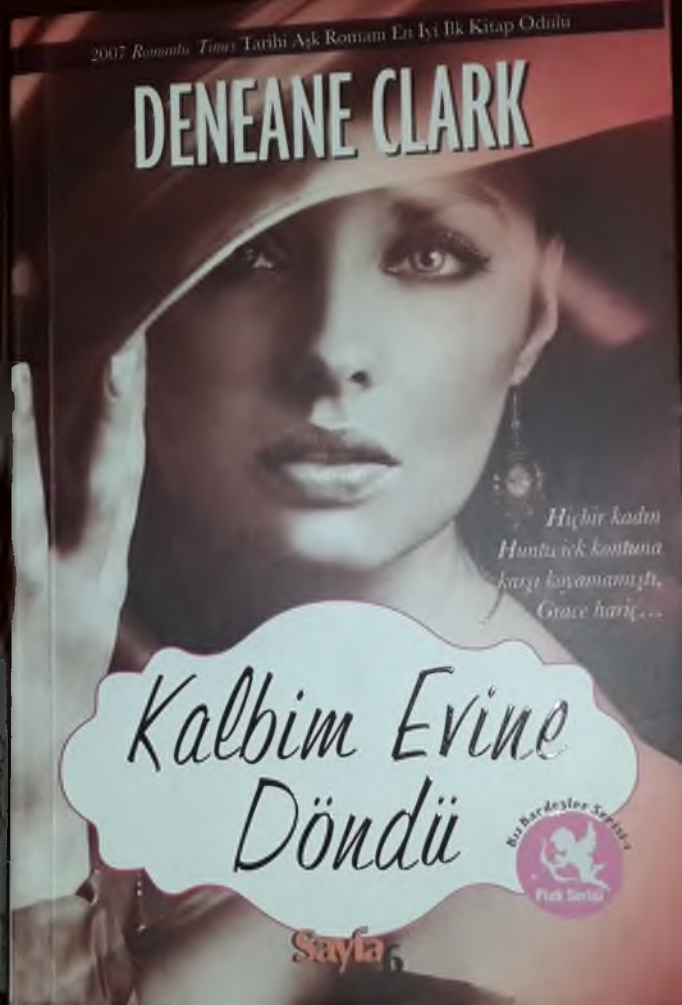

Hiçbir kadın Huntwick kontuna karşı koyamamıştı. Grace hariç...

Kalbim Evine Döndü

Bir Kardeşler Serüveni

Pink Serisi

Sayfa 6

Hausa, Tim Davis

Giriş

Ağustos sonu, 1800

Çoktandır ihmal edilmiş avcı kulübesinde önemli bir olay gerçekleşmek üzereydi. Ahşapların arasında ikamet eden, çürümüş ahşabın küf kokusuna ve pisliğe alışık, altı bacaklı ve benzeri bir sürü tüyler ürpertici kulübe sakini yaratık, başlayan töreni saygılı bir mesafeden, sessizce izliyordu. Tedbirli olmalarının asıl sebebi sürekli yaşadıkları bir korkuydu; kendilerini bir anda parlak bir bilimsel deneyde kullanılmak üzere boş bir kavanoza hapsedilmiş halde bulmak istemiyorlardı.

Ne yazık ki, törenin iki katılımcısından biri durumun ciddiyetine uygun bir şekilde davranmakta zorlanıyordu. Küçük kız önünde zıplayan ürkmüş bir cırcırböceğini minik, tombul elleriyle tutmaya çalışırken, bulaşıcı kahkahası etrafı çevreleyen ağaçların arasında çınlıyor,

havasız kulübeyi sarıyordu. Hayvan açık kapıya doğru gitmeyi başarmış, hızlıca kendini dışarı atıp Grace kirli elleriyle kulübenin çıkışında belirmeden hemen önce, yerdeki büyük bir akçaağaç yaprağının altına saklanmayı becermişti.

Harap binanın içinde, giderek sinirlenen on yaşlarındaki bir oğlan çocuğu, darmadağınık, kırmızı bukleleriyle ele avuca sığmayan bu küçük kız çocuğuna ters ters bakmaktaydı. Kız cırcırböceğini aramayı bıraktı ve neşeyle oğlan çocuğunun tam karşısına oturdu. Çizik içindeki kısa bacakları soluk renkli, kısa paçalı bir erkek pantolonuyla örtülmüştü, üstünde de bir zamanlar beyaz olan ama ağaçlara tırmanıp kelebek kovalayarak geçirilen muhteşem bir yaz sabahının yırtıklarını ve lekelerini taşıyan bir gömlek vardı.

Grace, Henry Belden'ın kötü bakışlarını tekrar üstünde hissedince ciddi gözükmek için elinden geleni yapmaya çalıştı ama bütün çabasına rağmen gülmeden duramadığı için her iki elini de ağzına götürdü, parlak mavi gözlerinde neşe kıvılcımları saklıydı.

Henry kızgınlıkla içini çekti. "Grace," dedi sert bir şekilde, "lütfen en azından gülmemeye çalış. Bu gerçekten çok önemli." Kıza doğru uzandı ve kaba bir şekilde ellerini yüzünden çekti. Grace ciddi görünmek için çaba sarfetse de hâlâ gamzeleri görünüyordu.

Henry, "Şimdi," diyerek en ciddi sesiyle talimat vermeye başladı. "Ne söylersem aynısını tam olarak tekrarla."

Küçük kız tamam anlamında başını salladı, sürekli onu etkileyen şeyler yaptığı için kahramanı olan bu oğlanı her zamanki gibi şaşırtmaya can atıyordu. Oğlanın kendisine hızla yürüyen bir ata nasıl bineceğini gösterdiği sabahı hatırladı. Bu numarayı yapabileceğinden emindi; tek ihtiyacı, kendisi üstünde değilken midillisine yeterince tırıs egzersizi yaptırabilmekti. "And içerim ki," diye başladı oğlan, onu daldığı düşüncelerden çekip çıkararak.

"And içerim ki," Grace yüksek, çocuksu sesiyle tekrar etti.

"Senden başka kimseyle evlenmeyeceğim."

"Senden başka kimseyle evlenmeyeceğim," diye itaatkâr bir şekilde tekrar etti, sonra yeniden kıkırdıyarak anın bütün büyüsünü bozdu.

Henry bu tozlu yerde şamatayla kahkaha atan bu yedi yaşındaki kıza önce tepeden, küçümseyici bir bakış attı, sonra o da dayanamayıp gülmeye başladı. Çocukların yüksek perdeli kahkaha tufanı boş odada yankılanıyor ve dışarıdaki parlak güneşe doğru sürükleniyordu. Kuşlar acil durum çağrısıyla ötmeye başladılar. Ağaca konmuş bir baykuş tembelce yuvarlak gözlerinden birini açtı ve sonra tekrar kapadı, zavallı küçük kuşlar onun bakışını fark edince cıvıldamayı bırakarak sustular.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Henry, nihayet gülmeyi kesmiş ve konuşmayı başarmıştı.

Grace oturdu ve kirli elleriyle gözlerindeki yaşları sil-

di. "Sen," dedi kahkahadan nefessiz kalmış bir sesle, bir yandan da küçük, tombul parmağıyla onu gösteriyordu. "Tıpkı Reverend Teesbury'e benziyordun. Hani vaazın ortasında bir anda bağırmayı kesip birinin gözlerinin içine bakar ya..." Saygısızca gözükse de uzun boylu, aksi rahibin oldukça iyi bir taklidini yaptı ve sonra tekrar bir kahkaha dalgasının içine düştü. Kendi esprisine o kadar kapılmıştı ki Henry'nin gülümsemeyi kestiğini fark etmedi.

Oğlan ellerini Grace'in omuzlarına koyup ona iyice yakınlaştı. Grace karnında garip bir duygu hissetti. "Ne yapıyorsun, Henry?" diye kekeledi.

"Şimdi beni öpmek zorundasın," dedi Henry. Sesi kalın ve tuhaftı, gözlerini onun gözlerine dikmişti.

Grace silkelenerek geriye doğru bir adım attı. "Öğğ! Henry Belden! Seni veya bir başka erkeği öpmeyeceğim!" Geri geri kapıya doğru giderken tedbirli bir şekilde ona bakıyordu. Bir daha denemeyeceğini anlayınca midesindeki garip bulantı kesildi. "Bir oğlanın beni öpebilmesi için önce beni yakalaması gerekir ve siz erkekler hiçbir zaman beni yakalayamayacaksınız." Döndü ve koşarak kulübeden kaçmaya başladı, kahkahaları da peşinden gidiyordu.

"Ah, evet, elbette yakalayacaklar, Grace," dedi Henry. "Bir gün."

Bir

Mart 1813

Köy hanının bunaltıcı derecede gürültülü ve sıcak ortamında iki beyefendi yemek sonrası konyaklarının keyfini çıkarıyordu. İyi dikilmiş, kusursuz elbiselerinin içinde her ne kadar etraftan rahatsızmış gibi görünmüyorlarsa da buraya ait olmadıkları belliydi. Adamlar ancak yüksek bir soydan veya büyük bir servetten gelebilecek bir özgüven ve incelik taşıyorlardı, bununla birlikte nerede olurlarsa olsunlar bulundukları yere uyum sağlıyor gibiydiler. Uzun boylarından sıkı, atletik vücutlarına ve soyluluklarına işaret eden iktidar sahibi duruşlarına kadar fazlasıyla birbirlerine benziyorlardı. Fakat gözlerinde durum farklıydı.

Gönülsüz bir şekilde yeni Blackthorne dükü olan Sebastian Tremaine'in ürkütücü, kehribar gözleri ve insanın

içine işleyen bakışları vardı. Aslında son derece soğuk ve mesafeli olan bu gözler vahşi kedileri hatırlatıyordu. Bir grup genç kızın birbirine fısıldaşarak anlattığına göre, o gözler karanlık bir geçmişi, üstünde hiç konuşulmayan ama hep merak edilen bir geçmişi gizliyordu. Genç hanımefendilerin çoğu ne zaman onunla balolarda veya dışarıda, parkta arabayla gezerken karşılaşsalar, belki kendileriyle konuşur umuduyla heyecandan titriyorlardı. Daha bir hafta önce genç ve ürkek bir hanım bir balo da babasını bu gizemli dükle sohbet ederken görmüş ve kendisiyle bu altın bakışlı, ürkütücü adam arasında bir nişan olasılığı üzerine tartıştıklarını duyunca korkudan ateşlenerek yatağa düşmüştü.

Diğer yandan, hiç kimse Huntwick kontunun gözlerini soğuk diye tasvir edemezdi. Trevor Christian Caldwell'in, içinde hoş bir baştan çıkarıcılık, yanıp tutuşturan bir sıcaklık, en çok da zengin bir mizah duygusu barındıran parlak, koyu yeşil gözleri vardı. Kont bir genç kıza baktığı zaman, genç kız dünyanın ayaklarının altından çekildiğini hisseder ve bir an için kontun kendisinden başka hiçbir şeyi umursamadığı duygusuna kapılırdı. Çok az kadın onun cazibesine karşı koyabilirdi, özellikle de yatağına aldığı birçok güzel kadının sonradan anlattığı efsanevi çekiciliği de işin içine girince. Uçsuz bucaksız servetine "Huntwick Kontesi" unvanını taşıma olasılığı da eklenince daha da karşı konulmaz olurdu. Evlilik hayatına ya da çocuk sahibi olmaya herhangi bir meyil göstermemesi geçen sene büyük bir hayal kırıklığına sebep olmuştu. Bu

sene de kontun gene bekâr kaldığı bir sezonun[1] daha sonuna gelinmişti, evlenecek kızları olan annelerse, gelecek sezon kontun nihayet kendi kızlarını fark edeceğinden emin bir şekilde topluca rahat bir nefes almışlardı.

Konyağını bitiren dük duman dolu odanın kapısına doğru bakıp ayakta bekleyen uşağa anlaşılmaz bir baş işareti yaptı. Adam derhal at arabasının sürücüsüne Sebastian ve Trevor'ın yolculuğa hazır olduklarını bildirmek üzere dışarı çıktı.

Trevor kafasını geriye attı ve konyağını dibine kadar içti, sonra sandalyesini masadan uzağa çekerek uzun bacaklarını esnetti. İnce bir puro yakıp derin bir nefes çekti, hoş kokulu, gri-mavi, ince duman tabakasının arasından kafasını uzatıp arkadaşına baktı. "Bu gece yola devam etmekte kararlı mısın? Hava birazdan kararacak, yol tehlikeli olabilir."

Sebastian tereddüt etmeden başıyla onayladı. "Blackthorne'daki işimi yarın bitirmek ve mümkünse bir sonraki gün Londra'ya geri dönmek istiyorum."

Trevor arkadaşının duygusuz ses tonu karşısında başını iki yana salladı. "Birçok erkek dukalık gibi bir mirasa konduğu için mutluluktan uçar, üstelik miras sırasında olduğunun farkında bile değilken. Sense yeni unvanını sadece 'iş' olarak görüyorsun."

1 Sezon (*Ing. Season*) 18. ve 19. yüzyıllarda aristokrat sınıfın balo ve dernek işleri gibi çeşitli sosyal etkinliklerde bir araya geldiği, evlenme çağına gelmiş soylu genç kızların bu etkinliklerde yüksek sosyeteye takdim edildiği dönem. Londra'da sezon genellikle Noel'le birlikte başlayıp yaz ortasına kadar sürerdi. (yay. hzl.)

Sebastian purosunun ucuna ilgisiz bir şekilde baktı. "Bir dukalık," dedi cansız bir tonla, "şehvet düşkünü, ahlaksız bir dizi dükün serveti kuruttuğu ve sonradan gelene sersemletici bir borç bıraktığı, mahvedilmiş bir dukalık." Purosunu söndürüp ayağa kalkınca Trevor da yüzünde muzip bir ifadeyle ayağa kalktı ve iki adam handaki meraklı gözlerin bakışları altında kapıya doğru yürümeye başladı. Dük ödeme yapmak üzere hancının önünde durdu ve nazik ev sahipliği için ona teşekkür edip, avluya doğru yürüyen Trevor'ı takip etti.

Sebastian bekleyen arabasına doğru uzun adımlarla yürüdü, bir yandan da eldivenlerini giyiyordu. Son Blackthorne dükü olma unvanını daha bir ay önce aldığı için parlak kırmızı lakeli kapıya henüz kendi armasını yaptırmamıştı. Londra'ya gider gitmez bunu halletmesi gerektiğini düşünürken, uşağı ona arabanın kapısını açtı. Bir ayağını merdivenlere attı ve Trevor'ı kimin oyaladığını anlamak için dönüp avluya baktı.

Kontu hanın kapısının girişinde ayakta, elleri arkasında bağlı, başı yana eğilmiş bir halde on yaşlarında bir oğlan çocuğunu dinlerken buldu. Oğlan hızla konuşuyor ve eliyle Sebastian'ın arabasının olduğu yönü gösteriyordu, sonra garip bir şekilde ona elini uzattı ve Hunt'ın yüzüne bakmak için kıvırcık saçlı başını ciddiyetle kaldırdı. Sebastian ilgiyle olan biteni seyrediyordu, tam Trevor'ın elini cebine atıp para çıkaracağını tahmin ediyordu ki uzanıp çocuğun havadaki elini tuttuğunu gördü. Sanki ciddi bir iş anlaşması yapıyorlarmış gibi çocuğun elini sıktı. Oğlan hızla seyislerin olduğu yere doğru koşup gözden kayboldu, kızıl saçları batan güneşin solgun ışıklarında parıldıyordu. Trevor sallana sallana arabaya doğru gelirken dudaklarında küçük, muzip bir gülümseme vardı.

"Buralı bir çocukla arkadaş oldun, öyle mi Hunt?" diye sordu Sebastian arabasının lüks, gri koltuklarına otururken.

Trevor onun karşısına oturdu ve ayaklarını at arabasının içinde uzatabileceği son noktaya kadar uzattı, tek kaşını kaldırıp düke bakarken yüzündeki sırıtış geniş bir gülümsemeye döndü. "Evet," diye onayladı tuhaf bir bakışla. "Arabanla çok ilgilendi." Bir an durdu, "Ve asaletinle," diye ekledi kısık bir sesle takılarak.

Sebastian hiç yorum yapmadan yeni unvanının usandırıcı bir şekilde tekrarlanmasına müsaade etti. "Bir ahır oğlanı o zaman?"

"Pek sanmıyorum. En az bizim kadar eğitimli biri gibi konuşuyordu."

"Demek ki bir toprak sahibinin oğlu," dedi Sebastian ilgisizce, bir yandan da pencereden güneşin batışını seyrediyordu. Küçük köyün ışığı çabucak arkalarında kaldı. Arabanın sürücüsü çöken akşam karanlığında yolu daha iyi görebilmek için atları dikkatlice yavaşlattı.

Dük fark etmediği halde, Trevor'ın gülümsemesi daha da yayıldı. "Hiç şüphesiz," diye onayladı ve o da camdan dışarı bakıp güvendiği nadir insanlardan biri olan dükle sessizliği paylaştı. Her zamanki gibi düşünceleri farklı iş kollarındaki yatırımlarına odaklandı. Yakın

bir zamanda Amerikan kolonilerinde maden yatırımına girmişti. Bazı risklere rağmen son derece kârlı bir yatırım gibi duruyordu, aklına Sebastian'ı da kendisine katılmaya davet etmek geldi, dükün de en az kendisi kadar bu yatırımı ilginç bulacağına emindi. Tam konuşmak için ağzını açacaktı ki birden dışarıdan bir çığlık yükseldi. Şiddetli bir sarsıntıyla yerinden fırladı ve omzunu sert bir şekilde koltuğun kenarına vurdu. Araba bir anda son derece tehlikeli bir şekilde iki tekerleğinin üstüne kalkınca kendini korumak için destek bulmaya çalıştı ama sonra araba aniden dengesini sağlayarak bağıran sürücülerin ve korku dolu atların arasında sertçe durdu.

Trevor yerdeki rahatsız pozisyonundan kafasını kaldırıp yaralanmış mı diye Sebastian'a baktı. Dük çoktan kendini toparlamış ve kapıya yönelmişti. Trevor yavaşça onu takip etti, bir taraftan da omzunu ovuşturuyordu. At arabasının aniden yanan ışıkları bir anda gözlerini aldı ve kafasını atlara doğru çevirdi. Onlar da yaralanmamış gözüküyorlardı, derken omzunun üstünden bakınca birkaç uşağın ve at sürücüsünün bir iki metre ileride, yolun ortasında yatan bir şeyin etrafında toplandıklarını fark etti. Trevor merakla, Sebastian'ın onu görür görmez kenara açılan gruba dahil olmasını bekledi. Dük bir anlığına diz çöktü ve yerde yatan şeyi kollarının arasına aldı. Sanki kucağında küçük bir kumaş yığını taşır gibi arabaya döndü. Sebastian yaklaştıkça kont o yığının aslında tanıdık, küçük bir beden olduğunu fark etti. Dikkatle bakınca bir anda anladı.

"Handaki küçük oğlan," dedi Sebastian asık bir suratla.

İki

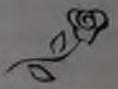

At arabası sallanarak hana doğru hızla geri giderken, Trevor ve Sebastian gergin bir sessizlik içinde oturmuş, karşı koltukta hareketsiz yatmakta olan bilinçsiz çocuğu izliyorlardı. Giysileri solmuştu, neredeyse eski püskü bir pantolonla ona büyük gelen yıpranmış, gri bir gömlek vardı üstünde, en fazla dokuz ya da on yaşında gözüküyordu. Kaşlarının üstündeki çirkin, morumsu şişliğin bozduğu soluk yüzüne, garip bir biçimde uzun ve siyah kirpikleri kıvrılarak uzanıyordu. O kadar hareketsiz yatıyordu ki, Sebastian her ne kadar itiraf etmese de, minik göğsünde soluk alıp verdiğini anlayınca duyduğu rahatlamaya kadar onu öldü sanmıştı.

Araba kısa sürede küçük hanın arka avlusuna girmişti, dükün önceden gönderdiği bir haberciyle han sahibi

onları yarı aydınlanmış avluda ayakta bekliyordu. Araba henüz durabileceği bir yere yanaşmadan, Sebastian sabırsızca kapıyı açtı ve adamların daha yakına gelmesi için eliyle işaret etti. "Bu çocuğu tanıyor musunuz?" Sesi düşündüğünden daha telaşlı çıkmıştı. Karşısındaki koltukta uzanan küçük bedeni gösterdi.

Arabanın içini görmesi için bir uşak arkasından fener tutarken, William Jones kapıya yaslandı. Işık çocuğun yüzüne düşerken ani bir esinti çocuğun kızıl buklesini kaldırdı ve kaşlarının üstündeki çirkin şişlik gözüktü. Jones çocuğa biraz daha yaklaştı ve ani bir iç çekişle gözleri çocuğa odaklı bir şekilde, "Mercy," dedi ve gergin bekleyen düke baktı. "Ackerly Ailesi'nin en küçük çocukları, ekselansları."

Sebastian kafasını salladı ve adamı bıraktı. "Sürücüme Ackerly'lere nasıl gideceğimizi tarif edin ve bizimle orada buluşması için acilen bir doktora haber verin," diyerek otoriter bir tavırla kısa talimatlar verdi. "Çocuğu evine götürdükten sonra gelip burada geceleyeceğiz. Yola tekrar devam etmeden önce çocuğun tümüyle iyileştiğinden emin olmak isterim." Koltuğa geri yaslandı, yüzü düşünceli çizgilerle doluydu.

"Elbette ekselansları," dedi Jones, uşak kapıyı kapatırken aceleyle başıyla selam vererek geri çekildi. Hancının sürücüyle kısa konuşmasını bekledikten sonra araba tekrar hareket etmeye başladı, bu esnada yüzükoyun yatan küçük bedenden hafif bir inilti geldi.

Sebastian anında karşı koltuğa geçti, nazik bir şekilde çocuğun ayaklarını kaldırdı, oturdu ve onları dikkatlice kucağına yerleştirdi. Her ne kadar arabayı o sürmüyor duysa da onu süren kişiyi kendisi işe almıştı. Ayrıca karanlığın indiği bir saatte sürücü Sebastian'ın talimatıyla gereğinden fazla hızlıydı, bu yüzden çocuğun durumundan kendini fazlasıyla sorumlu hissediyordu. Sebastian yumuşakça çocuğun alnından kızıl bukleleri aldı, kaşları endişeyle çatıldı. Onu seyrederken çocuğun yüzünden ani bir acı geçti. Başka bir iniltiyle oğlan gözkapaklarını titretmeye başladı. Sebastian kararsızca Trevor'a baktı, onun yüzü de en az kendisininki kadar kaygı doluydu, sonra tekrar çocuğa döndü.

Gördüğü şey şaşkınlıktan kaskatı kesilmesine neden oldu. Çocuk gözlerini açmış ve Sebastian'a kilitlenmişti, alacakaranlıktaki gökyüzünü andıran koyu mavi, derin gözleri küçük, solgun yüzünde korkuyla kocaman açılmıştı. Bu gözler hiç kuşkusuz bir kıza aitti.

Arabanın öbür tarafından birden ani bir kahkaha sesi gelince Sebastian kendini bu iri mavi gözlerden kurtarıp tek kaşını kaldırarak Trevor'a baktı. "Bunu biliyordun öyle değil mi?"

Trevor başını salladı. "Evet, biliyordum ama bütün bu karmaşa içinde sana söylemeyi tümüyle unuttum." Trevor Sebastian'ı kendisine dik dik bakarken görünce şaşırdı. Bu sessiz arkadaşı nadiren duygularını mimikleriyle açığa vururdu. Sebastian'ın suçlayıcı bakışlarına Trevor da aynı şekilde karşılık verdi.

Koltuktaki genç kızın zayıf, kulak tırmalayıcı fısıltısı karşısında kızgınlıklarını bastırıp ilgilerini kıza yönelttiler. Kız, "N-neredeyim?" diye sordu, dirseklerinin üstünde kalkmaya çalışırken. Kafası zonklayınca derin bir iniltiyle tekrar olduğu yere uzandı.

"Benim arabamdasın," dedi gözünü açtığında ilk gördüğü adam. Sesi derin ve yankılıydı. Kalın telli, siyah saçları ve keskin mükemmel hatlarıyla dayanılmaz şekilde yakışıklıydı. Soğuk, kehribar gözleri ifadesizdi. Bakışları ona hüzünlü geldi, böyle güçlü bir adamın bu denli zayıf hissetmesine neyin sebep olabileceğini merak etti.

"Buraya nasıl geldim?" kısık bir sesle sordu, kafası karışmıştı.

"Hanın ötesinde yolda bir kaza geçirdin," dedi nazik bir şekilde karşı koltukta oturan ikinci adam.

Genç kız bir anlık bir kafa karışıklığıyla ona baktı, sonra tekrar gözlerini kapadı. O da neredeyse birinci adam kadar yakışıklıydı. "Evet, hatırlıyorum," dedi zayıf bir sesle. "Muhteşem doru atları olan dük." Tekrar doğrulmayı denedi, belli belirsiz suratını ekşitti ama bu defa becerdi. Yumuşak kadife koltuklara arkasını yaslayınca gözlerini tekrar açtı ve karşısındaki adama daha dikkatli bakınca ahırların orada dışarıda konuştuğu bu adamı ilk seferde tanıdı.

Trevor göz kırparak genç kıza sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Blackthorne'un atlarını sevdiğini biliyorum," dedi dalga geçerek, "ama onları elde etmek için haydutluk yapacağın aklıma gelmezdi."

Kız gülümseyecek gücü buldu ama alnından tekrar yeni bir ağrı dalgası geçince irkildi. Sebastian hiç tereddüt etmeden onu kendine doğru çekti ve başını nazik bir şekilde omzuna dayadı. "Şimdilik bu kadar hareket yeter. Seni eve götürüyoruz, hancı bize eve doktor göndereceğine söz verdi." Kendine biraz da şaşırarak sessizce kızın kıvırcık saçlı başına baktı, ona tümüyle yabancı olan bu koruma duygusunu nasıl uyandırdığını anlamaya çalışıyordu. Adeta gençlik kokuyordu, taze bir meltemin karıştırdığı güneş görmüş bir saçla, bir yaz yağmuru sonrasındaki toprak kokusunun unutulmaya yüz tutmuş bir karışımı gibiydi. "Kaç yaşındasın?" diye sordu genç dük, oğlan çocuğu kılığında kırlarda dolaşan bu enteresan kızı merak etmişti.

"İki ay içinde on üç olacağım," diye bitkin bir sesle cevap verdi. "İsmim Mercy. Sizinle tanıştığıma memnun oldum ekselansları." Uzattığı küçük eli tekrar adamın göğsüne düştü. Uyku bastırmıştı.

Mercy.[2]

Sebastian hafifçe gülümsedi. Yaralanmış çocuğu gördüğünde hancının bu lafı şaşkınlıktan ettiğini sanmıştı, meğer gerçekten çocuğun adıymış. Kafasını hafifçe iki yana salladı ve göğsünün üstündeki eli kendi büyük, sıcak elinin arasına aldı, hâlâ bu yabancı kızın onda uyandırdığı tuhaf babalık duygusuna inanamıyordu. Belki de

2 Mercy: İngilizcede "merhamet" anlamına gelen ve acıma duygusunu ifade etmek için de kullanılan sözcük. (yay. hzl.)

bu artık evlenip bir aile kurmayı düşünmeye başlaması için bir işaretti. Fakat öte yandan bu lanet unvanı ve onun getirdiği sorumlulukları da göz önünde bulundurması gerekiyordu.

Arkadaşı alayla, "Kolay kolay unutamayacağım bir tablo," deyince Sebastian pek alışık olmadığı evcimen düşüncelerden bir anda sıyrıldı.

"Sadece onu eve götürmemiz gerktiğini düşünüyorum," diye cevap verdi Sebastian omzunu dikkatli bir şekilde hareket ettirerek, kendisine dayanmış kızı rahatsız etmek istemiyordu. "Bu tatsız işi sonuçlandırıp yolculuğa devam etmek için sabırsızlanıyorum."

Trevor kocaman sırıtsa da bu kez dilini tutmayı becerdi.

Araba küçük, taşlık bir yola saptı, yolun bitiminde resmedilmeye değer bir kır evi görülüyordu. Durdukları anda Sebastian dikkatli bir şekilde Mercy'nin küçük, yumuşak gövdesini eve kadar taşıyabilmek için kollarının arasına aldı.

Trevor giriş kapısına doğru fırladı, kaldırım taşlarını ikişer üçer atlayarak geçti ve güçlü bir şekilde büyük meşe kapıyı çalmaya başladı. Bir süre bekledikten sonra kapı gürültüyle açıldı, Mercy'nin biraz daha büyük ve daha sinirli bir kopyası kapıda belirdi. Kız, kapısındaki uzun boylu yabancı ona sıcak bir şekilde gülümseyip, kapıyı birdenbire ittirince şaşkınlıktan bakakaldı. Bir an sonra heybetli, esmer, yakışıklı bir adamın kucağında küçük kız kardeşini görünce korkudan nefesi kesildi.

Panik içinde kendini kaybedip, Mercy'i taşıyan adamı sorumlu tutarak bütün kızgınlığını ona yöneltti. "Tanrı aşkına ona ne yaptın?" diye sordu öfke içinde, gözlerini ona dikmiş, elleri belindeydi, tanıdığı hemen herkes tarafından ya saygı duyulan ya da korkulan bir adama çattığından tümüyle habersizdi.

Sebastian soğuk bir şekilde, parlak mavi gözlerinden kıvılcımlar saçan küçük kıza baktı ve bu tuhaf ailenin herhangi bir üyesinde bir parça sağduyu olup olmadığını merak etti. Kaşlarını çatıp teskin eden bir bakışla, "Onu koyabileceğim bir yer var mı?" diye sordu.

Hâlâ gergin olan kız gözlerini Mercy'nin yüzüne çevirdi. Kardeşinin alnındaki mor şişkinliği görünce aniden döndü ve belirgin bir şekilde daha yumuşak bir sesle, "Beni takip edin," dedi.

Sebastian, Mercy'nin ismini bilmediği ablasını takip ederken, Huntwick kontu yüksek tavanlı antrede etrafına bakarak bir hizmetçinin izini aradı. Kimseyi göremeyince yavaşça antrenin sonuna doğru yürüdü, çift kanatlı kapı geniş ailelere özgü, rahat bir şekilde döşenmiş, büyük, aydınlık bir salona açılıyordu. Solundaki köşede parlak, büyük bir piyano vardı, çalan kişi sanki piyano çalmayı yeni bırakmış gibi, nota sehbasının üstünde bir Bach parçası duruyordu. Vişneçürüğü renginde iki büyük deri koltuk şöminenin çaprazına karşılıklı olarak konmuştu, yanan ateşin çatırtısı insanı koltuklardan birine oturup keyif içinde kitap okumaya davet ediyordu. Pembe-altın

sarısı çizgili kumaşla kaplı bir kanepe sağındaki duvarı süslüyor, rasgele dağılmış küçük yastıkları, birbirlerine fırlatmaları için kardeşleri bekliyor gibiydi. Sallanan koltuğun hemen yanında içi yün dolu küçük bir sepet vardı. İki tane ahşap şiş, geçen birinin ayak bileğine zarar verecek şekilde tehlikeli bir açıyla duruyordu.

Kanepenin hemen üstünde Mercy olduğunu tahmin ettiği bir çocuğun portresi asılıydı. Resme bakınca Trevor kendini gülmemek için zor tuttu. Onu çok az tanıdığı kadarıyla bile, kızın saçma bir şekilde kabarık, beyaz, organze elbisenin fırfırları içine hapsolmaktan nefret ettiğini anlamıştı. Beline mavi bir kuşak bağlanmış ve saçlarının bukleleri arasından geçen kurdeleyle uyum içinde, gösterişli bir şekilde arkasından gözüken kocaman bir fiyonkla tamamlanmıştı. Saçındaki kurdelenin kalın fiyongu kocaman menekşe mavisi gözlerinin biçimlendirdiği erkeksi yüzüyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Trevor yüzünde keyifli bir gülümsemeyle tembel bir şekilde dolaşarak evin rahat ortamında diğer resimleri incelemeye devam etti. Son derece dikkat çekici güzellikte sarışın bir kız, şöminenin önünde şeref yerini almış, ondan yaşlı bir adam ve hemen onun yanında her ne kadar fazla ciddi gözükse de güzel bir başka genç kadının olduğu bir resme baktı. Derken Trevor durdu. Bir sonraki resme yakından bakmak için biraz daha yaklaştı, açıklanamaz bir şekilde resimde gülümseyen kadına doğru çekildi.

Hiç kuşkusuz bu portre Mercy'nin büyük ablasına aitti; aynı cin gibi surat, aynı iri, koyu mavi gözler ve aynı dalgalı kızıl saç, gerçi ablanın saçı daha uzundu ve Mercy'nin kahveye çalan saçlarına karşılık altın sarısı hareler barındırıyordu. Alnının üstünde olağanüstü parlak bukleler vardı, zarif, safir bir tokayla başının arkasında tutturulan saçları omuzlarına ve sırtına alev kırmızısı dalgalar halinde düşüyordu. İnsan, yüzünü bu saçlara gömebilmek ve ellerini ateş gibi buklelere daldırabilmek arzusuyla, saçlarını açması için ona yalvarabilirdi.

Gözleriyse onu tam anlamıyla büyüledi; sıcak ve delici bakışları tuvalin içinden fırlayıp onunkileri yakalıyor ve karşı konulmaz bir cazibeyle onu esir ediyordu. Açık ve bulutsuz bir gündeki denizin derin mavisini anımsatıyordu ve parlaklığı okyanusun serin, karanlık derinliklerinden de büyük bir tutkuyla doluydu, bu yakıcı tutku insanı ateşine çekebilirdi. Bu gözler ışık ve aşk, neşe ve arzu taşıyordu. Trevor kendini bu çekimde kaybederken, kızın bakışından, bu portreyi her kim yapmışsa kız için büyük anlam ifade ettiğini çıkardı.

Tam kızın tuvaldeki yüzüne dokunma arzusuna karşı koyamayarak elini uzatmıştı ki, arkasından yaklaşan yumuşak ayak seslerini duydu. Bir resmin önünde bu hale gelmekten ötürü bir an kendini çok aptal hissetti, çabucak elini aşağı indirdi ve gelen kişiyi görmek için yüzünü döndü.

Onları kapıda karşılayan kız odaya girdi. Fakat kızda bir şeyler değişmişti; odaya sıcak bir gülümsemeyle girmişti ve bir önceki halinden epey farklı görünüyordu.

Nazik bir selamlaşma için elini zarifçe uzattı. "Benim adım Amity lordum, Mercy'nin ablasıyım." Adam elini tutunca eğilerek selam verdi. Trevor ona cevap vermeye çalıştı ama Amity yumuşak bir sesle devam etti. "Ve siz de Huntwick kontusunuz, ekselansları belirtti."

"Lütfen bana Trevor deyin," dedi tatlı bir sesle, kızın ellerini dudaklarına götürürken en çekici haliyle selam verdi. Kız hafifçe kızardı, genç adam da Amity, Mercy ve hâlâ ismini bilmediği portredeki kız arasındaki benzerliği aklının bir köşesine yazdı.

Amity ona ismiyle seslenmeyi başıyla onayladı ve elini nazikçe çekti. Doğal, akıcı bir zarafetle hareket ederek odanın karşısına geçti ve içinde son derece şık kristal sürahilerin ve kadehlerin olduğu, maundan yapılmış cilalı bir büfeye doğru yürüdü. "Size bir içki ikram edebilir miyim, lordum?" Tepside hazır bulunan kadehlerden birini tutarken ona omuzlarının üstünden bir bakış attı.

Genç adam başıyla onayladı. "Konyak, lütfen. Kız kardeşiniz nasıl?"

Amity içkiyi koydu, kristal sürahinin tıkacını kapadı ve bardağı ona vermek için yürüdü. "Mercy rahat bir şekilde dinleniyor. Onu eve getirdiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum lordum. Doktor şimdi onun yanında ve durumu iyi gözüküyor." Amity'nin açık mavi gözleri derin bir şükranla parladı.

Trevor da ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi ve teşekkürünü önemli değil manasında bir hareketle

geçiştirdi. "Aslında onunla Sebastian ilgilendi. Ben ailenizle tanışabilmeyi umuyordum." Kızın yüzünün değiştiğini görünce genç adam bir an sustu, kızın yüzünden bir bulut geçer gibi oldu. Fakat nazik gülümsemesi o kadar çabuk geri geldi ki Trevor bir an mavi gözlerini karartan üzüntü dalgasını kendisinin uydurduğunu düşündü.

"Babam bu gece büyük ablalarımı köydeki bir dansa götürdü. Annemse on üç yıl önce vefat etti," dedi sessizce.

Tekrar Mercy'nin zayıf sesini duyar gibi oldu. *İki ay içinde on üç olacağım.* Genç adam durumu bir anda anlayınca gözleri şefkatle yumuşayarak açık yeşile döndü ve sesi nazik bir şekilde boğuklaştı. "Kaç kız ve erkek kardeşiniz var Bayan Amity?" diye sordu. Odada dizili portrelerini gördüğü kızların anneleri olmadığına inanmak güçtü.

Amity'nin sesi bir anda canlandı. "Biz altı kardeşiz ve hepimiz kızız," dedi portreleri işaret ederek. Tablodaki tek erkek figürle başlayıp sağ yanında daha ciddi gözüken kadınla devam ederek Amity ailesini anlatmaya koyuldu, sesindeki sevgi tonu Trevor'a çok değerli bir şeyi kaçırdığını hissettirdi. Ne kız ne de erkek kardeşi vardı, girdiği bu evin, bu odanın onda yarattığı gibi bir aile duygusundan daha önce habersizdi. "Şöminenin yanındaki babam, burada elinden geldiğince sert görünmeye çalışmış, gerçekte pek beceremez. Onun yanındaki Patience, en büyük ablam ve diğer duvardaki Grace,"

diye devam etti, onu esir alan kızın resmini göstererek. Trevor'ın gözü tekrar aralarındaki benzerliğe takılırken, Amity'nin sesi zihninde Grace adının yankısını bırakarak uzaklaştı. *Grace*. Gözleri onun yumuşak, davetkâr dudaklarına takılmış halde bu ismi içinden tekrarladı. Hiç karşılaşmamış olsalar da, kızın ismi yüzüyle uyum içinde kafasına yer etmişti.

Amity'nin sesi onu daldığı yerden çıkardı. "Ve tabii ki Mercy'le, yani evin sürekli sevilen ve şımartılan bebeğiyle zaten tanıştınız." Ona gülümseyerek kanepenin üstündeki resmi gösterdi. "Bu elbisenin içinde olmaktan nefret ediyordu. Resim için poz verirken günlerce onu eğlendirmeye çalıştık, yine de o kadar çok kımıldıyordu ki resmin bitmesi haftalar aldı." Amity bir an sessiz kaldı ve sonra aklına gelen bir hatırayla gülmeye başladı. Trevor'ın meraklı bakışları karşısında anlatmaya koyuldu. "Bir keresinde Grace atıyla Mercy'nin poz verdiği odanın penceresine geldi ve ressamın arkasından suratlar yapmaya başladı. Mercy o kadar güldü ki ressam portreyi bitirmeden bırakıp gitmekle tehdit etti."

"Askılı pantolon ve gömlekle resmedilmeyi tercih ederdi sanırım," dedi Trevor gülümseyerek.

"Oh, tabii ki, fakat nasıl oldu biliyor musunuz; Patience, Mercy'nin babamın bu yörede yetişen bir mantarın tıbbi tedavilerde olası kullanımı hakkında yazdığı bilimsel incelemenin üzerine, onun masasında oynarken mürekkep döktüğünü görmüş ve kâğıdı atmış. Babam incelemeyi evin içinde kaybettiğini düşündü, diğer yandan Patience gerçeği saklamak karşılığında Mercy'i bu korkunç elbiseyi giymeye razı etti."

"Mercy bu tür bir şantaja boyun eğmek yerine gerçeği söylemeye razı olacak bir tipe benziyor aslında," diye vurguladı Trevor. Hikâyeler genç adamın bu aileye olan merakını daha da artırdı.

"Oh, hayır!" diye haykırdı Amity. "Mercy dürüst olmayı yeğlemediği için değil. Sadece babam bazen çalışmaya yoğunlaşır ve hiçbirimiz onu rahatsız etmek istemeyiz; özellikle de Grace. Babamızın hayatını kendi gündelik dertlerimizle zorlaştırırsak onu da annemiz gibi kaybedeceğimizi düşünür. Tabii ki bu doğru değil ama Grace'in bu düşüncesini değiştirmeyi henüz kimse başaramadı."

Grace'in isminin ikinci kez Bay Ackerly'le birlikte anılması Trevor'ın aklına aynı soruyu tekrar getirdi. "Babanızı nerede bulabilirim?" diye sordu ciddiyetle.

"Patience, Grace ve Faith'i köydeki meclis salonunda bir dansa götürdü. Geç saate kadar dönmelerini beklemiyorum."

"Babanızın Mercy'e olanları bilmek isteyeceğini düşünüyorum." Trevor bir an duraksadı, Grace'le tanışmayı da ne kadar çok istediğini eklemedi. "Bana yolu tarif edebilir misiniz, gidip kendisiyle görüşeyim."

"Tabii," dedi Amity gülümseyerek. "Tekrar geldiğiniz yöne, hana doğru geri dönün. Yol çatallanınca sağ taraftan devam edin, sola girmeyin, çünkü o sizi tekrar

hana döndürür. Sağ yol ise sizi bir kilometre uzaktaki köye götürür."

Trevor, Amity'nin elini iki eli arasına aldı ve ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim Bayan Amity," dedi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Genç kız tekrar kızardı ve utanarak elini çekti, sonra onunla beraber ön kapıya yürüdü. Genç adam kapıyı açınca kız zarif bir reverans yaptı ve arkasını dönüp merdivenleri çıktı.

Gene kapıyı açan kızla bu kız arasındaki belirgin farktan etkilenen Trevor birkaç saniye ayakta öylece kaldı ve kızın sakin bir şekilde merdivenleri çıkışını seyretti. İşte o anda, kızdaki değişikliği fark etti: Farklı bir elbise giymişti. Bir anda kaşları çatıldı, içinde bulundukları durum düşünülürse bu ona garip gelmişti. Ne zaman, diye düşündü, buna ne zaman vakit bulmuştu? Bu geceye ait bir başka tuhaflık, diye geçirdi içinden ve omzunu silkerek kapıyı arkasından çekip Blackthorne'un arabasına doğru yürümeye koyuldu. Sebastian, Mercy'i içeri taşırken herhangi bir talimat vermediği için araba sürücüsünü aynı pozisyonda ayakta beklerken buldu. Yolu tarif ettikten sonra Trevor içeri geçti ve oturdu. Araba hareket etmeye başlayıp yola girince, tekrar gözünün önünde Grace'in yüzü belirdi ve arkasına yaslanıp gözlerini kapadı, kollarını koltuğun arkasına koydu ve aralarında bir şeylerin olabileceği düşüncesi yüzünde yavaşça gülümsemeye dönüştü. Bu Ackerly kızıyla karşılaşmaktan özel bir zevk duyacaktı.

Üç

Saklanmak için pek çok zahmeti göze alan Grace, parıltılı meclis salonuyla saklandığı oyuğu ayıran kırmızı kadife perdelere süs için bağlanmış altın sarısı saçakların kenarından gizlice içeriyi gözetliyordu. Büyük salonun iki yanında altı oyuk daha uzanıyordu ve diğer beşini kontrol ettikten sonra bulduğu bu tek boş yere gizlenmişti. Gözleri hızlıca arkadaşlarının ve komşularının yüzlerinde dolaştı, ta ki saklanmasının asıl sebebi olan kişiye takılıncaya kadar.

Sör Harry Thomas odanın diğer tarafında karşısında duruyordu, gözleri sabırsızca dans pistinin etrafında neşeyle gezen çiftleri tarıyordu. Grace'i aramaktaydı, yakışıklı yüzünü sinirle çatılan kaşları bozmuştu. Gözleri onun saklandığı yere doğru kayarken genç kadın kendini

oyuğa çabucak gömdü. Rahatlayarak bir an içini çektikten sonra kaşlarını çatarak etrafına baktı. Sör Harry saklandığı yeri fark ettiği takdirde onu anında bulurdu. Daha kötüsü kaçacak hiçbir yeri de olmazdı.

Arkasını duvara yasladı ve endişeyle altdudağını kemirmeye başladı. Harry yakında oyukları kontrol etmeye başlardı, o yüzden hızlı düşünmesi gerekiyordu. Tabii ki, kalabalık meclis salonuna tekrar bakma şansı olunca Harry'nin herkesten neredeyse en az beş santim uzun, sarışın kafasını fark etmesi kolay oldu, genç adam kararlı bir şekilde karşı duvara doğru yürüyordu ve bir yandan da perdeleri kaldırıp arkasındaki oyuklara bakıyordu. Dans pistinde ve küçük dedikodu gruplarından birinde olmadığını çabucak fark etmişti.

Tekrar oyuğa dalıp sırtını dümdüz duvara yaslayan Grace derin bir iç çekti ve hayatının nasıl bu noktaya geldiğini düşündü.

Yedi yaşındayken, en küçük kardeşi Mercy'nin doğumu sırasında annelerini kaybetmişlerdi. Bingham Ackerly bir yandan taptığı eşini erken kaybetmenin acısıyla boğuşurken, diğer yandan geniş ailesini geçindirmek için zamanının çoğunu çalışarak geçirmişti, dolayısıyla beş genç kızın büyütülmesi on iki yaşındaki Patience'ın omuzlarına kalmıştı. Küçük bir bebeğin bakımı, üç yaşındaki ikizlerin yaramazlıkları ve yeni annesinin eteğinden ayrılmayan beş yaşındaki ürkek bir kızın mesuliyeti Patience'a, Grace'e ayıracak pek vakit bırakmamıştı.

Böylelikle büyük ablasından başını derde sokmaması için her gün öğütler alan Grace köy civarında ve kırlarda serbestçe gezinmek için yeterince fırsat bulmuştu. Komşularını ve Pelthamshire sakinlerini ziyarete başlamıştı, birçoğu onu kendi çocuklarıyla birlikte içeriye almaya hazırdı, çünkü herkes anneleri sevilen bu Ackerly kızlarına yardım etmek istiyordu.

En gözde oyun arkadaşları Belden Kardeşler olmuştu; en yakın komşularının ele avuca sığmaz dört oğlu. En küçükleri Henry ondan dört yaş büyüktü. Başlarda oğlanlar "havuç kafalı bela" diye çağırdıkları Grace tarafından takip edilmekten nefret etmişler ve onu kendilerinden uzaklaştırmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Gerçi oğlanlar ondan kurtulmak için çaba gösterdikçe o daha çok başlarına üşüşmüştü. Eğer balık tutmaya gidiyorlarsa göletteki bankların birinde elinde oltasıyla Grace belirir ve en büyük balığı tutacağı konusunda onlarla iddialaşırdı. Hizmetçi kızın seyisle her perşembe öğleden sonra ahırda ne yaptığını öğrenmek için samanlıkta saklandıklarında Grace onlara bakmak için gelir ve sanki birazdan heyecan verici bir şey olacakmış gibi yüksek sesle onlara seslenirdi.

Nihayetinde Grace'i etraflarında görmeye alışarak büyüdüler, hatta onunla geçirecekleri zamanı dört gözle bekler oldular, her ne kadar bazı tuhaflıkları olsa da bu küçük kız çok eğlenceliydi. Bir süre sonra onları birlikte görmek Pelthamshire için alışıldık bir manzara haline

gelmişti. Grace oğlanları sanki kendi öz ağabeyleri gibi taparcasına seviyordu, onlardan ders almaya başlamış ve sıklıkla aileleriyle akşam yemeğine kalır olmuştu. Annesinin ölümünü takip eden yaz boyunca onu yanında oğlanlar olmadan gören çok azdı.

Ah, o güzel, özgür günleri ne kadar özlüyordu. Grace başını duvara yasladı ve tekrar içini çekti. Oğlanlar okula gitmek için teker teker ayrılmaya başlayınca ebeveynleri kırdaki evi kapatıp Londra'ya taşındılar, artık büyütmeleri gereken çocukları olmadığı için yüksek sosyeteden daha fazla uzak kalmak istemiyorlardı. Oğlanlar gidince, Grace derslerdeki açığını kapatmak için babasıyla çalışma odasına kapandı ve bir gün evlenip yuva kuracak bir kıza değil de, erkeklere yakışacak birçok konuyu öğrendi. Çalışmadığı zamanlarda ata binerdi. Her ne kadar Patience, Grace'in bir gün bir hanımefendi olacağına dair umudunu yitirmeye başlamışsa da kucağında hastalığa meyilli Mercy'le ve büyük ablasını gözden yitirirse annesi gibi kaybedeceğini düşünen Faith'le yeterince meşguldü. Grace'in babasının ofisinde güvende olduğunu bilmek Patience'ı rahatlatmıştı ve bunun için babasına minnettardı.

Sakin köyde hayat yıllarca aynı şekilde devam etmişti, ta ki geçen yaz Sör Harry Thomas Pelthamshire'da belirip eski Belden Evi'ne yerleşene kadar. Bu yeni gelen adam her ne kadar hakkındaki detayları gizlese de, savaşta başarı gösterdiği ve görevini tamamlayıp küçük bir köye yerleşmeden önce şövalyeliğe terfi ettiği biliniyordu. Köyde kendisiyle ilgili epey bir dedikodu dönmüştü, çünkü herkes onu kahraman olarak görüyordu. Harry ise bu durumdan memnun, komşularının coşkulu hayranlıklarının tadını çıkarıyordu. Sayısız davet alıyordu ve birkaç ay önce en yakın komşusunun bir ev dolusu kızla oturan dul bir adam olduğunu hatırlayarak atına atlamış ve kendini tanıtmak için onlara bir ziyarette bulunmuştu; hayran kitlesine bir grup kızı daha katmaktan pek hoşnuttu.

O öğleden sonra kapıyı açan genç kadının nefes kesen silueti yıllar önce köyün oğlanlarıyla başıboş şekilde dolaşan vahşi, küçük kız çocuğuyla hiçbir benzerlik taşımıyordu. Artık o itici çiller de yüzünün güzelliğini bozmuyordu. Onların yerini açık havada dolaşmanın verdiği sağlıkla parıldayan bir cilt rengi almıştı. Her zaman iyice taranmaya ihtiyaç duyan süpürge saçlar, ateş renginde, parlak, kalın, muhteşem buklelere dönüşmüştü. Gözleriyse hâlâ çok iri ve baskındı. Ama şimdi uzun, kıvrık kirpiklerle çevrilmiş o gözler, kızdığında soğuk bir metal rengine, mutlu olduğunda ise koyu bir safire dönüşen çarpıcı bir renge sahipti.

Harry tutulmuştu. Anında onu takibine aldı, köydeki bütün diğer kızlar gibi Grace'in de en kısa zamanda kucağına atlayacağından emindi. Grace her ne kadar başta arkadaşça davranmışsa da, sonradan bu kendini beğenmiş şövalyeye güvenini yitirmiş ve ondan hoşlanmamış, daima kendisinden uzak tutmaya çalışmıştı.

Grace dikkatini tekrar balo salonuna çevirdi; bir gözüyle Harry'i takip ederken, diğer gözüyle ondan kaçmanın yollarını araştırıyordu. Bakışları bahçeye uzanan açık Fransız kapılara odaklandı, bulunduğu oyuktan yaklaşık yirmi adım ötedeydi.

Kendini avlanmış bir tavşan gibi hissediyordu, Grace deliğinden çıktı ve hâlâ bir gözü Harry'nin üstünde mümkün olduğunca sakin bir biçimde yürümeye başladı. Odanın uzak ucundaki son oyuğa bakmak için arkasını dönmüştü. Eğer acele ederse Harry onun olduğu tarafa bakmadan önce kendini dışarıya atmayı becerebilirdi.

Tam özgürlüğüne kavuşmak üzereydi ki başı sert, hareketsiz bir erkek göğsüne çarptı. Dengesini kaybeden Grace adamın paltosuna dolandı, sendeledi, az kalsın düşüyordu. Genç adamın elleri onu omuzlarından kavrayıp tutana kadar küçük bir çığlık atmak üzereydi. Genç adam sevimli bir gülüşle onu bir kukla gibi kaldırdı ve tekrar doğrulmasına yardım etti. Grace sakarlığından fazlasıyla utanarak özür dileyen gözlerle bu yabancının koyu yeşil gözlerine baktı ve onların sıcaklığıyla çarpıldı. Karşısında inanılmaz yakışıklı bir yüz vardı: uzun, siyah kaşlar, son derece erkeksi bir çene, düz, soylu bir burun ve bütün bunları sarmalayan bakımlı, koyu kahve, gür saçlar... Bakmaya devam ettikçe genç adamın düzgün dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı, ağzının iki kenarında da gamzeleri derinleşince soğuk yakışıklılığı erkeksi bir sıcaklığa dönüştü. Grace kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Sizi arıyordum," genç adamın derin, boğuk sesi Grace'in aklına çocukluğunda babası ona en sevdiği öyküleri okurken kucağına kıvrılarak kulağını onun göğsüne yaslayıp nefesinin hırıltılarını dinlediği zamanları getirdi. Grace cevap vermedi, genç adamın dudaklarının kelimeleri anlamlandırmasını seyretti.

"Bayan Ackerly?" Bu defa biraz daha yüksek sesle seslendi, kaşları kızın sessizliğini sorgulayacak şekilde kalkmıştı. Düşüncelerinden sıyrılan Grace birden içinde bulunduğu durumu hatırladı. Arkasını dönüp tekrar Sör Harry'nin olduğu tarafa baktığında adam onu çoktan fark etmiş, bulunduğu tarafa doğru gelmeye başlamıştı.

"Müsaadenizi rica edeceğim bayım," dedi çarptığı adamın paltosunu nihayet elinden bırakarak. Tam kendini kapılara doğru atacaktı ki genç adam onu kollarından sıkıca kavrayıp yakaladı.

"Lütfen," diye ısrar etti çaresizce, yaklaşan şövalyeye bakıyordu. Hâlâ kaçma şansı vardı, tabii eğer bu yabancı izin verirse. "Gitmeme izin verin bayım." Birkaç saniye içinde Harry yanlarına gelecekti. Kendini bir kez daha kurtarmayı denediğinde kaçma ihtiyacı neredeyse paniğe dönmüş ve genç adamın onu sıkıca kavrayışıyla sinir bozucu bir hal almıştı. Mücadeleden vazgeçti ve kafasını kaldırıp tanımadığı bu adama sinir olmuş bir şekilde baktı.

"Sizi bulmuşken neden gitmenize izin vereyim?" Genç adam güldü. Belalısının hemen genç adamın ar-

kasında belirdiğini görünce Grace yabancı adama hiddetle baktı, sonra da gönülsüzce mimiklerini değiştirerek Harry'i karşılamak için döndü.

"Kaçırdığım bir şey mi var?" Harry'nin sesi soğuktu. Gözlerini önündeki samimi manzarada gezdirdi, Grace'in hafif kızarmış yüzüne ve tanımadığı adamın onun kollarındaki eline baktı.

Harry'nin soğuk tonunu duyunca onu kenetleyen eller gevşedi ve Grace iki adamdan da bir adım öne çıktı. "Hayır bayım, her şey yolunda," diye onu teskin etti alelacele, öfkeyle ona dönen yabancının gözlerine baktı. Rekabet kokusu alan iki adam gergin bir şekilde bakıştılar.

"Sanırım arkadaşınla tanışmadım," dedi Harry Grace'e, yabancıyı kaba bir biçimde yukarıdan aşağıya süzerken.

"Sör Harry Thomas," diye söze başladı Grace ve hemen yabancının unvanını ya da nereden geldiğini bilmediğini hatırladı. Onun soran bakışları karşısında genç adam yavaşça bir adım öne çıktı ve Harry'e elini uzattı. "Trevor Caldwell," dedi, el sıkışırken yakın arkadaş sıcaklığıyla Grace'e gülümsedi. "Benim unvanımı arkadaşınınki gibi sunmamıza gerek yok, öyle değil mi hayatım?"

Son birkaç dakikada olan bitenden ve biraz da yabancının inanılmaz gülümsemesinden şaşkına dönmüş Grace başını salladı ve adamın ona kaçmak için mükemmel bir fırsat sunduğunu fark etti. "Ah, tabii, Trevor," diye-

rek çekici bir gülümsemeyle ona karşılık verdi ve küçük bir adımla iki adamdan uzaklaştı. "Birbirinizi daha iyi tanımanız için sizi baş başa bırakayım." İki adamın olduğu yere doğru eğilerek rasgele bir reverans yaptı ve hızlıca uzaklaşmaya çalıştı. Bu defa Harry'nin eli onu tuttu.

"Size dans teklif etmeye gelmiştim Bayan Ackerly," dedi gergin bir sesle, Trevor'ın Grace'i sanki onun sahibiymiş gibi eliyle tutmasından ve kim olduğunu bilmediği bu soylu adamın ona "hayatım" diye seslenişindeki aşırı yakınlıktan son derece rahatsız olmuştu.

Bu talep üzerine Grace'in yüzü değişti, Trevor'a bakan Harry bunu fark etmedi ama genç kadını izleyen Trevor durumu görmekte gecikmedi. Genç kadın bir süre sessizliğini korudu, hızlıca Harry'nin dans teklifini nazik bir şekilde reddedebilmek için cevaplar düşündü. Aklına hiçbir şey gelmeyince çaresizlik içinde ona baktı ve gönülsüzce teklifini kabullenmeye hazırlandı. Trevor bir kez daha onu kurtarmak için adım attı.

"Üzgünüm Harry dostum ama Grace bir sonraki dansı bana söz verdi," diye rahatlıkla yalan söyleyip, elini zarif bir şekilde ona uzattı. "Müsaadenle tabii. Gidelim mi, hayatım?"

Harry'nin asık suratını süzen Grace, Trevor'ın koluna girdi ve dans pistine doğru neşeli bir şekilde yürümeye başladı.

Birlikte valsın hareketli ritmine ayak uydurmaya başladıklarında Grace, Trevor'ın neşeyle parıldayan gözleri-

ne baktı ve kendisini ona gülümseyerek karşılık verirken bulunca hayret etti. "Bunu neden yaptınız?" diye sordu.

Onun istemsiz gülümsemesinin cazibesinden başı dönen Trevor hemen cevap veremedi. Daha birkaç saniye önce Grace'in sadece güzel olduğunu düşünüyordu ama bu basit gülümsemenin doğal sıcaklığı bile onu tamamen nefes kesici yapmıştı. "Neyi yaptım?" Hayatında ilk defa, bir kıza çarpılan küçük bir oğlan gibi hissediyordu, toparlanmaya çalıştı. "Güzel bir kadına neden mi dans teklif ettim?"

"Hayır," dedi başını hafifçe yana eğerek. "Neden sıkıntı içindeki bir hanımefendiyi kurtarmaya kalktınız?"

Başını aşağı eğip ona baktı, büyülenmişti. "Öyle misiniz?" diye sordu.

Grace, nazik bir şekilde kızıl kahve kaşlarını kaldırarak, "Bir hanımefendi miyim?" diye espriyle cevap verdi.

"Öyle demek istemedim," diye devam etti genç adam, "sıkıntı içinde misin?" Genç kadının ince zekâsı karşısında sırıttı ve yeşil gözleri derinleşti, kızı tanıyalı daha birkaç dakika olmasına rağmen onu arzuladığını hissetti.

"Aslında tam öyle değil," diye içini çekti ve yere baktı. "Harry, Pelthamshire'a yerleştiğinden beri kendisini benim kavalyem gibi görüyor."

Trevor gözlerini onun çekici profilinden kaldırdı ve odanın öbür ucunda hâlâ onları izleyen taş yüzlü şövalyeye çevirdi. "Ama sen değilsin."

"Hayır," dedi kısaca, sonra sessizliğe daldı.

Bir süre hiç konuşmadan dans ettiler, müzikle yumuşak bir şekilde süzülüyorlardı, sanki yıllardır sık sık dans ediyorlarmış gibi. Trevor bu sessiz anı balo salonuna göz atarak değerlendirdi ve davetlilerin ilgiyle onları seyrettiğini fark etti. "Komşuların senin dans partnerlerinle her zaman bu kadar ilgilenirler mi?"

Grace omzunu silkti ve etrafa baktı, başkalarının ne düşündüğünü hiç umursamayan birisi gibi burnunu kıvırdı. "Pelthamshire'da yabancısınız. Burada yabancılarla pek karşılaşmayız." Bir anda Trevor'a meraklı gözlerle baktı. "Unvanınızı belirtmiş miydiniz?"

"Hiç önemi yok," dedi kaçamak bir cevapla, aralarındaki arkadaşlığın keyfini sürmek istiyordu. Ne kadar soylu olduğunu anladığında genç kadının yeterince açık olmayacağını düşünüyordu.

"Ama önemli," diye ısrar etti, kaşları çatılmıştı. "Neden yakışıklı ve soylu bir genç adam birden Pelthamshire'da belirsin ve beni aradığını iddia etsin..." Bir an durdu ve ilk karşılaştıkları an ne söylediğini hatırlayarak yavaşça ekledi. "...Ve benim ismimi zaten biliyor olsun."

"Gerçekten mi?"

"Ne gerçekten mi?" diye sordu birden geri çekilerek, çünkü sorusunun konuyla alakası yoktu.

"Gerçekten benim yakışıklı olduğumu düşünüyor musun?" Kaşlarını kaldırdı ve başını abartılı, komik bir mimikle dikleştirdi.

Grace elinde olmadan yüksek sesli bir kahkaha attı ve tam ilgilerini yitirmek üzere olan seyircilerin tekrar merakını çelmeyi başardı. "Peki, *lordum*," dedi kasten vurgulayarak. "Konuyu yeterince dağıttınız. Hakikaten benim ismimi nereden biliyordunuz?" Gözleri sırf neşe içinde, onun yüzüne bakabilmek için başını eğdi, geniş gülümsemesi yanaklarının iki yanında çukurlar açtı. "Faith mi size bir soylu gibi gözükmenizi öğütledi? Yoksa Patience mı? Her ikisinin de artık yolun sonuna geldiğimi düşündüklerini biliyorum ama gerçekte öyle değil. Eğer evlenirsem ancak hazır olduğumda evlenirim, daha önce değil." Kız kardeşlerinden birini görebilmek umuduyla kalabalığın arasına baktı ama kimseyi göremedi.

Trevor dans etmeyi bıraktı ve genç kadının elini kolunun arasına aldı, yanaklarındaki çekici gamzeleri bilerek görmezlikten geldi. Onu daha biraz önce büyük bir istekle çıkmak istediği Fransız kapılara doğru sürükledi, köyün bütün meraklı bakışları onların üstündeydi. Dışarıya adım atar atmaz arkalarından fısıltılar başladı, Grace Ackerly'le yakınlaşan bu gizemli adamın kim olduğunu merak ediyorlardı. Londra'da zaman geçiren ve onu tanıyanlar hevesle bilgilerini paylaşmak istiyorlardı. Kapılar Grace ve Trevor'ın arkasından tamamen kapanmadan önce neredeyse salonun tamamı Grace'le karanlık terasta kaybolan bu yakışıklı yabancının unvanını biliyordu.

Kapıyı geçtikten birkaç adım sonra Grace duraksadı ve Trevor'ı kolundan çekerek durdurdu, nedense içinde

kötü bir his vardı. Genç adam yüzüne bakmak için ona döndü, gözleri onları sıcak bir turuncuyla sarmalayan bahçenin parlak ışıklarından açık yeşile dönmüştü. Onu bekletmedi. "Arkadaşım ve ben onun evine doğru yolculuk ediyorduk, buradan yaklaşık iki saat batıda. Köyün hanında akşam yemeği için durduk ve küçük kardeşin Mercy'le karşılaştık."

Son cümle Grace'in gözlerinin büyümesine yol açtı, Trevor konuşurken onun ellerini avucunun içine aldı, onu teskin etmek için alelacele konuştu. "O iyi durumda, gerçekten Grace. Sebastian'ın atlarına hayran kalmıştı ve biz orayı terk ederken haberimiz olmadan at sırtında bizi bir süre takip etmiş. Her ne sebeptense tam bizim önümüze geçmeye çalışırken atı korktu ve onu fırlattı, başında sevimsiz bir şişlik var ama onu eve sağ salim getirdik ve..." Grace'in yüzünde aniden beliren kızgınlığı görünce sustu.

Kız onu omuzlarından sarsıp, her bir kelimeye vurgu yaparak, "Bana bunları anlatman neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu. Sonra hızlıca dönüp oradan ayrıldı ve ipek, yeşil eteği arkasında uçuşarak derhal babasını ve kız kardeşlerini bulmak için salona daldı.

"Fırsat bulamamıştım," dedi Trevor kendi kendine sessiz bir şekilde. Köy sakinlerinin artık bariz bakışları arasında kızın arkasından koştu, uzun bacakları sayesinde kolayca ona yetişti. "Bayan Ackerly, eğer biraz yavaşlarsanız size her şeyi açıklayacağım."

"Neyi açıklayacaksınız? Kız kardeşimi neredeyse öldürmekte olduğunuzu ve bu bilgiyi bana dans pistinin ortasında vermeyi düşündüğünüzü mü?" dedi öfkeyle.

"Haksızlık ediyorsun Grace," diye kendini savundu genç adam.

"Haksızlık mı?" diye sordu genç kadın. Gözlerini yuvarladı ve derin bir nefes aldı. "En azından bir işe yarayıp arabamızı buraya getirtir misiniz?" Yürümeyi bırakıp gözleriyle kalabalıkta babasını ve kız kardeşlerini aradı. Trevor'a bir an durup düşüncelerini toplama fırsatı doğdu ama o daha bir şey söylemeden genç kadın tekrar söylenmeye başladı. "Bir fizikçiyi bulacak sezginiz olduğunu sanmıyorum." Ve adamın cevabını beklemeden aceleyle yanından uzaklaştı.

Grace'in samimi arkadaşlıktan kırıcı saygısızlığa geçişi yetmiyormuş gibi hayatında gördüğü en şiddetli öfke nöbetlerinden birine de şahit olan Trevor şaşkınlıktan konuşamaz hale geldi. Genç adam onun arkasından bakakaldı, sonra kafasını çevirdi ve aralarında konuşup şüpheyle ona bakan yüzleri gördü. Kafasını salladı ve onlardan özür diler gibi omuzlarını silkti, sonra Grace'in söylediğini yapmak için döndü ve Ackerly'lerin arabasını getirmek için yola koyuldu. İçinden gülümsüyordu. Güçlü Huntwick kontunun küçük ve asabi bir kasaba kızından son derece uysal bir şekilde emir aldığı öğrenildiğinde sosyetenin ne yapacağını merak ediyordu.

Dört

Ackerly'lerin arabası yana yatarak araba yoluna girip tekerleklerinden çakıllar saçarak ani bir sarsıntıyla evin önünde durduğunda, Trevor da Sebastian'ın arabasından inip merdivenlere koştu, döndü ve ilgiyle Grace'in arabadan fırlayıp kendisiyle herhangi bir ağız dalaşına girmeden ve ona bakmadan taş merdivenleri çıkışını izledi. Grace ön kapıyı sonuna kadar açtı ve pahalı, kırılgan panellerini umursamadan hızla çarptı. Trevor omuzlarını silkti, gülümseyerek kafasını salladı ve tekrar Ackerly'lerin arabasına baktı. Resimlerden yüzünü hatırladığı yaşlı bir adamın arabadan indiğini ve arabadan inmeleri için iki hanıma ellerini uzattığını gördü. Genç adam arabanın içinden Mercy benzeri iki küçükhanımın çıkmasını beklerken, hayretler içinde iki uzun sarışının

yola indiğini gördü. Yüzleri ciddi bir endişe içindeydi, üçlü telaşla eve girdi, Trevor da daha yavaş adımlarla arkalarından gidiyordu, Mercy'nin yatağa oturmuş, bu iki yabancıyla yaptığı kazayı neşe içinde anlattığını hayal edebiliyordu.

İçeri girdiğinde merdivenlerin başında Bingham Ackerly'i Sebastian'la konuşurken buldu. Onları bölmek istemeyerek nazikçe yanlarından geçti ve dinlenip kendine gelmek için resimlerin olduğu odaya doğru yürüdü. Odayı boş bulunca kendine bir bardak konyak koydu. İçkisini koyarken Grace'in piyanonun üstünde asılı duran resmindeki muzip haline gülümsedi. Hanımefendi resimdeki halinden çok daha ilgi çekici olduğunu kanıtlamıştı. Meclis salonunda Mercy'nin başına gelenleri ona anlattığı sırada gösterdiği öfkeyi tekrar anımsadı. Güzelliğine son bir bakış atıp açık kapı girişine doğru aylak aylak yürüdü ve omzunu pervaza dayayarak Sebastian'ın konuşmasının bitmesini bekledi.

Merdivenlerin başında Grace belirdi. Üzerinde hâlâ dansta giydiği elbise vardı; yüksek boyunlu, parlak, zümrüt yeşili, ipek elbise. Geniş, kadife kurdeleden bir yaka ince boğazını sarmalıyor, sonra da elbise boyunca inip eteğin kenarını fistolarla eninden çevreliyordu. Vücudunun hatlarına göre rahatça kesilmiş elbise neredeyse dikişsizdi, sadece birkaç pensle hafifçe tutturulmuştu, böylelikle altında gizlenen ince hatları hoş bir şekilde ortaya çıkıyordu. Hiç mücevher takmamıştı ve saçlarını gevşek bir şekilde tepesinde bir tokayla tutturmuştu. Dağınık saç telleri yüzünün etrafında ve omuzlarında kıvrılıyor, genç bir kadın için oldukça ciddi olan saç stilini yumuşatarak onu daha güzel ve çekici kılıyordu. Önüne bakarak aşağıya inerken takılıp düşmemek için nazikçe eteğini kaldırınca koyu yeşil, kadife ayakkabılarının ucu gözüktü. Arabadan eve bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde telaşlı koşuşunu anımsayınca Trevor onun son on beş dakikada geçirdiği değişimi gülümseyerek seyretti.

Merdivenlerin girişinde bir an durdu ve eğilerek Sebastian'ı selamladı, sonra yavaşça babasıyla konuştu, ona Mercy'nin sağlık durumu hakkında rapor verdi. Odanın girişinde kapıya yaslanmış Trevor'ın onu seyrettiğini gördü ve ona doğru bir bakış attı. Bir anda içinde, sınırtan konta arkasını dönüp, eteklerini kaldırarak merdivenleri hızla çıkmak ve güvenle odasına saklanmak için karşı konulmaz bir istek duydu. Fakat meclis salonundaki şirret halini hatırlayınca en azından ona bir özür borçlu olduğunu hissediyordu. Sonuçta kaza onun suçu değildi ve belli ki yardım etmeye çalışmıştı.

Trevor keyifle tek kaşını kaldırdı, kendisine attığı kaçamak bakışı, tereddüdünü ve mahcubiyet içinde altüst dağını ısırdığını görmüştü. Onun düşüncelerini kolaylıkla okuyabiliyordu, samimi yüzündeki ifadeler neredeyse her şeyi anlatıyordu. Genç kadın davranışlarından dolayı kendisine bir özür borçlu olduğunu biliyordu ama dansa onları görmeye gelme sebebini başta ona söylememedi-

ği için genç adamın da özür dilemesi gerektiğini düşünüyordu. Açık bir şekilde her şeyi kafasında kurmuştu. Babasından ve Sebastian'dan müsaade istedi, kendini tatsız bir görüşmeye hazırlıyormuş gibi omuzlarını dikleştirdi ve Trevor'a doğru yürümeye başladı, yüzündeki gölgeli bakış yerini af dileyen, nazik bir gülümsemeye bırakmıştı.

Trevor'ın yanına gelince sevimli bir şekilde eğilerek selam verdi ve ona elini uzattı, başını hafifçe kaldırıp mavi gözleriyle samimi bir edayla baktı. "Lütfen lordum, bir önceki davranışım için özürlerimi kabul eder misiniz? Mercy ve ben çok yakınız, gördüğünüz gibi..." Cümlesini yarım bıraktı, gözleri kız kardeşine olabileceklerin üzüntüsüyle karardı. Genç adam onun zorlukla yutkunmasını izledi. "Onu bu kadar çabuk eve getirdiğiniz için size teşekkür ederim."

Biriken gözyaşları, hiç utanç hissetmeyen Grace Ackerly'nin kocaman gözlerini parlak safirden, ışık saçan bir turkuvaza dönüştürdü. Trevor ağlayan bir kadın karşısında çoğunlukla ya sinirlenir ya da rahatsız olurdu, çünkü sevgililerinin genelde yaptığı gibi, kadınların gözyaşlarını kullanarak kendisini yönlendirmeye çalışmasından nefret ederdi. Fakat tuhaf bir şekilde Grace'in gözyaşları onda çok farklı bir duygu uyandırdı; onu kollarının arasına alıp gözyaşlarını kendi elleriyle silme arzusu duydu.

"Aslında Sebastian'a teşekkür edin, her şeyi o yaptı," dedi içindeki isteği bastırarak ve sıcak bir şekilde gülümsedi. Aklından ise başını onunkine doğru eğerek üzüntülü yüzünü iki ellerinin arasına alıp, yarı aralanmış dudaklarından onu nazikçe öpmek ve endişelerini gidermek geçiyordu. Grace birden rahatsız olmuş görününce genç adam kafasındaki düşünceleri attı. Genç kadının küçük elini sıkıca ellerinin arasında unuttuğunu pişmanlıkla fark etti. İsteksizce onu bıraktı ve tepkisini izlemeye koyuldu, yeni serbest kalmış ve her an korkuyla kendisinden kaçabilecek, vahşi, egzotik bir kuş gibiydi. Gözlerini onunkilerden ayırmadan şöminenin yanında bulunan iki sandalyeyi işaret etti. "Bir dakikalığına oturup konuşmamız da bir sakınca var mı?"

Grace öne tereddüt etti, sonra başını yavaşça salladı ve elini tedbirli bir şekilde onun koluna yerleştirdi.

Kimseye güveni yok, diye düşündü Trevor onu rahat sandalyelerden birine doğru götürürken. Oturunca Grace'in portresinin karşısındaki resmi ilk kez fark etti. Amity ona resimleri anlatırken Grace'inkiyle o kadar meşguldü ki daha önce bunu görmemişti. Resim sırıtmasına yol açtı, dudaklarında aniden, sert yüz hatlarını neredeyse oğlansı bir çekiciliğe büründüren, hafif bir gülüş belirdi.

Grace onun gülümsediğini gördü. Şaşırarak onun baktığı yere döndü, sonra meraklı bakışlarını Trevor'a çevirdi. Genç adam ikiz kızların bulunduğu resmi işaret etti; artık son derece tanıdık olan kırmızı saçlar ve neşeli, mavi gözler. "Resim her şeyi açıklıyor," dedi gülerek.

"Amity ve Charity'nin olduğu resim mi?" diye sordu Grace şüpheyle tek kaşını kaldırarak. "Gene ne yaptılar?" Gergin mimikleri yumuşamıştı.

Genç kadın isimlerini telaffuz edince kısa ve keskin bir kahkaha attı. "Amity'le tanıştım ve onu çok hoş buldum ama sonra o küçük volkan Charity'le aynı kız olduğuna bir türlü inanamadım." Başını iki yana salladı, hâlâ gülüyordu. "Sanırım ikizine göre biraz daha heyecanlı?"

Grace başıyla onayladı ve sıcak bir şekilde ona gülümsedi, aile üyelerinden bahsetmekten daima hoşlanırdı. "Zor ayırt edilirler. Daha sessiz ve içine kapanık olan Amity. Charity son derece saldırgan ve yaramazdır. Sizin de keşfettiğinizden eminim; Charity asla içine kapanık olamaz, Amity ise kafasını kitaplara gömerek kendisini dış dünyadan soyutlamaktan başka bir şey bilmez." Grace başını kaldırıp tek erkek portesine baktı. "Bu anlamda Amity biraz babama benzer."

Trevor ona anlayışla baktı. "Pekâlâ," dedi, "ikisiyle de tanışmaktan son derece memnun oldum, ikiz oldukları o esnada aklıma gelmedi. İlk geldiğimizde Amity'nin davranışlarının ve elbisesinin nasıl bir anda değiştiğini şimdi anlıyorum." Kısaca Charity'nin onları nasıl karşıladığını ve bu odada Amity'le yaptığı sohbeti anlattı.

Grace kahkaha attı. "Kafanızın karışması doğal. Arkadaşlarımıza ve komşulara da bu ikiz numaralarını yapmaya bayılırlar." Trevor'ın sıcak, yeşil gözlerine baktı ve onunlayken hissettiği rahatlığa inanamadı, babasının en

sevdiği sandalyeye oturmuş, tümüyle yabancı bu adamla sanki yıllardır dostlarmış gibi rahat rahat çene çalıyordu. Genç adam onun bakışına karşılık verince, içinde, karnında bir yerlerde tuhaf bir karıncalanma hissetti. Gülümseyen gözleri nihayet onu bırakıp tekrar resimleri seyretmeye dalınca, kendini onun mükemmel yüz hatlarında yavaşça göz gezdirmekte serbest hissetti.

Profilden yüzünün haşin bir güzelliği vardı, Michelangelo'ya bile ilham verecek bir yakışıklılıktı. İçindeki tuhaf karıncalanmalar devam ederken aniden göğsünde bir sıkışma hissetti. Alelacele bakışlarını yere indirdi. Genç adam sandalyeye yayılmıştı, çizmeli ayaklarını uzatıp bacak bacak üstüne atmış, bir ayağı ileri geri oynuyordu. Genç kadın gözlerini yavaşça çikolata renkli bir pantolonla örtülmüş uzun, kaslı bacaklara kaydırdı. Uzun parmaklı aristokrat bir el kucağında uzanıyordu, parmakları bakımlı ve cilalıydı. Onun sınıfından tanıdığı adamların birçoğuna göre teni daha yanıktı, bu zamanının büyük çoğunluğunu avlanmak veya ata binmek için açık havada geçirdiğine işaretti. Bu fikir genç kadının hoşuna gitti. Sosyete erkeklerinin genellikle tembel ve boş olduklarını, kılık kıyafet ve eğlence dışında bir şeye kafa yormayan tipler olduklarını düşünürdü. Kuşkusuz Harry Thomas tam öyleydi. Fakat Trevor Caldwell istisna gibi duruyordu.

Bakışı hayranlıkla geniş omuzlarında dolaştı, kusursuz dikilmiş ceketi omuzlarına tam oturuyor ve kırık beyaz,

keten gömleğiyle üstünde harikulade duruyordu. Genç kadın bakışlarını tekrar incelemek üzere genç adamın yüzüne çevirmişti ki gözleri korkuyla irileşti.

Trevor çapkın bir şekilde ona gülüyor, beyaz dişleri yanık teniyle tam bir tezat oluşturuyordu. Kendini onun gözlerine bakmaya zorladı, her ne kadar soğuk ve sakin gözükmeye çalışsa da yanaklarından bir pembelik geçti. Utandığını anlayınca genç adamın alaycı gözleri daha önce hiç görmediği bir bakışla ona odaklandı; genç kadının kendisini incelemesinden çok hoşlandığını ve bundan utanmasından gerçekten eğlendiğini söyleyen bir bakış. Grace inatçı bir şekilde başını dikleştirdi ve tekrar onun gözlerinin içine baktı, utancı bir meydan okumaya dönüşmüştü.

Az önce paylaştıkları sıcak arkadaşlığın kaybolmak üzere olduğunu pişmanlıkla hisseden Trevor akıllıca geri çekilerek nazik bir sohbete devam etti. "Mercy'i iyi buldunuz, öyle değil mi?" Grace'in öfkesini yatıştırmak için bilerek son derece doğal ve yansız sordu.

Grace utanmazca onu izlerken yakalanmasının geçiştirilmesinden memnun, rahat bir nefes aldı ve endişesini bastırmayı başardı. Bir an duraksayarak başıyla onayladı. "Gördüğü ilgiden son derece mutlu olduğu açık." Tuhaf bir sessizliğe daldı, sonra nazik biçimde boğazını temizledi, söyleyeceklerinden biraz rahatsız gibiydi. "Size teşekkür etmek istiyorum lordum, sadece Mercy'le ilgilendiğiniz için değil, bu akşam dansta bana yaptığınız iyilik için de." Beceriksizce sustu, sıkıntılı bir durumla karşılaştığında her zaman yaptığı gibi altdudağını ısırdı. "Biliyorsunuz işte... Harry'le."

Trevor önemli değil manasında bir omzunu hafifçe silkerek, "Lütfen," dedi, "üstünde konuşmaya değmez."

Kapıda Sebastian belirdi. Grace bu rahatsız durumdan kurtulmanın verdiği mutlulukla hızla ayağa kalktı. Trevor da ayağa kalktı, genç kadının elini tutup hafifçe dudaklarına götürdü. Ellerine dokunan dudakların hissettirdiklerine sinirlenen Grace aceleyle elini çekti ve aklına gelen ilk düşünceyi ağzından kaçırdı. "Daha önceki kabalığım için sizden özür dilemiş miydim?" Ve anında kendini aptal gibi hissetti. Sesi kendisine korkunç, tuhaf ve tümüyle başkasına aitmiş gibi geldi.

Trevor ona uzandı, aristokratik parmağıyla çenesini tuttu ve derin bir şekilde gözlerinin içine baktı. "Tekrar ediyorum," dedi, kısık sesi ona güneşin ısıttığı balları hatırlattı, "artık düşünmeyin bile." Genç adam ona yaklaşıp, yanakları onunkine değince kalbi hızla çarpmaya başladı. Neredeyse fısıltı gibi çıkan kısık bir sesle, "Aslında hayatım, kişiliğimi yakından incelemeni daha çok tercih ederim," dedi. Genç adamın kulağına gelen sıcak nefesi omurgasına soğuk oklar savrulmasına neden oldu.

Sonra bu sözlerin ne anlama geldiğini fark edince ağzı açık öylece kaldı. Trevor sırıttı, sonra arkasını dönüp tek bir bakış atmadan odayı geçerek Sebastian'a doğru yürüdü.

"Lordum!" Grace'in sesi istediğinden daha yüksek çıktı.

Trevor döndü, siyah kaşları beklentiyle kalktı.

"Niyetim o değildi," dedi genç kadın, inatla kendisini savunarak.

Trevor gülümsedi. "Biliyorum," dedi yumuşak bir şekilde ve dönüp odadan Sebastian'la birlikte çıktı. Grace'i sandalyenin yanında ayakta kaskatı bırakmıştı. Genç kadın önce öfkeden burnundan soludu, sonra hafifçe gülümsedi. Her şeye rağmen, ona uzun uzun bakmayı başarmıştı.

• • •

Bingham Ackerly'nin ısrarıyla beraber geç bir akşam yemeği yediler. Yaşlı adam dükü ve kontu verilmiş sözlerine rağmen o geç saatte onları karşılayacak kimseyi bulamayacakları hana dönmek yerine Ackerly'lerin evinde kalmaya ikna etti. Masada oldukça keyifli bir vakit geçirdiler, özellikle de daha önce kalabalık, sevgi dolu bir aileyle güzel ve sade bir yemeği paylaşmamış olan Trevor halinden çok memnundu. Sessizce oturup, birbirleriyle çok iyi geçinin ailelere özgü şekilde şakalaşarak ve gülerek elden ele tabakları geçiren kız kardeşleri ve babalarını imrenerek seyretti. Bu basit yaşam biçimini kendi büyüdüğü zengin yaşam biçimiyle kıyasladı ve içinden merak etti, acaba hangisi gerçekten daha zengindi.

Şimdi, misafir olduğu yatakta uzanırken, gözlerini tavana dikmiş koyu karanlığa bakıyordu. Düşünceleri tekrar kendinden emin, hayranlık uyandırıcı genç kadına yoğunlaşmıştı, ateşli kişiliği her ne kadar ağırbaşlı ismiyle tezat oluşturuyorsa da muhteşem saçlarıyla örtüşüyordu. "Grace," diye onun ismini fısıldadı kendi kendine, ismin ağzından dökülürken çıkardığı sesi sevdi. Aklından onun canlı enerjisi geçince dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Genç kadının portresi tam bir haksızlıktı, ressamın yeteneksizliğine kanaat getirdi. Her ne kadar yüz hatlarını olduğu gibi çizmeyi başarmışsa da onun ruhunu asla yansıtamamıştı. Sadece onunla geçirdiği tek bir gecede bile, anlamlı mavi gözlerinin ruhuna açılan pencereler gibi değişen duygularını nasıl yansıttığını görmüştü. Bir an minnetle parlıyor, üzüntülü bir başka anda da mavi gri bir bulutla gölgeleniyordu.

Bu akşam saçını arkadan ağırbaşlı bir topuz yapmış, karakterine pek uygun olmayan ve coşkulu ruhunu hapseden bir tarzı tercih etmişti. Serbest bırakması ona daha çok yakışır, diye düşündü yarı uykulu vaziyette, tıpkı portredeki gibi. Kendi yastıklarının üzerine nasıl alevden bir yelpaze gibi yayılacağını düşünürken uyku galip gelmeye başladı. Bu ateş buklelere başını gömdüğünü hayal ederken uyuyakaldı.

Birkaç kapı aşağıdaki koridorda Grace uyku tutmaz vaziyette yatağında uzanıyordu. Dehşetle, bütün gece

yemekte Lort Caldwell'in söylediği veya yaptığı hemen hemen her şeye tepki vermiş olduğunu fark etti.

Geçen dokuz ay boyunca Sör Harry Thomas'la evlenme riskinden kaçmaya çalışmış, kendisi dışında kimseyi önemsemeyen şövalyeden uzak durmayı denemişti. İlgisinden kaçmayı gene de beceememiş, fakat hem zihnen hem de fiziksel olarak onu en azından bir kol mesafesinde tutmaya gayret etmişti. Kimseyle evlenmeye niyeti yoktu, özellikle de Harry Thomas'la. Yirminci yaş gününü kutlamasına az kalmıştı, kendi sınıfındaki kızların evlenme yaşı dikkate alındığında sosyetenin onun neredeyse yaşını geçirmek üzere olduğunu düşündüğünü biliyordu.

Grace'in etrafındaki küçük dünyadan izlediği kadarıyla evliliğin onun için hiçbir cazibesi yoktu. İçinde bulunduğu dünyada kadınların itaatkâr, mahcup, damızlık bir kısrak olması bekleniyordu, ne söz hakları ne de fikirleri olabilirdi. Bu sıkıcı koşullar onu bunalıma sürüklerdi. En sevdiği atıyla yaptığı özgür, uzun, kalp çarptıran dörtnala sürüşlerini düşündü ve babasıyla ya satranç oynarken ya da akşam herkes yattıktan sonra yaptığı derin felsefi sohbetleri. Şu ana kadar tanıştığı hiçbir centilmenin, onunla keyifli bir halde şakalaşarak Pelthamshire'a gelen Londra gazetelerinde yayımlanan parlamento kararlarını tartışmaya tenezzül edeceğini hayal bile edemiyordu.

Grace karanlıkta dişlerini sıktı. Her ne pahasına olursa olsun, sosyete onun rafa kalktığını, umutsuz vaka olduğunu ve hepsinden önemlisi artık ilgi çekmediğini düşünene kadar evlenmeyecekti. Evde kalması resmileşir resmileşmez seyahat etmeye başlamaya karar verdi derin bir esnemeyle, nihayet uykusu galip gelmeye başlamıştı. Yan döndü, yatak örtüsünü üstüne çekti ve ormanın bütün farklı renklerini kendinde toplamış gülümseyen gözleriyle sıkıntılı bir rüyaya daldı.

Beş

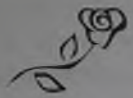

Alışkanlık gereği Grace erken kalktı, yatak odasının ahşap parkelerine düşen ilk gün ışığıyla beraber gözlerini açtı. Nedense her zamankinden biraz daha halsiz hissediyordu, kollarını başında esnetti, ayak kaslarını gevşetti ve açıklanamaz bir önseziyle kötü bir şeylerin olacağını hissedip oturdu. Perdeleri açtı, ayağa kalktı ve tekrar gerindi, sonra yavaşça cama uzandı. Camı açtıktan sonra dalgın bir şekilde dışarı, güzel bir bahar gününe dönüşecek gibi gözüken gökyüzüne baktı.

Uyandığından beri hissettiği sıkıntıdan kurtulmayı başaramayan Grace camdan uzaklaştı ve düşünceli biçimde kaşlarını çattı. O ve Mercy'nin son zamanlarda sabahları âdet haline getirdikleri at gezintisi için üstünü değiştirmeye başladı. Hantal elbiseler yerine normalde giydiği pan-

tolonlardan birini üstüne geçirirken geçen gece olanlar aklına gelmeye başladı, bu kafasını neyin kurcaladığını açıklıyordu. Yatağının ucuna kendini bırakarak oturdu ve gömleğe kolunu soktu.

Babasının kenara attığı, kendisine büyük gelen gömleğin düğmelerini iliklerken, Mercy'nin bugün ona katılamayacağını hatırladı. Daha kötüsü eğer erkenden yola çıkmazsa kahvaltıda Lort Caldwell'le karşılaşma riski vardı. Ata binerken kendisine eşlik etmek isteyeceğinden emindi. Bu genç adamın duygularında yarattığı karmaşayla eskimiş çizmelerini aceleyle giydi ve parlak saçlarını telaşla geniş bir fildişi tokayla arkadan tutturdu.

Odasından çıktı ve Mercy'ninkine girdi, huzurlu bir şekilde uyuyordu, sonra parmak uçlarına basarak arka merdivenlerden evin sıcaklığını yansıtan mutfağa indi. "Günaydın Mary hayatım," dedi neşe içinde, dolgun etli, yaşlıca kadını sarılarak sıkıştırdı.

Mary, Patience'ın doğumundan hemen sonra Ackerly'lere aşçı olarak gelmişti. Huysuz, ekşi suratlı, yaşlı bir dosttu, sürekli kızları paylar ve onlardan şikâyet ederdi ama kızlar kendi çocukları olsalar onları ancak bu kadar şiddetle seveceğini bildikleri için hiç alınmazlardı. Ne zaman ihtiyaç duysalar mutfağa inerlerdi, yaralanmış dizlerini bantlarken, kirli yanaklarından dökülen gözyaşlarını kurularken veya incinmiş gururlarını sıcak süt ve pudingle şımartırken mutlu bir şekilde onun öğütlerini dinlerlerdi.

Mary ters ters Grace'in giydiği kıyafete baktı. Yaşlı kadın kafasını iki yana sallayıp her sabah Mercy ve Grace erkek kıyafetleriyle ortaya çıktıklarında yaptığı gibi diliyle onaylamadığını ifade eden bir ses çıkardı. "Kendinize bir bakın, gene döküntü bir vaziyettesiniz. Bayan Grace, evin kalitesini bilmenize ve merdivenlerden yukarıda uyumanıza rağmen sanki bizden biri gibi giyinmişsiniz." Elinden hiç düşürmediği tahta kaşığı tavana doğru sallayarak, "Yıllardır söylüyorum, ortalarda bu oğlan kıyafetleriyle dolaşırsanız size iyi bir kısmet gelmez. İşte Bayan Mercy'nin hali, gözünde mor bir şişlikle yatağa çakılı kaldı. O da size katılacak mı bu sabah, yoksa küçük başı çok mu ağrıyor?"

Grace hayır anlamında kafasını salladı. "Sabah odasına baktığımda hâlâ uyuyordu zavallı yavrucak. Daha saatlerce uyur gibi gözüküyor."

Mary şüpheyle Grace'e baktı. "Kardeşinizi evde tutmak veya bir atın sırtından indirmek ne mümkün, hele ki sizin onsuz gittiğinizi öğrenirse." Sobada kaynamaya başlayan çorbanın yanına gitti, geniş kaşığı içine soktu ve konuşmayı bırakarak hararetli bir şekilde çorbayı karıştırmaya koyuldu. Grace'in kımıldamadığını görünce omuzlarının üstünden ters ters baktı. "Orada tam tezgâhın üstünde soğuk sandviç var hanımefendi, kahvaltınız için. Şimdi ayağımın altından çekilin ki işimi yapabileyim." Kalın, siyah kaşlarını çattı ve oğlan pantolonlarıyla serseri gibi dolaşan kızlara içinden söylendi.

Grace kadının arkasından gülümsedi, sandviçini aldı ve mutfaktan çıktı. Kırlarda uzun, tembel bir gezintiye çıkmalıydı. Eğer şanslıysa, döndüğünde soylu ziyaretçiler çoktan gitmiş olurlardı.

İki saat sonra Grace iğne yapraklı bir meşenin altındaki gölgede tembelce uzanmış, Sör Harry'le karşılaşma talihsizliğine uğrarsa ondan kaçmak için ne bahane uyduracağını düşünüyordu. Atı Firefly, güzel ve ruhu olan doru bir kısraktı, güvenli bir şekilde onu gölgenin hemen yanındaki yaşlı bir ağaç kütüğüne bağlamıştı. Grace ata tekrar binmek için oranın uygun olduğunu düşünmüştü. Gözleri yarı kapalı, uzun bir çimen sapını çiğniyordu, bir ayağı eskimiş botun içinde diğeri yıpranmış pantolon dizinin üstündeydi. Beklenmeyen bir gölge yüzüne düştü.

Gelenin Mercy olduğundan emin olarak, doktorun ve kız kardeşlerinin emirlerine itaat etmeyip yataktan kalktığı için onu azarlamak niyetiyle doğrulup arkasını döndü. Şaşkınlık içinde görmek isteyeceği en son insanlardan birini gördü, genç adam rahat bir şekilde yanına oturup, sırtını *onun* meşe ağacına yasladı. Kızgınlığını gizleme gereği görmeyen Grace, pat diye aynı şekilde yere uzandı ve onun varlığını görmezlikten geldi.

"Günaydın Grace," dedi neşeli bir sesle.

Grace hiçbir şey söylemedi.

"Erken bir vakitte çıkmışsın," diye vurguladı genç adam.

Hâlâ cevap yoktu.

Onun dik kafalı sessizliğiyle eğlenen Trevor, bir kez daha şansını denedi. "Seni küstürecek bir şey mi yaptım?"

"Hayır," diye kısa bir cevap geldi.

Trevor da bir süre sessizliğe gömüldü. Bir sonraki adımını planlarken düşünceli bir şekilde onun kıvırcık saçlarına bakıyordu. Sonra boğazını temizledi ve Grace'in irkildiğini görünce kaşlarını çattı. Bir yay kadar gergin, diye düşündü ve sebebini merak etti. "Seni neden bulmaya geldiğimi öğrenmek ister misin?" diye sordu. Genç adam Grace'in arkasına uzanarak yan yattı, bir eliyle de başını destekliyordu.

"Hoşça kal demek için mi?" diye ümitle sordu Grace etrafına bakmadan.

Trevor güldü. "Hayır," dedi eğilip kulağına, sıcak nefesi genç kadının boynundaki ince tüyleri gıdıkladı.

Genç kadın birdenbire yerinden fırladı ve genç adamın başına dikildi, elleri belinde, gözleri mavi kıvılcımlar saçıyordu.

Trevor onun altında yüzükoyun yatmaya devam etti. Bulunduğu yerdeki açıdan tahrik edici bir şekilde kalçalarına sımsıkı yapışan pantolonun altındaki her bir kıvrımı görebiliyordu. Yukarıya bakmaya devam etti ama genç kadının sahip olabileceği diğer güzellikleri saklayan bol gömleği es geçti.

"Belki de kötü başladık Bayan Ackerly."

Grace, "İyi bitirmek için yeterince iyi bir sebep lordum," diyerek kaba bir şekilde kestirip attı.

"Ah, Grace eğer burada bitirirsek birbirimizi tanıyamamış olacağız ve aramızda her zaman cevaplanmamış sorular kalacak." Başını önüne eğdi ve Grace'in biraz evvel çiğnediği uzun çimen sapını yerden alıp genç kadının çizmesinin ucunu onunla okşadı.

Grace ayağını çekti. "Size hiçbir sorum yok, Lort Caldwell. Siz isterseniz bir an evvel sorun ki Pelthamshire'dan rahatlamış olarak ayrılasınız."

Trevor'ın gözleri tekrar müstehcen bir şekilde onun vücudunda dolaştı, vücudunu onunkine yapıştırmak arzusuyla kıvrandı. Keyifle onun yüzünün savunmalı bir ifadeden endişeli bir hale dönüşmesini seyretti.

Genç kadının uçup gideceğinden korktuğu için Trevor kendini toparladı ve bakışlarını onun yüzüne çevirdi. Muazzam mavi gözlerin kendisine baktığını gördü, sessizce rica ediyorlar, neredeyse yalvarıyorlardı: "*Lütfen benden bunu isteme!*"

İsteyeceğim, ona doğru bir adım yaklaşırken gözleri bu cevabı veriyordu, genç adamın niyeti yüzünden okunuyordu.

İçgüdüsel olarak Grace geri çekilmeye başladı, genç adamın kendisine, şimdiye kadar kimsenin cesaret edemediği kadar yakınlaştığının farkındaydı; olduğu yerde durmaya karar verdi. Gözünün içine baktı, kafası gururlu

bir isyanla kalkmıştı. Bir saniye sonra yanlış bir taktik uyguladığını anladı.

Trevor uzandı ve onu kollarından yakaladı, aniden kendi sert vücuduna doğru çekti ve dudaklarını onunkine yapıştırdı. Duyduğu ani utanca rağmen genç kadın onun dudaklarını yumuşak ve baştan çıkarıcı buldu. Grace ne kadar çırpındıysa genç adam o kadar onu kendine çekti, onu incitmek istemiyordu, sadece genç kadın daha fazla kaçmaya çalıştıkça onu elleriyle ve ağzıyla sakinleştirmek için çabalıyordu. Yumuşak bir şekilde onun tümüyle kapalı dudaklarını açabilmek için dil dökmeye başladı, "Lütfen Grace, öp beni," dedi boğuk bir sesle, genç kadının ona direnmeyi bırakmasını ümit ederek, kendisinin hissettiği ateşli tutkuyu onun da hissetmesini çok istiyordu. "Bütün geceyi seni öpmeyi hayal ederek geçirdim."

Grace'in başı dönüyordu. Bütün hisleriyle ona doğru çekiliyordu; elleri, tahrik edici dili, sabun, deri ve tanımlayamadığı bir şeylerin bileşimi olan sarhoş edici, inanılmaz kokusu. Ona dair her şey kendisine mücadele etmemesini ve içinde yeni tanıdığı bu tatlı hislere kendini bırakmasını söylüyordu. Onun kolları arasında kaskatı bir şekilde duruyor, ona teslim olma arzusuyla savaşıyordu. Hiçbir şey yapamaz halde genç adamın elinin göğsüne doğru ilerlediğini hissetti, küçük göğüs yuvarlaklığına geldiğinde durdu. Genç adamın başparmağı tembelce hassas iç çamaşırını okşamaya başladı, onun tepkisini ölçmeye çalışıyordu. Yavaşça elini hareket ettirerek bütün göğsünü avuçladı. Grace nefesini tuttu, ondan kaçmadığına inanamıyordu. Genç adam başparmağıyla sertleşmiş göğüs ucunu sıyırıp diğer elini başındaki buklelere daldırınca şaşkınlıktan nefesi kesildi. Ağzını açtığı anda Trevor öpüşünü derinleştirdi, genç kadının başını geriye attı ve onun dişlerini geçip ağzının sıcak, nemli yumuşaklığının içine daldı.

Grace'in karnına akıcı bir sıcaklık yayıldı ve serbest bir şekilde tüm vücudunda ilerlemeye başladı, bu his başını döndürüyor ve dizlerini zayıflatıyordu. Yavaşça sert, gergin hali onu terk etmeye başladı. Kendisinin bile anlayamadığı bir arzunun baskısıyla isteyerek karşılık verdi. Başparmağının dokunduğu yerde göğüs ucu karıncalanıyor ve sürekli daha fazlasına, ne olduğunu tarif edemediği bir şeye duyduğu ihtiyaç gittikçe artıyordu. Yaptığının farkında olmadan Trevor'ın boynuna uzandı ve iki elini de onun başının arkasına koydu, içgüdüsel olarak genç adamın ağzını kendisininkine doğru çekti ve sonra şefkatli bir şekilde dilinin ucuyla onunkine dokundu.

Trevor onun bu küçük dudak dokunuşları karşısında bir anda sertleşti ve inledi. Gem vurulamaz arzusunun üstündeki demir kontrolün bir anda kırıldığını hissetti. Onu üstünde arzuluyordu. Tecrübeli bir şekilde tek eliyle gömleğinin düğmelerini açtı ve ustaca elini içeri soktu. Parmaklarının hafif sertliği göğüslerinin kadife yumuşaklığıyla karşılaştı. Trevor nefesini tuttu, sonra sertleşmiş göğüs ucunu sıktı, gittikçe artan bir arzuyla dolgun etini

yukarı kaldırdı ve avuçladı. Diğer elini onun boynundan aldı ve sırtından biçimli kalçalarına doğru okşayarak indirdi. Ona sertliğini hissettirecek şekilde kalçasından tümüyle kendine doğru çekti, dili ağzından içeri ve dışarı sayısız kere girdi çıktı. Hayatında hiç bu kadar tatlı bir his tatmamıştı ve biliyordu ki, eğer şimdi durmazlarsa, onu burada hemen şuracıkta, açıktaki bu meşe ağacının gölgesinde alabilirdi. Fakat nereden geldiğini bilmediği bir kuvvetle durdu, ağzını onunkinden çekti, genç kadının yumuşak iniltilerinden sakınarak, onun başının üstünden, boş gözlerle etrafa bakarak kabaran arzusuna ket vurmaya çalıştı.

Grace utanç içinde sessizce ayakta duruyordu, hızlı kalp atışları yavaşça normale dönmeye başladı. Her anlamda kendini tükenmiş hissediyordu. Aklı başına geldikçe dehşet içinde basit bir kadın gibi kendisini ona sunduğunu ve tutkusuna hiç direnmediğini fark etti. Gözlerini kapadı ve ateş basmış yanaklarını onun yumuşak keten gömleğine dayadı, genç adamın kalbinin en az onunki kadar hızlı attığını hissedince bir an rahatlar gibi oldu, sonra yüzüne dehşetle yansıyan ani bir duyguyla sarsıldı.

Aman Tanrım, daha fazlasını istiyordu!

Trevor genç kadının korkusunun biraz önce paylaştıkları tek bir öpücükten kaynaklanan inanılmaz tutkudan olduğunu düşünerek onun titreyen bedenini nazik bir şekilde kollarıyla sardı. Karışan saçlarını düzeltti, kayan fildişi tarağını tekrar yerleştirdi ve başının üstüne bir

öpücük kondurdu, genç kadının kendisinde yarattığı bu olağanüstü şefkate hayret etti. Grace'in saçından aldığı ot parçasını avucunda sıktı ve o anda, daha önce hiçbir kadınla olabileceğini düşünmediği bir karar verdi.

Grace Ackerly'le evlenecekti.

Şimdiden içinden ona sahip olmanın verdiği gurur geçti. Ona daha da sıkı sarıldı, genç kadının ona nasıl da tutkuyla karşılık verdiğini düşününce yüzünde derin bir mutluluk gezindi. Son derece doğal bir çekiciliğe sahip bir kadındı, baştan çıkarıcılığının farkında değildi ve inanılmaz cazibeliydi. Kendisi üzerindeki gücünü asla keşfetmemesini umut etmekten başka çaresi yoktu. Bu düşünce belirir belirmez hemen düzeltti. Tam aksine, diye düşündü, genç kadın onu nasıl hissettirdiğini bilmeliydi ve bundan gurur duymalıydı, çünkü içinden bir ses diyordu ki, eğer bu kadın bir gün onu gerçekten severse bu gücü onun üzerinde asla kullanmayacaktı.

Trevor onunla gelecek hayalleri kurarken Grace'in utancı katbekat artmaya devam ediyordu. Bir şekilde bu yakışıklı yabancı onun hayatına girmiş ve bütün dengelerini, ki kendisinin de yardımıyla, altüst etmişti. Her hücresi bu adamın onun biricik yalnızlığını tehdit edeceğini söylüyordu, bu sebeple hâlâ bir fırsatı varken ondan kaçmayı başarmalıydı.

Başı hâlâ onun göğsündeydi, genç adamın kesik solumalarını duyuyordu ve korkuyla, konuşmaya hazırlandığını fark etti. Birden onun söyleyebileceklerinden ürktü,

bütün kuvvetiyle genç adamı itti ve ondan uzaklaşarak kendini başka bir ağacın altındaki çimenlere attı.

Saçlarını gözlerinin önünden itip ona doğru bakınca kendisiyle konuşmaya çalıştığını gördü. Birden ağzından kaçırdı, "*Seninle evlenmeyeceğim.*"

Trevor şaşkınlık içinde ağzını kapadı, karşısındaki meydan okuyan güzelliğe baktı, göğsü duygularının yoğunluğuyla kabarmıştı, bu kabarıklık neredeyse açıkta olan göğüslerini daha da baştan çıkarıcı bir şekilde titretiyordu. Bir kuvvetle kendini bu çekici manzaradan aldı ve genç kadının mavi ışıklar saçan gözlerine baktı. Grace beceriksizce gömleğinin düğmelerini kapatmaya çalışırken tek kaşını kaldırarak keyifle ona baktı ve ayağa rahat kalkabilmesi için elini uzattı. "Sana sorduğumu hatırlamıyorum," dedi genç adam sakin bir tonla. Başını yana eğdi ve hafif düşünceli bir bakış attı. "Çok teklif aldın mı?"

Genç kadın kendini baştan aşağı küçük düşmüş hissetti ve kızgın mizacı tekrar belirdi. "Hayır!" dedi keskin bir tonla ve başka utanç verici bir gafta bulunmamak için çenesini kapadı.

"O zaman belki de buralarda öpüştükten sonra evlenmek olağan bir şey," dedi düşünceli bir edayla genç adam, işaretparmağıyla üstdudağına dokunarak. "Bu durumda hayatım, öpüşüme karşılık vermeden önce beni bu tehlikeden haberdar etmeliydin."

"Karşılık vermek mi... ben öyle bir şey yapmadım," diye karşı çıktı genç kadın, kelimeler ağzından dökülürken bile yalan söylediğini biliyordu.

Trevor sırıttı.

Grace kızgınlıktan ellerini sıktı ve hiç konuşmadan gözlerini karşısındaki sinir bozucu genç adama dikti. Nihayet konuşma kuvveti bulunca gevşemek için bir nefes aldı ve açıklamaya başladı. "Seninle evlenmeyi hiç aklımdan geçirmedim anlatabiliyor muyum, sadece kafanda böyle bir düşünce oluşmasını engellemek istedim... şeyden sonra," diye sabırsızca eliyle anlatmaya çalıştı, doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyordu, uzanmış elini görmezden gelerek ayağa kalktı.

"Öpüşmemizden sonra?" diye yardım etti Trevor.

"Hatamızdan sonra," diye altını çizerek düzeltti genç kadın, "Yaptığımız bu hata gelecekte başka..."

"Hatalarımız," diye hatırlattı adam.

"Gelecekte senin yaratacağın başka durumlara fırsat vermemek için," diye bitirdi keskin bir şekilde ve etkileyici bir bakışla. Kafasını kaldırdı ve kararlı bir biçimde vahşi kır çiçeklerinin arasından atı Firefly'a doğru yürüdü. Üzengileri yakaladı, binmeden ağaç kütüğünün üstünde kısa bir süre bekledi, eyere yerleşti ve dönerek uzaklaştı.

Trevor düşünceli bir şekilde onun arkasından baktı. Bir gece önce Harry'den kaçmak için gösterdiği telaşı hatırladı. *Seninle evlenmeyeceğim*, demişti bugün. Genç kadının bu tuhaf davranışı üzerine düşünürken emanet aldığı atına doğru ilerledi ve yola koyuldu. Yine de Bayan Ackerly'le yeni bir hataya can atıyordu.

Altı

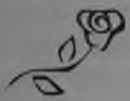

Rüzgâr yemiş ve nefessiz bir halde, üstelik Trevor'ın uyandırdığı duygulardan sersemlemiş bir şekilde Grace, kendini kontrol altına almaya çalışarak Ackerly'lerin ahırına vardı. Usta bir şekilde Firefly'ı eşkin yürüttü, sonra yürüyüş hızına getirdi ve dizginleri tek bir elinde toplayarak, titreyen parmaklarından birinin ucuyla hâlâ şişkin olan dudaklarına yumuşak bir şekilde dokundu. Trevor'ın dudaklarını onunkilerin üstünde nasıl gezdirdiğini hatırlayınca karnında tuhaf bir kasılma hissetti. Ona nasıl rahat bir şekilde karşılık verdiğini, onunla tek vücut olduğunu ve ahlaksız bir şekilde öpücüğüne cevap verdiğini anımsayınca inledi ve utançtan yüzü kıpkırmızı kesildi. Alelacele kısrağı padokun önünde durdurdu ve aşağıya indi, yaptıkları şeyden hoşlandığını bilmenin ürkütücü gerçeğiyle gözlerini kapadı.

Öne doğru yürüdü ve bir süre atının rahatlatıcı, sıcak, kestane sığınağına alnını dayadı. Kafasında hiçbir soru işareti kalmamıştı: Bir daha benzer bir şeyin yaşanmasına izin veremezdi. Kont Huntwick, Pelthamshire'ı ne kadar erken terk ederse o kadar iyiydi. Bu arada, diye düşündü, kendisini ondan uzak tutmak için her şeyi deneyecekti.

Arkasında bir ayak sesi duyunca Grace istemeden irkildi ve rüzgârın ateş basmış yüzüne dağıtmış olduğu saçlarını salladı. "Firefly'ın bakımını kendim yapacağım Willie," kısrağı almak için koşup geldiğinden emin olduğu genç seyise dönüp bakmadan konuştu. Mümkün olduğunca yalnız kalmak istiyordu, utanç içinde, ona bakan herkesin nerede olduğundan ve daha kötüsü ne yaptığından haberdar olacağına kesin gözüyle bakıyordu. Genç adam cevap vermeyince kısrağı temiz, geniş ahıra götürdü ve biraz su verdi. Güçlü ve emin hareketlerle atı tımar etmeye başladı ve her hareketinin Kont Huntwick'le yaşadığı rahatsız edici yakınlaşmayı zihninin gerisine itmesine çalıştı.

İşine o kadar yoğunlaşmıştı ki ziyaretçinin ahıra girdiğini ve Firefly'ın bölmesinin kapısına arkasını yaslayıp onu tımar ederken seyrettiğini fark etmedi. Ne zaman ki atı fırçalamayı bıraktı ve yem kovasını doldurmak için yulaf almak üzere döndü, Sör Harry'nin orada ayakta durduğunu gördü, sarı saçları samanlıktan sızan güneş ışığında yaldız gibi parlıyor, çok yakışıklı yüzünde kararlı

bir gülümseme sabit duruyordu. Sabahki olayların etkisi altında Grace bir an durdu ve kaşlarını çatarak ona baktı, sonra ağır ahşap kapıyı iterek açtı ve gürültülü bir şekilde arkasından kapattı. Kendini beğenmiş şövalyeye selam vermek adına tek bir kelime etmeden, köşedeki yem fıçısına doğru ağır adımlarla yürüdü.

Harry onun kocaman bir kepçeyle yem kovasını dolduran marifetli ellerini seyretti, genç kadın sonra ahıra döndü. "Duyduğum dedikodu doğru mu?" Dolu kovayı yanından geçirirken yeni aldığı yeşil, saten ceketi korumak için kenara çekildi.

"Ne dedikodusu?" diye sordu Grace sinirli bir şekilde, elindeki kovayı yem kutusuna sertçe vurarak yerleştirdi, bir an önce işini bitirmek ve Harry'le istenmeyen bir yakınlaşma olmadan ahırdan çıkmak istiyordu. Genç kadının telaşlı hareketlerini hisseden Firefly da şimdideri sinirlenmişti, sert, yüksek seslerden ürkerek huzursuzca kafasını ileri geri sallamaya başladı.

"Sen ve Kont Huntwick hakkındaki dedikodular tabii ki," diye cevap verdi, genç kadının vereceği tepkiyi ölçmek için dikkatle ona bakıyordu. Hayal kırıklığına uğramadı.

Grace kaskatı kesildi, elindeki kovayı gürültülü bir şekilde yere bıraktı ve nihayet tüm dikkatiyle adama dönebildi. "Tam olarak ne söylüyorlar?" diye sordu onun yanındaki sütuna doğru yürüyerek, aralarında Firefly'ın bölmesinin ahşap kapısı vardı.

Grace'in kendisinden başka birini tercih ettiği fikrine bile tahammül edemeyen Harry, yüz hatlarının özenle gizlenmiş öfkesini açığa vurduğunu hissetti. "Ne söylüyorlar," diye devam etti, sesi keskinleşmişti, "dün gece meclis salonuna gelişinin tesadüf olmadığını söylüyorlar."

"Evet, bu kesinlikle doğru," diye cevap verdi Grace açıklama yapmadan. İşine devam etmek için arkasını döndü, içinden bu sohbete daha fazla devam etmek istemediğini anlamasını diliyordu. Fakat adamın eli onu bileğinden yakalayınca genç kadın istemsizce acı dolu bir ses çıkardı. Sör Harry, Grace'in yüzünü çevirdi ve sırtını sert bir şekilde bölmenin kapısına dayadı.

"Canımı acıtıyorsun!" diye bağırdı Grace, kolunu onun sımsıkı kavrayışından kurtarmaya çalışıyordu. Firefly arkasında sinirli bir şekilde kişniyordu. Bileğinden koluna yayılan acı karşısında Grace ağlamamak için kendini zor tuttu.

"Diyorlar ki," Harry'inin neredeyse morarmış kızgın yüzü onu korkutmaya başlamıştı. "Birbirinizi yıllardır tanıdığınız ve büyük olasılıkla sevgili, hatta belki de nişanlı olduğunuz söyleniyor. Bu doğru mu?" diye sordu sıktığı dişlerinin arasından.

Grace'in başlangıçtaki korkusunun yerini kontrol edilemez, kör bir öfke aldı. Başını meydan okuyarak salladı ve bileğinin ağrısını göz ardı ederek adamın ateş saçan açık kestane gözlerine baktı. Hiç kimseye ait olmadığını, kimseyle, özellikle de onunla evlenmeye hiç niyeti olma-

dığını söylemek için tam ağzını açacaktı ki tek kelime edemeden, Trevor'ın gölgesi kapı aralığında belirdi ve kont konuşmaya başladı.

"Eğer bu duyduklarının doğru olduğunu varsayarsak," sakin ve ipeksi bir sesle devam etti, "nişanlımı bileğinden yakalayıp onunla bu kadar aşağılayıcı ve kötü konuşan birine neler yapacağımı tahmin ediyorsundur." Harry'e doğru tehditkâr bir adım attı ve doğruca hâlâ Grace'in bileğini tutan eline baktı.

Trevor'ın gözlerindeki öfke parıltısını görünce Harry genç kadını serbest bıraktı ve gözlerini kısarak konta doğru döndü. Grace hızla iki adamdan da uzağa, Firefly'ın yanına kaçtı. Sessizce bileğini ovuşturarak ayakta, önündeki akıl almaz sahneye baktı.

İki adam da tedbirli bir şekilde birbirini kolluyordu, boy bosta eşdeğer olsalar da tümüyle birbirlerine zıt görünümdeydiler. Esmer kont beyaz keten gömleğiyle gücü ve soğukkanlı kontrolü simgeliyordu. Sarışın, zayıf şövalye ise renkli, süslü bir şehir züppesi gibi gözüküyordu ve her nasılsa savaştaki onca sözüm ona kahramanlığına rağmen aptal biri gibi duruyordu. Grace bir tehlike sezdi. Bir eliyle Firefly'ın dizginini tutarken bütün bu sahnenin gerçek olmadığına dair tuhaf bir hisse kapıldı. Güven vermek için bir taraftan atın gergin boynunu okşuyor, diğer taraftan atı sakinleştirmek için seğiren kulağına yumuşak kelimeler fısıldıyordu.

Öfkesi korkusuna yenik düşmeye başlayınca Harry

gelebilecek fiziksel tehlikeyi ve üstüne üstlük gururla taşıdığı yeni elbiselerini düşünmeye başladı. Akıllıca bir hareketle gönül alıcı bir şekilde elini uzattı. "Lütfen lordum, burası küçük bir yer, sadece Grace'in itibarını düşündüğümden emin olabilirsiniz," dedi neredeyse memnun bir ses tonuyla. "Onun onurunu koruyabilecek ve savunabilecek bir ağabeyi olmadığı için kendimi ondan sorumlu hissettim."

Grace inanmadığını göstermek için bir hanımefendiye yakışmayacak tarzda burnundan soludu.

Trevor önce genç kadına, sonra şövalyenin serinkanlı bir şekilde gülümseyen yüzüne baktı. Sevimsiz adamın kendinden memnun gülümsemesi karşısında ürperdi. "Sizin kardeşçe hizmetinize artık ihtiyaç olduğunu sanmıyorum," dedi kısaca. Harry'den açıkça ayrılmasını talep eder bir şekilde kapıyı göstermek için yana bir adım attı.

Harry'nin gözlerine bir kez daha öfke yerleşti. Grace'e uzun, alay dolu bir bakış attı, yüzünü kaldırdı ve Trevor'a artık tanıdık gelen inatçı bir mimikle burnunun üstünden dik dik baktı.

"Yani duyduklarım gerçek, öyle mi?" Harry çekinmeden tepeden tırnağa genç kadını süzdü, gözleri bilerek pantolonun sardığı uzun biçimli bacaklarında kaldı. "Sanırım geriye kalan tek soru lordumuzun sizin nişanlınız mı yoksa... sevgiliniz mi olduğu?"

Firefly, Trevor'ın yumruğu Harry'nin çenesine indiği

zaman çıkan ani sesten ürkerek kişnedi. Şövalye duvara fırlayıp ahırın saman kaplı zeminine düşmekten acı içinde kıvranıyordu. Şok içinde küçük bir çığlık atan Grace atın dizginini bıraktı ve Harry'nin yanına koştu. Adam dirseğiyle düştüğü yerden kalkmaya çalışıyor, diğer eliyle de çenesini ovuşturuyordu. Trevor'a baktı ve gözlerindeki öfkeyi görünce geri çekildi. Trevor iki uzun adımda ahırı geçerek Harry'nin bulunduğu yere gelip başında dikildi.

"Seni bu sorun için buradan kovmalıyım, adi herif!" dedi yerde yatan adama öldürücü bir ses tonuyla.

Harry acı bir inilтiyle kafasını salladı. "Bana ettiğiniz hakareti bir kenara koyarsak sanırım sorumun cevabını aldım," dedi beceriksizce ayağa kalkmaya çabalarken ve umutsuzca lekelenip buruşmuş ceketini düzeltmeye çalıştı. "Kaba davranışım için özürlerimi kabul edin Bayan Grace." Kaskatı bir şekilde genç kadını başıyla selamladı, sonra Trevor'a kısa bir selam verdi ve ahırdan uzun adımlarla çıktı.

Trevor arkasından gidişini seyretti, adamın zevksiz kıyafetine burun kıvırdı. Tekrar, sessiz bir şekilde ahırda ayakta duran Grace'e doğru döndü. Kızgınlıkla kendisine bakıyordu, elleri belindeydi. Trevor muhteşem kalçalarına baktı ve anında avuçlarının altında verdiği hissi hatırladı. Bedeni içgüdüsel olarak sertleşti. Genç adamın yüzünde yavaşça küçük bir gülümseme belirdi.

Bu gülümseme Grace için taşma noktasıydı. "Bu ne cüret!" diye çıkıştı ayağını yere vurarak. "Ne yaptığına

dair bir fikrin var mı?" Başını salladı ve kendisine verdiği zarara dair hiçbir fikri olmadığını anlayınca ayağını tekrar yere vurdu. Harry köye döndüğü zaman Ackerly'lerin ahırında olan her şeyi tümüyle kendi yazdığı şekliyle herkese anlatacaktı. Yakında bütün köy hikâyeyi öğrenecek ve Grace'in Huntwick kontuyla evlenmeye niyetli olduğunu düşünecekti. Evlilik gerçekleşmeyince de herkes en kötü senaryoya; gerçekten uzun süredir onun sevgilisi olduğuna inanacaktı.

Trevor onun aklını yitirdiğini düşündü. "Ne yapmamı bekliyordun?" diye sordu şaşkınlıkla. "Seni bu ahırda gözlerimin önünde hırpalamasına izin mi verecektim?" Genç adamın yaşadığı hayal kırıklığı gözlerinden okunuyordu.

"Benim kendi başımın çaresine bakmama izin verecektin," diye cevap verdi öfkeli bir tonla. "Harry'i idare edebilirdim," diye ekledi bölmeden çıkarken, arkasındaki kapıyı dikkatli bir şekilde kapadı. Yürüdü, tümüyle kaçıp odasına saklanmak ve kontla arkadaşı evden ayrılmadan ortaya çıkmamak niyetindeydi. Fakat Trevor yolunu kesti. Şefkatli bir gülümsemeyle ona baktı.

"Kendi başının çaresine bakmak zorunda değilsin Grace," dedi sesi derinleşmiş ve boğuklaşmıştı.

"Öyle yapmayı tercih ederim, tabii eğer müsaade ederseniz lordum," diye cevap verdi duygulu bir sesle, kendisine itiraf dahi edemese de genç adamın sadece sesi bile üstünde manyetik bir etki yaratıyordu. Bu adamla ilk

karşılaştığı andan itibaren boş yere verdiği savaştan bıkmış bir vaziyette, şu an ondan ve uyandırdığı karışık hislerden uzaklaşmaktan başka bir şey istemiyordu. "Lütfen bana yol açar mısınız?" Genç adama yorgun bir sabırla baktı.

Trevor ona uzun, derin bir bakış attı, sonra tek kelime etmeden kenara çekildi. Genç kadın yanından geçti ve ahırdan çıktı, her attığı adımda uzun saçları dalgalanıyor, kibirli burnu havada asılı duruyordu. Avluyu geçerken Grace arkasına bakmadı ve evin içinde kayboldu.

Bingham Ackerly merdivenlerin üstünde, bir yandan şefkatle en küçük kızına sarılmış halde, soylu misafirlerini gülümseyerek yolcu ediyordu. "Yaptığınızın karşılığında size yeterince teşekkür edemedim ekselansları," dedi derin bir hürmetle Sebastian'ın elini sıkarken. Mercy arsızca geniş, beyaz bir bandaja sarılı başının altındaki mavi gözlerinden açık bir hayranlıkla düke bakıyordu.

Nadiren gösterdiği bir gülümsemeyle Sebastian onun kırmızı buklelerini karıştırdı ve sevgiyle çenesinin altını gıdıklayıp, "Beladan uzak duracaksın küçük kız," diye tembihledi. Her ne kadar sesi bir ricadan çok emir tonundaysa da gözleri şefkatle ışıldıyordu. Bu kız onun daha önce kendinde olduğunu bilmediği bir duyguyu ortaya çıkarmıştı. Eğildi ve kızın elini bir kahraman edasıyla öptü, sonra bekleyen arabasına gitmek üzere merdivenlerden aşağı indi.

Evin içinde sevimli, sarı bir sabahlığın içinde Grace,

öndeki oturma odalarından birinin perdesinin arasından ayakta dışarıyı gözetliyordu. Trevor'ın bir süre babasıyla konuştuğunu gördü, sonra ciddi bir şekilde Mercy'nin elini sıktı ve arabaya gidip dükün yanındaki yerini aldı. Arabanın açık kapısından Trevor'ın koltuğuna oturmasını izledi, düke bir şeyler söyledi, sonra doğrudan cama, kendisine baktı.

İçgüdüsel olarak genç kadın içeriye büzüldü. Her ne kadar onun kendisini görme ihtimali olmadığını bilse de gene de onun evden ayrılışını izlediğini, hatta onun gidişinden duyduğu tuhaf boşluk hissini fark etmesini istemiyordu. Bakmanın tekrar güvenli olduğuna karar verince uşağın çoktan kapıyı kapatıp mandalla tutturduğunu gördü. At arabasının kalkıp evin önündeki kısa yoldan gidişini izledi. Camdan uzaklaştı ve ağır perdenin yumuşak bir hışırtıyla düşmesine izin verdi.

"Bayan Grace?"

İstemediği düşüncelerden onu uzaklaştıran her müdahaleden memnun, yeni hizmet vermeye başlayan köylü genç kıza gülümsedi. "Ne vardı Millie?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Lort size ayrıldıktan sonra bunu vermemi rica etti Bayan Grace." Grace'in eline bir kâğıt tutuşturdu, sonra beceriksizce eğilerek selam verdi ve odadan toz oldu. Grace o kadar şaşırmıştı ki, onu tekrar çağırıp aile üyelerinin kendisinden reverans istemediğini söyleyecek fırsatı bulamadı.

Hangi soylu adamın bu notu verdiğini sormayı da akıl edemedi. Tereddütle kâğıdı açtı ve içinde yazılanları hızlı bir şekilde okudu. Okudukça kızgınlıktan dişlerini daha fazla sıkıyordu. Kont etkili bir şekilde son cümleyi yapıştırmıştı. Koyu bir elyazısıyla şöyle yazmıştı:

Her ne kadar ben pantolonu tercih etsem de, sarılar içinde oldukça güzel gözüküyorsun sevgili Grace. Bir hafta içinde şehir dışındaki malikânemde olacağım. Sonra çok geçmeden seni ziyaret edeceğim.

Senin, Trevor.

Grace notu avucunun içinde öfkeyle buruşturdu ve şömineye attı. İsteyeceği son şey kontun Pelthamshire civarında olmasıydı. Notun kenarlarının ateşle tutuşup küle dönüşünü izledi. Son bir kâğıt parçasının da ateşte yandığından emin olduktan sonra büyük bir tatminle başını salladı ve Patience'ı bulmak için oturma odasından çıktı. Kız kardeşi ona bu sezon Londra'ya gitmesi için baskı yapıyordu. O ve Faith büyük halalarından davet almışlardı. Şimdiye kadar, Grace bütün baharı Londra'da geçirmeyi saçma ve gereksiz bulmuştu. Fakat köyü terk etme fikri bir anda ona her zamankinden daha çekici geldi. Eğer Trevor onun yakınında yaşamakta ısrar ederse o da onun şehrine kaçardı. Şansı yaver giderse Huntwick kontu dönmeden çok önce o Pelthamshire'ı terk etmiş olurdu.

Araba köyün eteklerindeki küçük hanın önünden tekrar geçerken Trevor yüzünde düşünceli bir gülümsemeyle camdan dışarı baktı.

"Genç bakirelere yaklaşımını hayal bile edemezdim Hunt." Sebastian bu sözleri yumuşak bir tonda söyledi ama kaşları onaylamaz bir şekilde çatılmıştı.

"Öyle değil," dedi Trevor herhangi bir açıklama yapmadan, bir şekilde arkadaşının, Grace'e olan ilgisinin sadece seksle ilişkili olduğunu ima etmesinden rahatsız olmuştu.

Dük gözü pek bir şekilde devam etti. "Bakireler," diye vurguladı düz bir sesle, "sadece bela getirirler."

Kont, Sebastian'a kaşlarını çattı. "Bana ders mi veriyorsunuz ekselansları, herhalde yaşınızın ve seyahatlerinizin verdiği geniş deneyimlere dayanıyorsunuz, tüyleri yeni çıkmış düküm?" Kafasını cama çevirdi. "Lütfen bana nutuk çekme Sebastian. Sen göz kamaştırıcı düklüğünün soğuk tarafını mükemmelleştirmekle uğraş."

Sebastian bu alayı görmezden geldi. "Grace Ackerly ile sevgili olmak zevkten çok başına dert açar, emin ol," diye uyardı dostane bir şekilde.

Trevor'ın aklından uygunsuz sahneler geçmeye başladı: Grace dar pantolonunun içinde, saçları açık, beyaz dişleri arasında uzun bir çimenle nasıl çekici gözüktüğünden tümüyle habersiz; kafasını sallayan ve her ne kadar henüz ona sormadıysa da asla onunla evlenmeyeceğini söyleyen Grace, onun yatağında uzanan Grace, muhte-

şem saçları onun yastığına dağılmış ve kadifemsi mavi gözleri arzuyla dolu, onu işaretparmağıyla yanına çağıran Grace...

Bu görüntüleri zihninden gönülsüzce sildi ve arabadaki arkadaşına baktı. "Onu karım yapmak belki daha da büyük bir dert açabilir," dedi yumuşak bir sesle. Kafasını çevirdi ve pencereden dışarıdaki manzaraya baktığı için soğukkanlı arkadaşının yüzündeki şok ifadesini göremedi.

Yedi

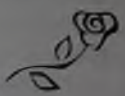

Araba tekerleklerinin çıkardığı bariz ses Wilson'ın şaşırmasına neden oldu. Normalde son derece kibirli olan Caldwell'lerin kâhyası bu defa mütevazı bir telaşla ön kapıya koştu. Yine de kapıyı açmakta gecikmişti; Huntwick kontu göz alıcı malikânesi Willows'un eşiğinde belirmiş, baş kâhyasına sırıtıyordu.

Küçük adam kendisini hızlı bir şekilde topladı ve birkaç dakika içinde her zamanki kibirli, azametli halini aldı. "Lordum," dedi sesi genizden geliyordu, eğilerek hafifçe başıyla selam verdi, "her ne kadar sizi iki günden önce beklemiyorduysak da, sizi evde görmek ne büyük mutluluk."

"Benim için de büyük bir mutluluk Wilson," dedi Trevor, yaşlı adamın sırtını sıvazlayarak. İçeri girdi ve büyük bir tatminle etrafına, muazzam antreye baktı. Kusursuz

mermer zemin parlıyordu ve gül ağacından lambriyle kaplanmış duvarlar yeni cilalanmıştı. Parlak kristal avize tepede üç bölmeye ayrılıyor, yüksek kemerli camlardan içeri süzülen güneş ışıkları, otuz odalı malikânenin zemininden tavanına kadar sayısız küçük gökkuşağı oluşturuyordu.

Her ne kadar Trevor, her yıl her malikânesine yeni hizmetçiler alsa da güvendiği bir grup çalışanı sürekli yanında tutardı; yazmanını, aşçısını, oda kâhyasını, kapı kâhyasını, özel uşağını ve araba sürücüsünü. Bu az sayıdaki çalışan onunla sürekli seyahat eder, hangi evde kalacaksa oraya geçerlerdi. Nerede kalırsa kalsın son derece sıkı bir şekilde uyduğu yoğun bir günlük programı olduğu için, bu küçük topluluk yılların verdiği tecrübeyle Trevor'ın ihtiyaçlarını, neredeyse kendisi dahi henüz bilmeden, önceden tahmin eder ve yerine getirirdi. Sonuçta, sezon açılmaya yakın Londra'dan çağrılmak onları şaşırtmıştı. Yine de her zamanki özgüvenleriyle sorunsuz bir şekilde eve gelip evin bakımını üstlendiler. Varlıkları uzun zamandır yaşanmayan evde çoktan büyük fark yaratmıştı. Bu Trevor'ın çocukluğunun geçtiği ev olmakla birlikte en az zamanını da bu evde geçirmişti, bu yüzden odaların büyük çoğunluğu yıllarca kapalı kalmıştı. Her ne kadar kâhya tarafından ev iyi korunmuşsa da yine de evin terk edilmiş bir havası vardı. Fakat şimdi, Trevor her nereye baksa hizmetçilerin ciddi bir şekilde çalıştıklarını görüyordu; gümüşleri parlatıyorlar, pirinç süs eşyalarını cilalıyorlar, mobilyaların

tozunu alıyorlar ve evin ön cephesini neredeyse tümüyle kaplayan kocaman camları siliyorlardı.

Trevor bu evde büyümüştü; bu muazzam, ürkütücü ve soğuk ama gösterişli evde. Hiç kardeşi olmadığından Trevor'ın yegâne arkadaşları hizmetçilerdi. Malikâne sapa bir yerde olduğu için Willows tümüyle kendi kendine yetmek zorunda kalmıştı, yakınlarında yardıma çağıracak veya hizmetçi alacak bir köy yoktu. Ebeveynleri her ne kadar onu çok seviyorlarsa da çocukluğunun ilk yıllarının büyük bir bölümünü evden dışarıda geçirmişler, Avrupa başkentlerine yaptıkları geziler ve göz kamaştırıcı partilerden fırsat buldukça onun hayatına girip çıkmışlardı. Evin baş kâhyası Wilson'ın nazik ilgisi ve sonradan Trevor'ın özel uşağı olan Avery'nin mütevazı öğütleri olmasaydı Trevor bulunduğu noktaya gelemezdi. Bunun için çalışanlarına aile üyeleri gibi davranmasına şaşırmamak gerekiyordu.

Bu denli yalnız büyümesine rağmen Trevor gençliğini mutlulukla hatırlıyordu. Sabahları özel öğretmeniyle odada çalışır, öğleden sonraları ise ata biner ve uşaklarıyla balığa çıkardı. En sevdiği hizmetçileri ve uşakları çalışırlarken takip eder ve onlara sorular sorardı, ta o zaman bile hayranlık uyandıran zekâsı açık biçimde hissedilirdi. Bütün bu koşullar altında mutlu bir kişiliğe sahipti.

Trevor'ın on altıncı doğum gününde Huntwick kontu ve kontesini taşıyan geminin fırtınaya yakalandığı ve annesiyle babası dahil hiçbir yolcunun kurtulamadığı haberi geldi. Babasının Londra'daki işlerini yürüten avukatı bu

haberi ona verdiğinde Trevor başta nasıl davranacağını bilemedi. Büyük üzüntü duymasına rağmen, ailesini gerçekte tanımadığı ve onlarla çok az vakit geçirdiği için, fazla yas tutmadı. Çok geçmeden, büyük iş yatırımlarının ve geçimi onlara bağlı bir dolu hizmetlinin sorumluluğunu, birçok mülkün günlük idari meselelerini üstüne alması gerektiğini fark etti. Bütün tecrübesizliğine rağmen kendini bir anda bu göz korkutucu görevin içinde buldu.

Kendisine miras kalan üç büyük malikâneyi de gezdi, sonraki iki seneyi onları işletmek için gerekli işleri yaparak ve her evdeki hizmetçilere kendini tanıtmakla geçirdi. Keskin zekâsı sayesinde her yerin kendine has özelliklerini, yetersiz veya gereksiz bulduğu her şeyi kesip atmayı hızla öğrendi. Kısaca, bütün mülklerinin üretkenliğini yükseltti ve bunu yaparken de unvanıyla birlikte ona kalan serveti de katlayarak artırdı.

Trevor ancak Londra'ya yolculuk ettikten sonra gerçek anlamda Huntwick kontu oldu. Hazır cevaplığı, espritüelliği ve doğal cazibesi sayesinde Londra'nın salonlarında aranır oldu. Daha on sekiz olmasına rağmen oldukça yakışıklıydı, çocukluğunu neredeyse tümüyle yetişkinlerle geçirmesi sebebiyle, olgun bir adamın davranışlarına ve tavrına sahipti. Katıldığı birçok etkinlikte ve baloda Trevor'ın babasının girdiği iş yatırımlarıyla ilgilenen birçok adamla tanıştı. Babasının yatırımlarla ilgilenmesi için tuttuğu firmanın işine son verip işlerle bizzat ilgilenmeye karar vermesi çok uzun sürmedi. Her

ne kadar onların iyi iş çıkardığını düşünüyorsa da hiç şüphe yoktu ki kendisi daha iyisini yapacaktı.

Aynen de öyle oldu. Söylenmiş ve söylenmemiş detayları kolaylıkla okuyor, yeni yatırımlara ve sosyal eğilimlere dair bilgileri aklında tutuyor ve en iyi nakliye tekliflerini alıyordu. Hangi yatırımın ne zaman kâr edip hangisinin ne zaman zarar edeceğine dair tuhaf bir önsezisi vardı. Bir zaman sonra, aldığı riskler büyük kârlara dönüşünce babasının ölümünden beş yıl sonra Trevor, Avrupa'da peşinden koşulan en zengin genç adamlardan biri oldu. Hem asil bir soydan gelmesi, hem de yakışıklı olması evlenecek yaşta kızı olan sosyetedeki bütün annelerin ilgisinin kendisine odaklanmasına yol açtı. Fakat yıllar geçtikçe ve serveti arttıkça evliliğe olan ilgisi de bir o kadar azaldı.

Diğer yandan cazibesi bir efsane haline geldi.

Her sezon sosyeteye yeni takdim edilen genç kızlar arasında şu kızın, şu ya da bu hanımefendinin Kont Huntwick'in tek bir kaş hareketiyle onun yatağına gittiği söylentisi dolaşırdı. Kapı kâhyası bir baloda onun ismini yüksek sesle söylediğinde veya bir operaya, tiyatroya özellikle tek başına katıldığında, her annenin kalbi umut ve korkuyla dolardı. Her ne kadar herkes onun sadece soyunu devam ettirmek ve bir mirasçı bırakabilmek için de olsa artık evlenmesi gerektiğini düşünse de o asla tek bir kadına ilgi göstermezdi.

Şimdi, onun ne unvanıyla ne de sunabilecekleriyle

ilgilenen, hiç tanımadığı bir kızla mutlu bir şekilde evlenmeyi tasarlamak üzere yıllar sonra tekrar Willows'taydı. Kavisli mermer merdivenleri çıkarken kafasını sallayarak içinden gülümsedi, ayakları bütün holü kaplayan kalın mavi halıya sessice batarken, geniş koridordan ana yatak odasına doğru yürümeye başladı.

"Tünaydın Avery," dedi Trevor, Londra'dan gelen bavulları yerleştirmekle meşgul özel uşağına. Avery mırıldanarak selam verdi ve hâlâ kapının kıyısında duran Trevor'a pek ilgi göstermeden işini yapmaya koyuldu. Kont hüzünlü bir merakla yıllardır görmediği odaları gezerek etrafa bakıyor, o zamandan bugüne değişen şeyleri düşünüyordu. Satılmaması koşuluyla kendisine geçen üç mülk de, çok gelişmiş, biri İngiltere'de, ikisi Fransa'da olmak üzere üç mülk daha almıştı. Huntwick kontu olduktan sonra serveti en az dört misli artmıştı. Birçok gemi nakliye firmasına ve Avrupa'da çeşitli yerlerde, hatta Amerika'da yatırımlara sahipti. Şimdiye kadar bu zenginliği paylaşmak isteyeceği hiç kimseyi bulamamıştı.

Derin düşüncelerinden bir anda uyanarak, önündeki kapalı ve sıkıca kilitlinmiş Fransız kapıya baktı. Arkasında ne olduğunu bildiği halde kendini dayanılmaz bir şekilde oraya çekilirken buldu. Yavaşça kapıya doğru yürüdü, iyi yağlanmış kilidi çevirdi ve kapıyı açtı.

Avery nihayet kilitli kapıların açılmasıyla çıkan beklenmeyen gürültüyle kafasını, titizlikle katlanmış kravatların sıra sıra dizildiği gardırobun çekmecelerinden

kaldırdı ve ona döndü. "Lordum," diye konuşmaya başladı ama hayretler içinde Trevor'ın bitişik yatak odasına açılan kapının eşiğinde durduğunu görünce sustu. Kont yavaşça kontesi için hazırlanmış süiti kendi odasına bağlayan banyoya doğru yürüdü. Avery kaşlarını çattı, sonra omuzlarını silkip işine devam etti.

Trevor merakla geniş odaya baktı ve bu odaya daha önce hiç girmediğini hayretle fark etti, hatta çocukken bile. Oldukça ferah ve güzel bir oda olsa da Grace'i bu zarif, kırılabilir eşyalarla dolu yere yakıştıramıyordu. Beyaz lake makyaj masasına doğru yürüdü ve parmağını cilalanmış yüzeyin üstünde gezdirdi, yaptığı hareket masanın üstündeki aynalarda yansıdı. Arkasında bir zamanlar annesinin yattığı yatak duruyordu.

Döndü ve yavaşça odayı dolaştı, yumuşak, mavi, ipek örtüye ve hiç el sürülmemiş yastıklara uzun bir süre baktı. Köşeleri kaplayan perdelerin altın püsküllerine parmağıyla dokundu. Gözlerini kapadı ve tekrar Grace'i bu odada, açık mavi örtünün üstünde parlak saçları açık bir şekilde uyurken düşünmeye çalıştı.

Sonra bir anda bir şeyi idrak ederek sarsıldı.

Buranın Grace'e uygun olmadığını düşünmesi sandığı gibi onun fevri kişiliğinin süslü eşyalarla bağdaşmaması yüzünden değildi. Tümüyle kendi beklentileriyle ilgiliydi. Grace'le bir gelecek düşündüğü ilk andan itibaren onu sadece kendi odasında, kendi yatağında kollarının arasında hayal etmişti.

Bu yatakta asla yatmamalıydı, kendine söz verdi ve süitine doğru uzun adımlarla yürüdü. Eğer isterse o odayı giyinme odası olarak kullanabilirdi ama geceyi ait olduğu yerde, onun yatağında onunla geçirecekti.

Tekrar ana yatak odasına geldiğinde Avery'i gardırobu düzeltmeyi bitirmiş, şaşkın bir merak içinde ayakta kendisine bakarken buldu. Trevor şaşırmış uşağa sırıttı ve dönüp aradaki kapılara tekrar baktı. "Artık bunları açık bırakalım, olur mu?"

"Nasıl isterseniz efendim," diye onayladı Avery, anında her zamanki soğukkanlılığını toplayarak. "Arzu ettiğiniz başka bir şey var mı, lordum?"

"Hayır, teşekkürler Avery," diye cevap verdi Trevor neşe içinde kravatını gevşetirken. Avery eğilerek selam verdi ve ayrılmak için arkasını döndü, sonra bir an dönüp baktı.

"Evet Avery?" Uşak konuşmadan Trevor sordu.

"Evde olmak güzel, lordum."

"Haklısın Avery," diye cevap verdi Trevor kafası dağınık bir vaziyette, çünkü sabah Grace'le karşılaşmayı ümit ediyordu. "Burada olmak güzel."

Sekiz

Bir sonraki sabah Trevor'ın arabası Ackerly'lerin evinin önünde durunca, kapının yüzüne çarpma olasılığına kendini hazırladı. Grace'in her şeyi tümüyle zorlaştırmasını bekliyordu, hatta onunla görüşmeyi reddetmeye kadar götürebilirdi işi. Ama onun gitmiş olacağını hiç düşünmemişti.

"O ve Faith sezon için Londra'ya gittiler," demişti Mercy onu içeri davet ettikten sonra, gözlerinin üstündeki kocaman morluk iyileştikçe yeşilimsi bir renk almıştı. Genç adama şaşkın bir ifadeyle baktı. "Sizin geleceğinizi bana söylemedi. Sizi beklediğini sanmıyorum lordum."

Trevor alaycı bir edayla sırıttı. "Sanırım bekliyordu," diye mırıldandı belli belirsiz. Grace'in sürekli kendisini itme çabası onu hem eğlendiriyor, hem de sinir ediyor-

du, bunu yapabileceğini nasıl düşünememişti, kendine söylendi.

"Anlayamadım lordum."

Trevor küçük kıza baktı ve sıcak bir şekilde gülümsedi. Ayağa kalkıp salonun içinde dolaşmaya başladı, elleri arkasında bağlanmıştı, yüzünden sersemlediği anlaşılıyordu. "Yok bir şey," diye cevap verdi. Pencerenin önünde durup ahırların kırsal manzarasına baktı ve işaretparmağıyla düşünceli bir şekilde dudaklarına dokundu, bir süre daha sessizce ayakta kaldı, seçeneklerini düşündükçe kaşları çatılıyordu. Nihayet kararını verdi.

"Mercy," dedi dönerek. Neredeyse ona çarpacaktı, kızın hemen arkasında durduğunu hayretle fark etti. Kız merakla ona baktı. Genç adam sırıttı, bir anda keyfi yerine gelmişti. "Ablanla evleneceğim," diye ilan etti.

"Hangisiyle?" diye sordu Mercy kahkaha atarak. Kaşını zarif bir şekilde kaldırdı ama hareket şişliğini rahatsız edince indirdi.

Trevor ona sorgulayan gözlerle baktı ve üstü kapalı bir cevapla Grace'i ima etti. "Hangisi olduğunu gayet iyi biliyorsun."

Mercy'nin gözleri dans etmeye başladı. "O biliyor mu peki?"

Trevor hayır anlamında kafasını salladı. Genç adam Mercy'nin yüzündeki yaramaz sevinci görünce daha geniş gülümsedi.

"Sanırım Grace'in kendisine yapmak istemediği bir

şeyin emredilmesinden pek hoşlanmadığını tahmin etmişsinizdir," diye uyardı Mercy sahte bir ciddiyetle.

Trevor kahkaha attı ve onun kıvırcık, kumral saçlarını eliyle karıştırdı. "İstemediği bir şeyi kesinlikle yapmayacağından eminim," diye onayladı onu.

Mercy rahatsız olduğunu hissettirecek şekilde elinden kurtuldu, sonra tekrar neşesini topladı ve bir kanepenin koluna çöktü. "Nasıl yapacaksınız lordum, söz konusu Grace olunca, büyük olasılıkla sizden kaçmak için özellikle gitti."

"Bunun için mi gittiğini düşünüyorsun?"

Mercy başıyla onayladı. "Neredeyse bundan eminim. Bir hafta öncesine kadar bütün bir sezonu Londra'da geçirme fikrine tümüyle karşıydı. Her zaman üç ay cehennemde pekmez kaynatmayı tek bir sezonu Londra'da geçirmeye yeğleyeceğini söyler durur."

Trevor yüksek sesle ani bir kahkaha attı. Bunlar tam da Grace'in söyleyeceği türden laflardı. "Benim notumu alınca Londra hakkındaki fikirlerini değiştirmiş olmalı. Ona yapacağım ziyareti bildirmek bir hata olmuş." Kurnazca Mercy'e baktı. "Senden yardım isteyebilir miyim?"

Mercy şaşkınlıkla baktı. "Tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz? Patience'ın benim Londra'ya gitmeme izin vereceğini sanmıyorum." Gözlerini her zaman giydiği pantolona ve çizmelerine çevirdi. "Üstelik giyecek bir şeyim de yok."

Trevor gülümsedi ve bir an tereddüt etti. "Babanı

benimle beraber bir nişanlılık kontratı imzalamaya ikna etmeni istiyorum," dedi sonunda.

İşte buna Mercy ayak diredi. "Bilmiyorum lordum. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Ya Grace gerçekten sizinle evlenmek istemezse ve siz onu ikna edemezseniz?"

Genç adamın gözleri neşeyle parladı. "Grace'in gerçekten benimle evlenmek istemediğinden tam emin değilim ama onu ikna edeceğimden kesinlikle eminim." Trevor'ın yüzü değişti, kelimelerine ağırlık katmak için ciddileşti. "Sadece onu mutlu etmek istiyorum," dedi Mercy'e sabit bir bakış atarak. "Eğer onu benimle evlenmeye ikna edemezsem onu kendi haline bırakmaya söz veriyorum."

Mercy uzunca bir süre Trevor'a bakıp ablasını gerçekten mutlu etmek isteyip istemediğine, onu gerçekten bu kadar çok sevip sevmediğine karar vermeye çalıştı. Genç adamın bakışındaki samimi kararlılık yerini kızın devam eden sessizliğine duyduğu meraka bıraktı. Yüzündeki endişeli bekleyiş ablasının onun için ne anlama geldiğine kızı ikna etti. Bu, küçük kızın bir erkek ve kadın arasındaki hassas duygulara ilk dokunuşuydu, bir gün ağabeyi olmasını umut ettiği adamın koluna girerken gözleri bilinçsizce şefkatle doluydu. "Yapacağım," dedi yumuşak bir sesle.

Trevor uzun bacaklarını kanepeye doğru uzattı ve

başını peluş, koyu yeşil koltuğa yasladı, geçip gitmekte olan baharın bütün renklerini üstünde taşıyan İngiliz kırlarını seyretti. Gri seyahat ceketinin cebini yine parmaklarıyla yokladı; Grace'in babasının güvenle yerleştirdiği nişanlılık kontratının bulunduğu cebi.

Bingham Ackerly'i kâğıtları imzalamaya ikna etmek o kadar da kolay olmadı, Mercy'nin yardımının yanı sıra avukatlarını da çağırmak zorunda kaldı. Babasını Trevor'la sadece konuyu konuşmaya ikna etmeleri bile yirmi dakikalarını aldı. Mercy'nin kazasının olduğu akşam Bingham, Trevor'ın kızlarıyla bu anlamda ilgilendiğini hiç düşünmemişti. Onu daha fazla şaşırtan, hayretlere düşüren bir durum olamazdı, ancak bu kadar yanılabilirdi.

Trevor karşılaştığı insanlara yönelik şaşmaz tespitlerde bulunurdu. Ne yazık ki, Grace'i kazanmak için duyduğu ihtiras onu etrafındakilere karşı kör etmişti. Bu yüzden babasıyla konuşmaya tam hazırlanamamış ve son derece dezavantajlı başlamıştı. Daha kötüsü, Bingham onu görür görmez niye orada olduğunu anlamıştı ve Trevor'ı da, her zaman herkese yaptığı gibi karşısındakinin hazırlanmasına fırsat vermeden, niçin orada olduğunu açıklamak zorunda bırakmıştı.

Kendisini akademisyen adama, Grace'i ilk görüşte nasıl büyülendiğini ve sonrasında onunla yaptığı her konuşmada giderek daha çok etkilendiğini ve bu sebeple çok uygun bir çift olacaklarına inandığını anlatırken bul-

du. Geriye dönüp bakınca son derece eski usul, basmakalıp ve tümüyle can sıkıcı bir konuşmaydı. Konuşmanın devamını sonsuza kadar hatırlayacağından emindi, çünkü bunu hayatında tümüyle yenildiği nadir anlardan biri olarak görecekti.

Bay Ackerly birkaç dakika düşünceli bir şekilde baktı, sonra sözleriyle Trevor'ı tam manasıyla yıktı. "Sanırım kızımın hakkınızda pek iyi düşünceleri yok Lort Caldwell."

Trevor konuşamadı, bu yalın argümana karşılık verecek bir cevap bulamadı. Kendini hiç böyle savunmasız bırakmazdı, içinde bulunduğu duruma sinirlenmeye başlamıştı, her ne kadar yegâne suçlunun kendisi olduğunu bilse de. "Böyle bir izlenim verdiğimi bilmiyordum Bay Ackerly," dedi nihayet düz bir sesle.

Bingham dosdoğru ona baktı. "Lordum," diye başladı okul hocalarının haşarı genç öğrencilere yaptığı otoriter konuşma tonuyla. "Kızımla meclis salonunda ilk tanıştığınız akşamı bütün detaylarıyla hatırlıyorum. Size dair ilk izlenimlerinden bahsetmek için yeterince zaman buldu. Sanırım kullandığı en hafif ifade "yalancı ve ahlaksız" oldu; üstelik daha fazlasını söylediğine sizi temin ederim. O gece yemekte de son derece rahatsız görünüyordu ve siz ekselanslarıyla ayrıldığınız gün ortadan yok olmasına her ne kadar bir şey dememiş olsam da fark etmemem mümkün değildi. Bütün bunlara ek olarak," diye devam etti, "Londra'ya olan nefretini konuşmaktan hiç çekinmeyen Grace, bir anda siz ve ekselansları ayrıldıktan hemen sonra ani bir kararla sezonu orada geçirmeye karar verdi." Bingham kafasını sahte bir şaşkınlıkla salladı, fakat gözleri ışıl ışıl parlıyordu. "İtiraf etmeliyim ki merak ediyorum, sizden bu beklenmedik teklifi almak için kızım size ümit verdi mi, lordum?"

Trevor sessiz bir şekilde masanın önünde duruyordu, kayınpederi olmasını umduğu adamın, kendisine de Grace'in onun eşi olmayı kabul etmeyeceğini düşündürten aynı olumsuzlukları sıralamasını dinledi. Her geçen dakika yaşlı adama olan saygısı arttı ve Bingham Ackerly bitirdiğinde Trevor, eğer Grace'in babası karşı çıkarsa genç kadını hâlâ kendisine âşık edip edemeyeceğini merak etti. İşlerin o noktaya gelmemesini umuyordu. Ailesi hakkında konuşurken genç kadının gözlerinin nasıl parladığını görmüştü ama engeller ne olursa olsun Grace'i karısı yapmak niyetindeydi. O gece babası hakkında konuşmamıştı ama Trevor kızların babalarına duydukları derin saygının farkındaydı.

Bay Ackerly, Trevor'ı masanın arkasından seyrediyordu, sabırla genç adamın Grace'e karşı sadece onurlu bir niyeti olduğuna kendisini ikna etmesi için kontun bir şeyler söylemesini bekliyordu. Trevor düşüncelerini toparlayıp konuşmaya başladı. "Sizi anlıyorum efendim, gördükleriniz kızınızın benimle bir hayatı paylaşmayı ne isteyeceğini ne de onaylayacağını düşünmenize neden oluyor." Durdu ve gülümsedi, tanıştıkları gece genç kadının onu salonda gizlice incelemesini hatırladı, sonra de-

vam etti. "Ama sizin görmediğiniz şey, Grace'in benim onu görmediğimi düşündüğü zamanlarda bana nasıl baktığı. Bilmediğiniz ise onun kendisini savunmaya çekmediği anlarda bizim nasıl rahat sohbet ettiğimiz. Ailesini nasıl derin bir sevgiyle sevdiğini biliyorum ama kendi ailesi ve çocukları olmasından ne kadar mutlu olabileceğini de görebiliyorum, tabii eğer Tanrı bize lütfederse. Grace'e baktığım zaman hayatı birlikte götürmek için güçlü bir eş ve güzel olduğu kadar değerli bir kontes görüyorum. Bütün bu nitelikler Grace'i olduğu insan yapıyor. Sizden bütün istediğim onu daha yakından tanıyabilmem için bana bir şans vermeniz."

Bingham şüpheyle ona baktı. "Bütün bunları yirmi dört saat içinde ve birkaç dakikalık sohbetle mi anladınız?"

Trevor hissettiklerini anlatmak için boşuna daha uygun yollar aradı durdu, içindeki duyguları kelimelere dökemeyeceğini gördükçe hüsranı artıyordu.

Derken bir anda anladı.

Grace Ackerly'e âşık olmuştu. Bunu fark etmenin aydınlığı yüzüne yansımış ama ona kavuşamama olasılığının verdiği korku Bingham Ackerly'nin ayaktaki bu adama tuhaf bir ilgiyle bakmasına yol açmıştı, işte o an Ackerly biliyordu ki Huntwick kontu ne söylerse söylesin, eğer kızı isterse bu adamın kontesi olmasına izin verecekti.

Trevor tekrar Bay Ackerly'e baktı, yeşil gözlerine

aniden hüzün doldu ve yüzü bu yeni keşfiyle inanılmaz bir şekilde ciddileşti. "Kızınıza verebilecek çok şeyim olduğunu biliyorsunuz efendim, ama burada durup size Grace'in hayallerinin ötesinde zengin olacağını veya ona sağlayacağım muazzam lüks içinde yaşayacağını anlatacak değilim, her ne kadar çalışma odanıza ilk girdiğimde niyetim buyduysa da. Size asıl anlatmak istediğim Grace'in diğer bütün manalarıyla da zengin olacağı. Ona çocuklar vereceğim, eğer isterse, ne kadar dilerse o kadar çocuk, böylelikle hayatının her gününü sevildiğini ve değer verildiğini bilerek geçirecek." Genç adam sustu ve Mercy'e baktı, uzun süredir sessiz duruyordu, fakat şimdi eli göğsünde oturuyordu. Tekrar babasına baktı. "Sevildiğini her zaman bilecek efendim," diye bitirdi, bakışı cesurca Bingham'ın gözlerine kilitlenmişti.

Bay Ackerly bir süre sessizce öylece oturdu, sonra yere baktı ve boğazını temizledi. "Kızlarımdan tek istediğim hepsinin kendi yollarında mutlu olmalarıdır," dedi. "Onlar için dileğim hep benim anneleriyle yaşadığım gibi bir aşkı tatmalarıdır." Ayağa kalktı ve masanın etrafında yürüdü, uzanıp Trevor'ın elini güçlü bir şekilde sıktı. "Benim dualarımı aldın evlat ama sanırım bu sadece savaşın yarısı. Grace'i asla kendi isteğinin dışında evlenmeye zorlamam. Onu kabul etmeye ikna etmek senin işin. Bunun kolay olacağını sanma," diye uyardı. Kızının kendisine istemediği bir şey yapması söylendiğinde nasıl dik kafalı olduğunu hatırlayınca başını iki yana salladı.

Trevor gülümsedi, rahatlaması yüzünden okunuyordu. "Savaşın diğer yarısından da bu kadar hoşlanacağımdan şüpheliyim," dedi ve yaşlı adamın elini sıktı. "Geldiğimde Grace'in burada olmayacağını bilmiyordum. Önce sizin iznînizi almayı, sonra onu ikna etmek için uğraş vermeyi düşünüyordum efendim. Londra'da onun izini süreceğim..." Trevor durdu ve kafasını alaycı bir şekilde salladı, sonra devam etti. "Kâğıtları imzaladığınız için teşekkür ederim."

"Grace kararını vermeden önce bu antlaşmadan bahsetmeyi bir süre askıya alabilirsiniz," diye tavsiye etti Bingham. "İçimde bir his kendini satın alınmış gibi hissedeceğini söylüyor."

Trevor güldü. "Çok yerinde bir öğüt efendim."

Genç adam döndü ve Mercy'nin köşedeki büyük koltuğun üstünden kendisine ışıklar saçarak güldüğünü gördü, orada kıvrılmış ve bütün süreci izlemişti. "Her zaman bir ağabeyim olsun istemişimdir," dedi mutlulukla. Aniden aklına bir fikir geldi. "Ablamla evlendiğin zaman Blackthorne dükünü de düğününe çağıracaksın değil mi?"

Bingham en küçük kızına parmağını sallarken Trevor onun cesaretine kahkaha attı. Mercy yılmamıştı. "Pekâlâ, sormamda ne sakınca olabilir?" diye kendi kendine söylendi.

Trevor yolun dokusunun değiştiğini fark etti, Londra'nın en kalabalık ve en bakımlı caddelerine yaklaştıkça yol düzleşiyordu. Daha dik oturdu ve Mercy'nin

Sebastian'la ilgili planlarına gülümsedi. Arkadaşını dikkatli olması için uyarmalıydı, çünkü içindeki his genç Mercy'nin, o veya bu şekilde istediği her şeyi elde edebileceğini söylüyordu. Bütün ailede olan bir özellik, diye içinden gülümsedi.

Doğal parke taşlı yollardaki sıkışıklıktan araba yavaşladı. Grace'e kur yapmak kesin zor bir iş olacaktı. Öncelikle onu kazanmayı deneyecekti, genç kadının kendiliğinden ona âşık olduğunu düşünmesini istiyordu. İşleri sabırla ve yavaşça halledecekti. Bir şekilde onu kendisine âşık etmesi gerekiyordu; eli hâlâ ondan üstünken. Grace'in ise durumu asla onun yönettiğini bilmemesi gerekiyordu, çünkü eğer anlarsa bir tay gibi kendisinden kaçardı.

Bir kez onu kazandı mı, hak ettiği bütün ihtişam, tantana ve şatafatıyla kilisede bir tören yapmalıydı, biliyordu ki o Londra'nın gördüğü en nefes kesici gelin olacaktı. Trevor onu koridorda yürürken hayal ediyordu, ona mutluluk saçarak gülümsüyor ve yüzü aşkla ışıldıyordu, genç adamın elleri ormandaki meşe ağacının altında yaptığı gibi onu tekrar kucaklamak için can atıyordu. Evlilik merasiminden sonra Willows'ta savurgan bir davet vermeliydiler. Ackerly'lerin evi böyle büyük bir olayı kutlamak için fazlasıyla küçüktü. Dahası, ilk geceleri için çekildiklerinde kendi evinde ve kendi yatağında olmanın rahatlığını istiyordu.

Araba Upper Brook Caddesi'nde 7 numaraya yanaş-

tı ve orada durdu. Trevor arabadan indi ve bir uşağın gelip arabanın kapısını açmasını bile beklemeden muazzam şehir malikânesinin önündeki merdivenleri sıçrayarak çıktı. Wilson ön kapıyı açık tutmayı becerdi.

Trevor içeriye daldığında pelerini etrafında fırıl fırıl dönüyordu. İlerledikçe emirler yağdırıyordu, etrafını kuşatan hizmetçiler toplanmaya vakit bile bulamadan aceleyle verilen emirleri yerine getirmeye çalışıyorlardı. "Wilson benim şehir arabamı on beş dakika içinde hazırlatsın. Gece dışarı çıkacağım. Avery eve geldi mi? Gece kıyafetlerimi hazırlamasını istiyorum." Trevor durdu, bir an düşündü ve sonra devam etti. "Neyse, ona kendim söylesem daha iyi. Ayrıca aşçıya evde ne varsa bir tepside göndermesini söyleyin. Açlıktan ölüyorum." Meşe merdivenlerden birinde çizmelerinden birini ayağına geçirdi, sonra döndü ve ekledi. "Bir de çiçeklere ihtiyacım var. Güller. Ve sanırım... hımm... papatyalar." Genç adam döndü ve merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı, daha yukarı varmadan yüksek sesle özel uşağının ismini seslenmeye başlamıştı.

Wilson uşağa arabayı hazırlamasını söylemeden önce Trevor'ın merdivenleri çıkışını seyretti. Eğer baş kâhya kır malikânesinde sadece iki gün kaldıktan sonra bütün hizmetçileri toplayıp Londra'ya dönmesi için verilen talimattan bir tuhaflık sezdiyse bunda sonuna kadar haklıydı. Normalde dengeli olan kontun bu olağandışı hareketlerini anlayamasa da, Willows'a gitme noturıu al-

dığında bu işin altında bir kadın olduğunu açık bir biçimde sezmişti. Trevor'ın son talimatıyla bundan emin oldu. Hararetli zamanlar. Ona göre kontun yalnızlığı fazlasıyla uzun sürmüştü. Bir hizmetçiyi durdurdu ve kontla son yolculuğunda beraber seyahat ettiği uşaklardan birini göndermesini istedi. Patronunun kaybolduğu yöne merdivenlere doğru düşünceli bir şekilde bakarken bu işin esrarını çözmeye karar verdi.

"Avery!" Odasına ulaşmadan tekrar yüksek sesle bağırdı. Şaşıran uşak, Trevor hızla içeri girerken dışarı çıkıyordu, tam kapı eşiğinde az kalsın çarpışıyorlardı. "Gece kıyafetleri lütfen, çok çabuk." Odadan bir uşağın çıkmakta olduğunu fark etti. "Smythe!" üniformalı adam anında tekrar kapıda belirdi. "Yazmanıma söyle bu gece gerçekleşen bütün etkinliklerin davetiyelerini bana getirsin." Smythe kafasını salladı ve selam vererek odayı terk etti, sonra döndü ve merdivenleri koşarak inip aceleyle efendisinin emirlerini yerine getirmeye koyuldu.

Trevor tekrar hemencecik gece için siyah bir palto ve pantolon çıkarmış Avery'e döndü, hatasız ütülenmiş bir koldaki gözükmeyen tozları fırçalıyordu. "Tıraşa da ihtiyacım var," diye ekledi Trevor eliyle çenesini ovuşturarak.

Her ne kadar Trevor'ın tıraş malzemeleri olduğu çantayı henüz açıp yerleştirmediyse de, Avery olabildiğince sakin ve istifini bozmaz gözüküyordu.

Yirmi dakika sonra Trevor, muhteşem dikilmiş gece

elbiseleri ve sinekkaydı tıraşıyla kusursuz bir görünüm içinde merdivenlerden indi. Grace'in babasının verdiği adrese giderken yolda değerlendirmek üzere bir elinde gecenin balolarının listesini, diğer elinde ise pembe gülleri ve beyaz papatyaları tutuyordu. Wilson hızla kapıyı açmak için koştu ve Trevor dışarıya çıktı. Şoförüne Curzon Caddesi'ndeki adresi verdi, sonra arabanın içinde kendi kendine gülümsedi, her şeyden habersiz olan nişanlısını görmek için sabırsızlanıyordu.

Dokuz

"Bayan Grace misafir beklemiyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye çıkıştı Trevor, Grace'in halasının evinin kapısını açan kâhyaya. İngiltere'nin yarısını geçtikten sonra Trevor yeni bir engel karşısında sinirlerinin bozulmaya başladığını hissediyordu.

Greaves kısacık boyu müsaade ettiği kadar kendini dikleştirdi, kontun sabırsız tonuna ve çıkışına derinden gücenmişti. "Tam olarak söylediğim şeyi lordum. Bayan Grace misafir beklemiyor."

Trevor derin bir soluk aldı ve bu adamın onu Grace'ten kasti olarak uzak tutmadığına kendisini ikna etmeye çalışarak, içinden yavaşça ona kadar saydı. "Pekâlâ, Bayan Ackerly'i nerede bulabilirim?" diye daha sakin bir ses tonuyla sordu.

"Hangisini lordum?" Kâhya kaşlarını kaldırarak sorusuna soruyla cevap verdi.

"Ne hangisini?" diye sordu Trevor.

"Hangi Bayan Ackerly tabii ki," diye açıkladı yaşlı adam. Azıcık evin içine doğru geri çekildi ve Trevor'a sanki genç kont hafif kaçıkmış gibi baktı.

Trevor uşağın boğazına sarılmamak için kendini zor tutuyordu, fakat kendine hâkim oldu ve cevap vermeye çalıştı.

"Bayan Grace," dedi dişlerinin arasından tıslayarak.

Kâhyanın yüzünden belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi geçti. "Hatırladığımdan emin değilim, lordum," dedi Greaves, kafasını düşünceli bir şekilde kaşıyarak. "Ama dışarı çıktıklarını biliyorum ve Leydi Egerton'ın bana gidecekleri yeri söylediğinden de eminim." Hatırlamak için elinden geleni yaptığını göstermeye çalışarak Trevor'a baktı, sonra çok parlak bir fikir bulmuş gibi yüzü aydınlandı. Hevesle konta baktı. "Siz biliyor musunuz, lordum?" diye sordu umutla.

Trevor hayretler içinde küçük adama baktı, azıcık sağduyusu olan birinin böyle bir adamı işe almaktaki maksadı ne olabilir, diye düşündü. "O halde Bayan Ackerly nin hizmetçisini görebilir miyim?" diye toparladı durumu nihayet.

Greaves anında kapıyı daha geniş açtı. "Tabii ki lordum. Hangi Bayan..." diye başladı.

"Bayan Grace!" diye kendini kontrol edemeyerek çıkıştı Trevor. Yaşlı kâhya ayaklarını sürüyerek uzaklaşırken içeri girdi ve eldivenlerini çıkardı. Trevor içinden adamın ona ne söylendiğini hatırlamasını umut ediyordu. Antrede yürümeye başladı ve ilk bulduğu odadan içeri baktı; kadınsı, klasik oyma eşyalarla karışık olarak dekore edilmiş, örtülü masaların üstü biblo dolu, Trevor'ın nefret ettiği türden süslü bir salondu. Ancak şöminenin yanında büyük bir içki dolabı olduğunu fark etti. İçeri girdi ve kendisine büyükçe bir bardağa konyak koydu, sonra kırılacakmış gibi görünen narin sandalyelerden birine dikkatlice oturdu ve Greaves'in çağırmaya gittiği hizmetçiyi beklemeye başladı. Neyse ki çok beklemek zorunda kalmadı. Birkaç dakika içinde küçük, yuvarlak, çekinerek bakan, başlığı çılgınca yana yatmış bir kız odadan içeri girdi.

"Lordum?" Becky eğilerek selam verdi, titreyen ellerini siyah eteğinin cebine saklayarak. Greaves'in az önce "hafif kaçık" diye tarif ettiği yabancıyı karşılamaya gelirken biraz ürkmüştü.

Kâhyanın ona söyledikleri Becky'i ölesiye korkuttuğu için gergindi, Trevor ise kıza bakmıyordu bile, elindeki bardağı ışığa tutmuş, yavaşça eliyle daireler çiziyordu. "Sizin hanımınız kim?" diye sordu sakin bir sesle, mumlardan yayılan titrek ışığın yarattığı koyu sarı girdapları seyrederek.

"Bayan Ackerly lordum," diye cevap verdi hizmetçi çabucak.

Trevor kafasını salladı ve sırıttı. "Bayan Grace Ackerly mi yoksa Faith Ackerly mi?" diye sordu teslim olmuş bir iç çekişle.

Becky anlayamadı. "İkisi de lordum," dedi kafası karışarak.

Bariz bir şekilde ortadan toz olan kâhyanın boğazını sıkma arzusunu tekrar bastıran Trevor sakin bir şekilde devam etti. "Tabii ki. Harika. Belki, o zaman bana biraz yardım edebilirsin. Bayan Grace'in bu gece nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?"

"Almack'lara, lordum," diye hızla cevap verdi kız, sorusunu cevaplayabildiği için rahatladığı belliydi. "Sonrasında Lort ve Leydi Seth'in evindeki bir baloya katılacaklar."

Trevor başını salladı. "Teşekkür ederim," dedi canlı bir sesle.

Becky bir an ayakta bekledi, sonra kendisine artık ihtiyaç kalmadığını anladı. Alelacele eğilerek selam verdi ve ortadan kayboldu, bu soylu yabancıdan kurtulduğu için mutluluktan uçuyordu.

Trevor onun gidişini seyretti ve kafasını salladı. Çarşamba gecesi. Almack'lar.

İçkisinden son bir yudum aldı ve dişlerini parlattı. Bu amaçsız gecede Grace'i bulmayı ümit ediyordu, Almack'ları listenin en sonuna koymalıydı. Bu iltifat dolu yerlere adım attığı andan itibaren etrafını, kızlarını ona yapmak isteyen kalabalık bir anneler topluluğu ve onların

hep aynı umutsuz umudu; yıllardır sezonun en iyi avı olarak görülen, yakalanması zor Huntwick kontunu kapana sıkıştırma umudunu taşıyan çekilmez kızları saracaktı. Aslında, diyerek kendi kendini düzeltti, Sebastian'ın yeni düklük unvanıyla Trevor artık ikinci en iyi av olmuştu. Egerton'ların evine geldiğinden beri ilk kez sırıttı, yerini kaptırmaktan pek memnundu.

Bardağını masanın üstüne koydu ve yavaşça yürüyerek salondan dışarı çıktı, White's'a gidip birkaç el oynama niyetindeydi, sonra da Grace'i Lort Sethlerde yakalamayı umut ediyordu. Biraz daha düşündükten sonra bu fikirden vazgeçti. Bu gece White's'ta dostlarından kimseyi bulamazdı. Trevor'ın iki yakın dostu Seth Kontu Lort Jonathon Llyod ve kardeşi Gareth, büyük olasılıkla ortada gözükmezlerdi. Eğer Amanda Llyod bu gece bir balo düzenlemeye karar verdiyse kocası muhakkak yanında olacaktı. Büyük ihtimalle genç kayınbiraderini de bırakmayacaktı. Trevor sevgiyle Seth kontunun ağırbaşlı ama hayat dolu genç, güzel eşini düşündü. Onları bu gece tekrar görmekten keyif duyacaktı.

Trevor kararını vermişti, ön kapıya doğru yürüdü. Birkaç dakika önce onu sinir eden yaşlı kâhya antrenin yakınında bir sandalyeye oturmuş, çenesi göğsüne düşmüş, huzur içinde uyukluyordu. Uyuyan adama alaycı bir şekilde baktıktan sonra Trevor sessizce ön kapıyı kendisi açtı ve dışarıya adım attı. Büyük bir tatminle ağır demir kapıyı arkasından elinden geldiği kadar gürültüyle

kapadı. İçeriden duyulan korku dolu haykırış kulaklarına müzik gibi geldi. Öcünü almış gibi hissederek sırıtıp dik merdivenlerden indi.

"Almack'lara," dedi arabanın kapısını açan uşağa, "ve çabuk." Saatini cebinden çıkarıp saate baktı. Neredeyse on bire geliyordu. Eğer on birden önce varamazsa ev sahibesi kapıyı kapatır ve arkasından kilitletirdi. Hiç kimse, nüfuzlu Kont Huntwick bile o saatten sonra Leydi Jersey'i geçemezdi.

Grace etrafına gülücük saçarak kalabalığa baktı, şaşkınlık içinde Londra'ya geldiği için ne kadar mutlu olduğunu fark ediyordu, sebebi ne olursa olsun. Şimdiye kadar katıldığı baloların ve partilerin hepsi büyüktü ve birkaç istisna dışında tanıştığı insanların çoğu sıcak ve içtendi. Bu kadar kolay kabul görmesinin halasının sosyetedeki itibarından kaynaklandığının bilincinde değildi. Eğer onları sosyeteye Leydi Egerton takdim etmeseydi, bu davetlerden bir tanesine bile Faith'in ve kendisinin çağrılmayacağından habersizdi. Fakat halaları tarafından desteklendikleri için ve yaşlı dul kontes sürekli onlarla dolaştığı için Grace, katıldığı ilk baloda nazik sosyetenin genç kitleleri arasında kalıcı ve hoş bir izlenim yarattı.

Baloya tam zamanında geldiler, etraflarını saran şık giyimli insanlardan ve evin eski azametinden hafifçe çekinseler de fazlasıyla etkilendiler. Faith anında dansa kalkmak için bir davet aldı; Faith'in sarışın güzelliği

birçok genç adamı mıknatıs gibi çekmiş, Cleo Hala'nın kendilerini tanıştırması için ev sahibinden rica da bulunmalarına yol açmıştı.

Grace keyifle kız kardeşinin genç ve yakışıklı bir centilmenle dans ederken salonda parlayışını seyrediyordu, o sırada Faith'le tanışmak için yalvaran ama fırsat bulamayan birçok adamdan birinin aklına mükemmel bir fikir geldi: Eğer Grace'le arkadaş olursa Faith'in kendisine iltimas geçmesi için daha fazla şansı olurdu. Ve genç adam anında Grace'e döndü. Her ne kadar Leydi Egerton onu hem Grace'le hem de Faith'le aynı zamanda tanıştırmışsa da, Grace'e ikinci kez bakmamıştı, Faith'e olan ilgisi bariz bir şekilde ortadaydı.

"İyi vakit geçiriyor musunuz Bayan Ackerly?" diye nazikçe sordu, hâlâ odada Faith'in adımlarını izliyordu.

Grace ona döndü ve başını salladı, yüzü merakla ışıldamıştı. "Biliyor musunuz, bu benim ilk Londra balom," diye itiraf etti, genç adam ona dikkati dağınık bir bakış atınca o da ona gülümsedi. Genç kadın bir an durdu ve o cevap vermeyince tekrar konuşmaya başladı. "Kız kardeşim ve ben sezon için geldik," gereksiz yere kendini açıklıyordu, düşününce adamın da şehirde yeni olduğu belliydi.

Lort Newcombe ilk kez onun açtığı konuya anında atladı ve ilk kez tüm dikkatini ona verdi. "Bayan Faith'ten mi bahsediyorsunuz?" Genç kadın başıyla onaylayınca genç adam devam etti. "Sizin küçüğünüz, öyle değil

mi?" Gözleriyle Faith'i hayranlıkla, aç bir bakışla salonda takip ediyordu.

"Evet, öyle," diye cevap verdi Grace. Adamın yüzündeki istekli bakışı görünce gözlerini kısarak ona iyice bir baktı. Kız kardeşi üzerindeki ilgisi onu rahatsız etmiyordu, hatta Faith'in çabucak gözde olması onu sevindirmişti ama eğer genç adam kendisini ona ulaşmak için kullanmak niyetindeyse buna izin vermezdi. "Benekli ve uzun tüylü bir dili var biliyor musunuz?" diye uydurdu kaba bir şekilde, sadece adamın ne söyleyeceğini duymak için.

"Çok güzel bir kadın," diye söylendi Lort Newcombe saygılı bir tonla.

Grace kaşlarını kaldırdı.

Genç adam, "Bu özellik bütün aile üyelerine yansımış gözüküyor," diye ekledi alelacele.

"Benekli, uzun tüylü diller mi?" diye dalga geçerek sordu Grace.

Newcombe'un kafası karışmıştı. "Yo, hayır, onun güzelliği demek istemiştim."

Grace cevap vermedi. Aklına fena fikirler geldi ama adama daha fazlasını duymak istermiş gibi gülümsedi.

Lort Newcombe tereddüt içinde ona baktı. Tanıştığı kızların aynı aptal flört konuşmalarına karşılık vermesine alışkın olan adamın, dikkatsizce içine çekildiği çamura dair hiçbir fikri yoktu. Garip, turuncu saçlı bu genç kadının nazik konuşmanın yazılı olmayan kurallarından

haberi olmadığını düşündü. Bir süre sonra genç kadının ona doğrudan bakışları ve sohbet etmemesi sinirini bozmaya başladı. "Anneniz de siz ve... kız kardeşiniz kadar güzel mi?"

Grace bir kahkaha attı. "Oh, lordum, güzel olduğunu söyleyemem."

Newcombe afalladı. Ne garip bir cevap vermişti. Dans eden Faith'e gözü takıldı ve dikkati dağıldı. "Kız kardeşiniz babanıza çekmiş olmalı," dedi ve sonra dehşet içinde, bu lafı ederek Grace'in biraz evvel çekici olmadığı söylenen annesine benzediğini ima etmiş olduğunu fark etti. Genç kadının yaptığı gafı anlayıp anlamadığını görmek için dönüp ona baktı.

Grace kafasını eğdi ve tek kaşını kaldırarak karşısındaki huzursuz adamın gözlerinin içine baktı.

"Şey... dans etmek ister misiniz Bayan Ackerly?" Bir anda yaptığı kabalığı affettirmek için kendini bir şeyler yapmak zorunda hissetti. Gerçek şuydu ki, eğer ablasını kızdırırsa bir daha Faith'e asla yaklaşamazdı.

Dans? Bu adam kendisini salak mı sanmıştı? Grace, Cleo Hala'ya baktı kendisine birtakım mesajlar vermeye çalışıyor gibiydi. Grace aklına parlak bir fikir gelene kadar kaşlarını çattı. Bu kendini çok önemseyen köpek yavrusunun bir derse ihtiyacı vardı. Halasına hınzır bir gülümseme gönderdi ve en çarpıcı gülümsemesiyle soylu genç adama döndü.

"Tabii, teşekkür ederim Lort Newcombe," derken bu

gece ilk kez takdim edilen kızlardan birinde gördüğü abartılı, yapmacık göz kırpışlarından birini yaptı. Dikkatsiz adam onun bu şevkini görünce şaşırdı. Grace ona daha da şaşırtıcı bir gülümsemeyle baktı ve elini onun kolunun üstüne koydu. "Hiç sormayacaksınız sanmıştım." Çabuk bir reverans yapıp eldivenlerinin arkasında kıkırdadı.

Genç adam isteksizce onu dans pistine götürdü. Kalabalığın meraklı bakışları onları izledi, şehre yeni gelen her iki Ackerly kızının da nasıl çabucak sosyetenin seçkin gençleriyle dans ettiğini dikkatle not ettiler.

Dans pistine çıkar çıkmaz Grace, Lort Newcombe'un bütün dikkatinin hâlâ Faith'in üzerinde olduğunu fark etti, o kadar ki en az iki kere Grace'in ayağına bastı ve bir keresinde az kalsın onu düşürecekti. Tam bu sırada genç kadın kalabalığın arasında dalga dalga yayılan gülüşler duydu. Gülüşleri pek takmayan Grace, partnerinin Faith'e olan abes takıntısının anlaşıldığını fark etti.

Bir sonraki adımda yapmaya karar verdiği şey, hem şok edici hem de önceden kestirilemezdi ve kalan bütün haftanın sohbet konusu olacaktı. Faith ile partnerinin yakınlarında dans ettiğini fark edince Grace aniden dans pistinin ortasında durdu ve Lort Newcombe'ı da kendisiyle birlikte durmaya zorladı. Dansı bırakmaya karar verdiğini düşünen Newcombe şükrederek, ona halasının yanına kadar eşlik etmek için arkasını döndü, fakat Grace inanılmaz bir şey yaptı. Lort Newcombe'ın kolundan fırladı ve şaşırmış kız kardeşinin omzunu eliyle tuttu. Korkunç bir şey olduğunu sanan Faith anında dansı bıraktı ve panikle ablasına döndü. Grace onun gözlerine kararlı ve otoriter bir edayla baktı. "Oh, hayır," diye mırıldandı Faith, Grace de sessizce, "üzgünüm," dedi.

Müzik aynı şiddetle çalmaya devam ederken odanın ortasında dans eden bir grup, garip bir şeyler olacağını hissedip bu iki çifti seyretmek için durdu. Onları daha iyi görebilmek ve olan biteni anlayabilmek için gözle görülür bir şekilde dans pistinden ayrılmaya başladılar. Gördükleri şey onları hayrete düşürdü.

Grace uzandı ve kaskatı kesilmiş Lort New-combe'ı yanına çekti. "Lordum, lütfen kız kardeşim Faith'le tanışın," dedi abartılı bir gülümsemeyle. "Faith sana Lort Newcombe'ı tanıştırabilir miyim? Seninle tanışmak için oldukça sabırsızlanıyordu." Bunu yaptıktan sonra Grace gururla başını kaldırdı ve soğukkanlı bir şekilde oradan uzaklaştı, kız kardeşini kararsızlık içinde iki adama da nazikçe gülümserken bıraktı.

Kızgınlığını belli etmemek için yüzüne buz gibi bir gülümseme kondurdu ve bütün bu sahneden çok eğlenmiş gözüken halası Cleo'nun yanına gitti. "Çok iyi yaptın Grace. Yıllardır bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum." Genç kadın başıyla onaylarken Faith'in Newcombe'a arkasını dönüp, partnerinden kendisine içecek bölümüne kadar eşlik etmesini rica edişini izledi. "Bakar mısın, Newcombe da onlarla birlikte gidiyor. Babası hastalandığından beri sadece miras konusuyla ilgileniyor, oysa

herkes yaşlı moruğun Newcombe'a pek bir şey bırakmayacağının farkında." Cleo Hala bastonunu yere vurup bir kahkaha savurdu. Grace gülmemek için kendini tuttu ve hâlâ cüretkâr bir şekilde onları izleyenlere buz gibi ama panıltılı bir bakış attı.

Fısıltılar kaybolmaya ve kalabalık azalmaya başlayınca Faith anında yeni bir dans teklifi daha aldı, ama Grace dikkatli ve özenli biçimde kendisinden çekinildiğini hissetti. Korkunç bir yarım saatten sonra Londra'nın tam da beklediği gibi son derece sıkıcı bir yer olduğuna karar verdi. Tam halasına dönüp gitmek için izin isteyecekken mavi ipekten gösterişli bir tuvalet içindeki esmer bir kadının kendisine doğru yürüdüğünü fark etti. Şık giyimli birkaç genç hanım da onu takip ediyordu. Kendisini Amanda Llyod, Seth Kontesi olarak tanıttı ve hafif şüphe içindeki Grace'i arkadaşlarıyla çembere aldı.

"Gerçekten çok kötüsünüz Bayan Ackerly," dedi Amanda arkadaşlarını tanıştırırken. Sonra çan sesi gibi yapmacıksız, küçük, sevimli bir kahkahayla güldü. "Her ne kadar sizi ve Newcombe'ı dansınızın öncesinde ve esnasında seyrettimse de Newcombe'a ne dediğinizi duymayı çok isterdim. Hayatımda gördüğüm en tatlı mora döndü yüzü!" Esmer kadın tekrar güldü ve etrafındakiler de ona katıldı.

Grace bu arkadaşça davranan esmere meraklı bir gülümsemeyle baktı. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu hayranlık dolu bir tonla.

Amanda gülmeyi kesti ve şaşırmış bir biçimde ona baktı. "Neyi yapıyorum?" diye sordu.

"Böyle gülmeyi. Çok tatlı ve kadınsı geliyor. Ben güldüğüm zaman gözlerimden yaşlar boşanır ve öyle garip sesler çıkarırım ki insanlar zavallı atı ıstıraptan kurtarmak için ellerinde silahla gelir."

Bu lafın üzerine bütün grup kahkahaya boğuldu ve Grace etrafındaki genç insanlara baktı, birden bu insanların onu dans pistindeki davranışı için yargılamadıklarını, tam tersine takdir ettiklerini anladı.

"Kız kardeşin durumdan utanmadı mı?" diye sordu kızlardan biri, bariz bir çekiciliği vardı.

"Tabii ki hayır," diye cevapladı Grace cin gibi bir gülümsemeyle, yeni arkadaşlarının yanında şimdiden çok rahattı. "Benim tuhaflıklarıma alışıktır."

"Sen dans pistinden ayrıldıktan sonra Newcombe'ı kesip attı," diye devam etti sarışın kız inanamayarak. "Duyduğuma göre babası öldükten sonra daha fazla parası olacakmış..."

"Ve şanslı bir kazdan daha az beyni," diye sözünü kesti kontes. Grace ilgisizce omuzlarını silkti. "Faith benim ondan hoşlanmadığımı anladı ve bu ona güvenmemesi için yeterlidir."

Hanımlar başka konulardan bahsetmeye başladılar ve Grace'i kendiliğinden sohbetlerine kattılar. Amanda ve arkadaşlarının en iyi aristokratik ailelerden geldiğinden ve sosyetenin en seçkin, elit dairesini oluşturdukla-

rından tümüyle habersizdi ama salondaki herkes onların Grace'e espriyle yaklaştıklarının farkındaydı ve onlar da aynısını yaptı. Gazeteler dedikodu sütunlarında Grace'i sosyal bir felaket olarak tarif etmek yerine, "farklı" diye ilan ettiler, böylelikle sosyetedeki yeri sağlamlaştı. Amanda Llyod'a şükürler olsun ki insanlar onun tuhaf yorumlarını ve davranışlarını alışılmadık da olsa eğlenceli bulacaklardı. Hatta her sezon usanmadan yeniden takdim edilen ama pek tutulmayan bazı genç kızlar, kendilerini öne çıkarabilmek için onun sözlerini taklit eder hale geldiler, sırf aynı etkiyi yaratacaklarını ümit ederek.

Kabul edilmenin verdiği rahatlık içinde bu defa Almack'larda, gene daha fazla hayran kitlesi etrafında kız kardeşini dans ederken seyrediyordu Grace. Evlenmek niyetinde olmadığı için güzel kız kardeşinin centilmenler arasındaki şöhretini hiç kıskanmıyordu. Yaşadığı can sıkıntısını Almack'ların yüksek tavanlı salonlarında saklamayı da beceriyordu, ona göre bu salonlar genç kızları en yüksek açık artırmayla satışa çıkaran kapalı bir pazardan başka bir şey değildi. Bu düşünce midesini bulandırdı.

Daha neşeli bir ortama geçmek için acele ediyordu, Faith'i seyretmeyi bıraktı ve ev sahibine teşekkür edip Lort ve Leydi Seth'in balosuna katılmak üzere ayrılsınlar diye halasına döndü. Konuşmaya başlamadan önce bir anda odada garip bir sessizlik oldu, arkasından hummalı bir fısıltı başladı. Bütün başlar girişe doğru çevrildi. He-

yecanlanan anneler gergin kızlarını kapılara doğru ittikçe fısıltılar da giderek yükseliyordu.

Grace merakla kapının önüne yığılan kalabalığın üstünden girişe bakmaya çalıştı. Hiçbir şey göremeyince halasına baktı. "Bütün bu telaş nedir?"

Kendisinden en az on santim uzun olan Cleo Hala, annesinden kalma inci dürbününü kaldırdı ve bu kargaşaya neyin neden olduğunu anlamak için baktı. "Kızların heyecanlı bakışları ve annelerinin umutlu bekleyişlerine bakılırsa en gözde bekârımızın nihayet daveti şereflendirdiğini söyleyebilirim, her ne kadar onun gibi müzmin bir bekârın evlilik pazarına niye geldiğine anlam veremesem de..." Bir süre düşündükten sonra devam etti: "Eğer birisi onu buraya çekmediyse tabii." Bu iki anlamlı vurgudan sonra yaşlı kadın kalabalığı taramaya başladı ve normalde davetlere katılmayan biri var mı diye etrafa bakındı.

Grace onu izledi ve başını iki yana salladı. Cleo Hala bulmaca gibi konuşuyordu. "Kimden bahsediyorsun hala?" diye sinirle sordu Grace, müzik devam ettiği halde dans edenler bile durmuş, bu heyecanı neyin yarattığına bakıyorlardı.

"Huntwick kontundan tabii ki," diye cevapladı halası, sonra yeğeninin aniden nefesini tuttuğunu fark edince şaşkınlıkla ona döndü.

Grace korkuyla kapı girişine doğru baktı. Tam da halasının söylediği gibi, Trevor'ın siyah saçları herkesin üstünde belirdi, yeşil gözleri hızla kalabalığı tarıyordu, bi-

rini anyor gibiydi. Genç adamın bakışlarının her kızıl saçlı kadının üstünde durduğunu, sonra her birini geçtiğini fark etti, belli ki aradığı kişiyi henüz bulamamıştı.

Grace kendini köşeye sıkışmış hissetti. Panik içinde saklanacak bir yer bakıyordu. Herhangi bir seçenekten yoksun, ne yapacağını bilmez bir şekilde, dans partnerinin onu henüz yanlarına bıraktığı Faith'in arkasına doğru sokuldu. İşte o an genç adamın bakışları onunkiyle buluştu ve kalbi deli gibi atmaya başladı. Gözleriyle genç kadının yerini belirledi ve ona doğru kalabalığı yararak gelmeye başladı, insanlar ona yol açtıktan sonra hızla arkasındaki yerlerini alıyor ve kime yöneldiğini anlamaya çalışıyorlardı.

Grace kalabalığın kendisi hakkında ne düşündüğünden çok kendisinin ne düşündüğünü önemsediğini fark etti. İçinden aniden gelen kaçma arzusunu bastırdı. Onun yerine daha sağlam bir duruş aldı ve başını yukarı kaldırdı, mavi gözleri Trevor'ınkilere gizli bir düşmanlıkla bakıyordu.

Genç adam yakınlarına kadar geldi, sadece şeytansı bir neşeyle gülümseyen Leydi Egerton'dan resmi bir davet beklemek için kısa bir süreliğine bakışlarını Grace'ten çekti. Leydi yeğeni ve Huntwick kontu arasında dolaşan elektriğin kıvılcımlarını neredeyse görebiliyordu. Nasıl tanıştıklarını merak etse de ne Faith ne de Grace tanışıklıklarından tek bir kelime etmemişlerdi, Cleo Hala anında bu ikisini mümkün olduğunca sık bir araya getirmenin, sıkıcı bir sezona heyecan katacağına karar vermişti.

"Grace!" diye neredeyse bağırdı, yalvaran bakışlarını bilerek görmezden gelerek. "Size Huntwick Kontu Lort Trevor Caldwell'i takdim edeyim. Lordum, yeğenlerim Bayan Grace ve Bayan Faith Ackerly."

Kont Faith'i selamlarken Grace inatla sessiz kaldı, sonra kont kendisine gülümsemek için döndüğünde dudaklarını sıktı. Cleo Hala öfkeyle içini çekip küçük bir uyarının gerekli olduğuna karar verdi. Grace'e doğru eğildi ve tıslayarak, "Beni utandırma bayan!" dedi.

Grace üzüntüyle şaşırarak halasına baktı, bu bencil hareketi yüzünden utanmıştı. Canının istediği gibi davranmaya alıştığı Pelthamshire'da pantolonla mı dolaşmış, öğleden sonra çaylarında patavatsız laflar mı etmiş hiç kimse umursamazdı ama buradaki davranışlarının başkaları üzerinde de olumsuz etkiler doğurabileceğini yeni anlamıştı.

Halasını davranışlarıyla utandırabileceğini fark edince suçluluk duygusuyla yapacak hiçbir şeyi olmadığını anladı ve Trevor'ın ona uzanmış elini isteksizce sıktı. Kont ellerini dudaklarına götürdü. Grace çekebileceği ilk anda elini ondan çekti, daha fazla seyirlik görüntüye yol açmak istemiyordu. "Bir zevk lordum," dedi hızlı, yarım bir reveransla. Elini öptüğünde bileği karıncalanmıştı.

"Bana bu dansta eşlik etmeyi kabul eder misiniz, Bayan Ackerly?"

Genç kadının kızgınlıktan gözleri parladı. "İsterdim ama..." diye öfkeyle başladı, sonra halasının sert bakış-

larını görünce çenesini kapadı. Kafası çılgınca bir çıkış yolu ararken, olabilecek en kolay ve geçerli özür aklına geldi. Her zamanki cevabı yapıştırma alışkanlığını yutup onun yerine Trevor'a tatlı bir şekilde gülümsedi. "Yani sizinle dans etmeyi çok isterdim lordum ama sanırım bu bir vals ve ev sahibesi bana vals yapabilmem için henüz onay vermedi." Elinden geldiğince üzgün gözükmeye çalıştı. Oldukça takdir edilecek şekilde başarmış olduğunu düşünüyordu, ta ki Trevor'ın kaşlarını kaldırarak salonun karşısındaki Leydi Sally Jersey'e baktığını ve başıyla Grace'i işaret ettiğini görene kadar. İçindeki korku yükselirken, saygıdeğer ev sahibesinin başını kibirli bir şekilde sallayarak onay verdiğini ve saf bir şekilde farkında olmadan Grace'i Trevor'ın tuzağına ittiğini gördü.

Bu defa hiçbir kaçış şansı kalmamıştı, Trevor'ın tekrar kolunu uzattığını fark etti. İsteksizce eldivenli elini onun üstüne koydu ve kütük gibi onun yanında dans pistine doğru yürüdü, geriye dönüp kin dolu gözlerle, içine düştüğü beladan dört köşe neşelenen halasına baktı. Trevor onu kollarının arasına aldı ve müziğe ayak uydurarak dans etmeye başladılar.

Grace, Huntwick kontunun çok iyi dans ettiğini içinden itiraf etti. Pelthamshire'daki meclis salonunda fark ettiği gibi aynı kolay zarafetle ve güvenle hareket ediyordu. O kadar ki genç kadın onun kollarının arasında rahatlayıp gevşiyordu. Bu keyifli hareketlerle o kadar yumuşamıştı ki bir sonraki adımına tümüyle savunmasız yakalandı.

"Kadın kıyafetleriyle çok güzel görünüyorsun, hayatım."

Genç kadın önce kaskatı kesildi, sonra böyle kişisel bir iltifatta bulunduğu için kaşlarını çattı, anlık huzuru her zamanki çekişmeleriyle dağılıp gitti. Kimsenin duyup duymadığını anlamak için etrafına bakınca salondaki bütün dikkatlerin üzerlerinde olduğunu şaşkınlıkla fark etti.

Aklına harika, intikamcı bir fikir geldi. Sinsice partnerine bir göz atınca Trevor'ın kendisine şefkatle, sevgi dolu bir şekilde gülümsediğini gördü. Zafer duygusuyla gözlerini etrafta gezdirdi, yüzündeki ifadeden bir öç alma peşinde olduğunu anlayacak diye ödü kopuyordu.

Şu ana kadarki sosyete deneyiminden anladığı kadarıyla herkes herkesin yaptığı her şeyi izliyordu ve herkes her an herkes hakkında dedikodu yapıyordu. Ayrıca eğer Trevor ona o şekilde bakmaya devam ederse sıkılmış ve ilgilenmiyor gözükerek onu kendisine abayı yakmış bir aptal gibi gösterme gücüne sahipti. Birdenbire sosyetenin en gözde bekârıyla dans ediyor olmak onu artık kızdırmamaya başlamıştı, çünkü bu durum sosyetede çoktan hak ettiği yeri bulmasını sağlayacaktı. Huntwick kontunun partnerine nasıl sevgi dolu baktığı kalabalığın gözünden kaçmamıştı, dahası dans partnerinin de son derece sıkılmış gözüktüğü. Grace çok hızlı bir şekilde yüzünü abartılı bir ifadeyle canı sıkılmış gibi maskelemeyi becermişti.

Trevor onun yüz ifadesinin nasıl da hızlı değiştiğini eğlenerek fark etmişti, genç kadının bir şeyler yapmayı

planladığını anlamıştı, her ne kadar kafasında ne dolaplar çevirdiğini henüz bilemese de. Her ne planlıyorsa düşüncelerini tümüyle kapladığı belliydi, fazlasıyla sessizleşmişti. Genç adam suratını astı. Grace gerçekten sıkılmışa benziyordu. Genç kadının becerisine hayran kalarak sırıttı. *Küçük oyuncu!* Trevor etraflarına toplanmış kalabalığa bakınca birden Grace'in kendinden sıkılmadığını anladı; sadece etrafa karşı ondan sıkılmış numarası yapıyordu. Kalabalığın yüzüne bakınca genç kadının oyununun başarılı olduğunu gördü. Genç bir kızın yanındaki partnerine onları gösterip güldüğünü fark etti. Grace'in bayağı bir başarı kazandığını anlayınca neşesi soldu. Tekrar ona baktığında numaradan ağzını kocaman açarak esnediğini gördü. Yeşil gözleri sinirlenerek kısıldı, her ne kadar genç kadının amacının zaten kendisini kızdırmak olduğunu bilse de. Sonra kızgınlığını dizginleyerek oyunu kendi yöntemleriyle bitirmeye karar verdi.

Işığın altında Grace'in sırtını hafifçe başparmağıyla okşamaya başladı. Genç kadının teninin yeşil elbisesinin altında anında hareket ettiğini fark etti. "Valsın tehlikeli bir dans olduğu söylenir," dedi, boğuk ses tonu kadının omurgasına doğru iğneler yayıyordu.

Grace bıkkın bir ilgisizlikle esnemek için kendini zorladı, sonra gözlerini odaklayarak bir şey görmüş gibi uzun süre genç adamın omuzlarına baktı. Bilerek uzandı ve numaradan, tertemiz siyah cekette bir kumaş parçası bulmuş gibi yaptı.

Trevor onu yavaşça daha yakınına çekti ve sıcak elini sıkı bir şekilde sırtının merkezine yapıştırdı. "Böyle yakın bir dans," diye devam etti aynı etkileyici, derin tonla. "Neredeyse bir sarılma," diye ekledi manalı bir şekilde.

Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, genç adam duyacak diye ödü kopuyordu. Başladığı saçma oyuna devam edebilmek için Grace, kendini tekrar nazik bir şekilde esnetmeye çalıştı, sonra gözlerini kapadı, genç adamın bedeninden yayılan sıcaklığın tahrik edici etkisinden kurtulmaya çalıştı ama başaramadı.

"Seni tekrar kollarımın arasına almak harika bir duygu," diye fısıldadı genç adam, kafasını öyle bir eğdi ki dudakları neredeyse kulaklarına değiyordu, sıcak nefesi saçının oradaki kıvrımlarını kımıldattı.

Bu ifade Grace'in hatırlamak istemediği görüntüleri gözünün önüne getirdi; genç adamın güçlü ellerinin nazikçe vücudunda dolaştığı, dudaklarının yumuşak bir şekilde onunkileri sardığı anları. Kendisini kontrol etmeye çalışmasına rağmen yanakları kızardı.

Trevor zaferle güldü. "Görüyorum ki sen de benim gibi o ağacın altında yaşadığımız zevkli anları hatırlıyorsun."

Grace çekişmedeki üstünlüğü kaybetmenin kızgınlığıyla kontun sıcak, yeşil gözlerine baktı ve onların duygusal derinliğinde kayboldu. Çaresiz bir şekilde onun kolları arasında erimeye başladı, valsın kalanına gözleri onunkilere kilitlenmiş vaziyette devam etti, o tanıdık duy-

gu karnında tekrar belirmiş ve bütün bedenine yayılmıştı. Ona sevgiyle ve umutla bakan bu adamın kollarında dans etmenin kendisine nasıl bu kadar doğal ve doğru geldiğini tarif edebilmek için uygun kelimeleri ararken, müzik yavaşça sonlanmaya başladı. Derken genç adamın aralarında ördüğü büyünün bir anda ne anlama geldiğini dehşetle anladı.

Trevor, Grace'i halasına doğru götürürken genç kadın öfkesi anlaşılmasın diye gözlerini yere doğru çevirdi, o, yanındaki uzun boylu, kendini beğenmiş adam değil, ta kendisi abayı yakmış bir aptal gibi davranmıştı. Bu esnada ona yeni dans partnerini tanıştırmak için bekleyen Cleo Hala'nın yanına vardılar, Grace sadece Trevor'ın onda yakabileceği türden bir kızgınlık ateşinin içinde alevlendiğini hissetti.

Genç kadının ona attığı kötü bakışı bilerek görmezden gelen Trevor elini öptü, "Vals için teşekkür ederim hayatım," dedi kısık bir sesle. Bir süre Cleo Hala'yla nazik bir şekilde konuştu, sonra hiçbir şey olmamış gibi uzun adımlarla yanlarından ayrıldı.

Grace çileden çıkmış gözlerle arkasından baktı. Onun varlığı bile kendisini bu kadar delirtirken o nasıl bu kadar soğukkanlı ve sakin olabiliyordu. Dimdik bir şekilde yanında duran hevesli genç adamı selamladı ve anında onun ürkek dans teklifini kabul etti. Dans pistine doğru giderken, Trevor'ı uzak duvara yaslanmış ve gözünü ona dikmiş halde aç gözlü bir kurt gibi kendisine sırıtırken gördü.

Grace başını kaldırdı ve ona dik dik baktı, sonra bilerek son derece çarpıcı bir gülümsemeyle yanındaki yeni partneri Lort Pattingson'a döndü, o da tıpkı diğer herkes gibi, bu genç kadının Huntwick kontunu küçük bir gülümsemeyle bile onurlandırmadığını fark etmişti. Dansları esnasında genç kadın o kadar canlı bir şekilde onunla sohbet etti, flört ederek gülümsedi ve eğlendirdi ki, daha sonrasında Pattingson'un her yerde her ne kadar Faith Ackerly'in Ackerkly kız kardeşlerin en güzeli olduğu tartışılmazsa da Grace'in hem güzel hem de cazibeli olduğunu söylediği duyuldu. Dahası kendisine bariz biçimde Lort Caldwell'den daha fazla ilgi göstermişti.

O andan itibaren Grace hayatının en iyi zamanlarını geçiren genç bir hanımefendi gibi gözüktü. Her dans teklifini kabul ediyor, her partneriyle açık biçimde flört ediyor ve her yaştaki adamı neşeli cazibesiyle etkiliyordu, yaşıtları onun peşinde koşmaya başlamıştı. Görece yaşlı centilmenler onun zekâ dolu sohbetini, hangi konuyu açarsa açsın ilginç buluyorlar, genç delikanlılar ise ona laf yetiştirebilmek için yarışıyorlardı. Sosyetenin en iyi adayları varsayılan bazı centilmenler bile etraflarındaki tehlikeli evlilik pençelerinden kurtulmak için onunla rahat bir nefes alıyordu, çünkü eğer Grace sosyetenin en gözde bekârı Huntwick'in ilgisini çekmeyi başardıysa, artık bu genç kadın kendileri için gerçek bir evlilik tehlikesi yaratmazdı.

Grace ve halasının etrafında hayranlık duyan erkekler arttıkça, Trevor duvara yaslandı ve dudaklarının ke-

narında küçük, hoşgörülü bir gülümsemeyle onu seyretti. Arada bir yanına gelen arkadaşlarıyla konuşuyor veya zaman zaman annesi tarafından ona doğru itilen genç kızların görev gereği ellerini öpüyor ama genç kadının üstünden sahiplik iddia eden bakışlarını asla çekmiyordu. Ayrıca bütün gece ondan başka hiç kimseyle de dans etmeyerek ona ait olduğunu herkese gösteriyordu.

Gece yarısından hemen sonra Leydi Egerton, Grace ve Faith ayrıldılar. Trevor da Almack'lardan kanatlanıp Londra'nın balo salonlarına ve yatak odalarına kadar uzanan fısıltı ve dedikodular arasında peşlerinden ayrıldı. Kont bu gece öğrendiklerinden tümüyle memnun Jon ve Amanda Llyod'un balosuna gitmekten vazgeçti ve Upper Brook Caddesi'ndeki evine gitmeye karar verdi. Kendisinin ve Egerton'ların arabalarının Almack'lardan ayrılmasını seyreden köşedeki uzun gölgeyi fark etmedi.

Egerton'lar parke taşlı yollardan Kont ve Kontes Seth'in evlerine doğru yol alıyorlardı, arabanın içindekilerin ruh hali Trevor'ınkinden hayli farklıydı. Grace gerginlik içinde oturuyordu, önceki uçarı halinden çoktan çıkmış, derin bir sessizlik içindeydi, Faith Grace'in tam karşısındaki koltukta oturmuş, düşünceli bir şekilde ablasını seyrediyordu. Cleo Hala ise gayet keyfi yerinde gözüküyordu. Evet, diye düşündü Leydi Egerton araba Llyod'ların şehir malikânesinin olduğu caddeye doğru girerken, bu yıl sezon her zamankinden daha eğlenceli geçeceğe benziyor.

Ertesi gün Londra gazeteleri olağanüstü haberleri duymamış talihsiz Londralılara hikâyeyi anlatıyordu. *The Times*'ın yaptığı habere göre Bayan Grace Ackerly sosyetedeki ilk valsını Huntwick kontuyla yapma şerefine ermiş ve sonrasında beklenmedik bir şekilde şöhreti artınca mükemmel zaman geçirmişti (ki geçirmedi). *The Morning Post's* Bayan Ackerly'le dans ettikten sonra Huntwick konturun bir duvara yaslanıp sadece genç kadını dans ederken seyretmekle yetindiğini yazmıştı (ki gerçekten öyle yaptı). *The Gazette* bir adım ileri giderek eğer Huntwick kontu evlilik teklifi ilanına ihtiyaç duyarsa sosyete sayfasında koca bir köşeyi kendisine tahsis edeceklerini duyurdu.

Trevor kahkahaya boğuldu ve üç makaleyi de kesip sakladı.

Grace daha farklı tepki verdi. Gazeteleri oturma salonundaki şömineye fırlatıp yaktı.

* * *

Bir gece önce köşede bekleyen adam kiraladığı odada sessizce oturuyordu. Her haberi tek tek okudu ve onu üzen her gazeteyi makasla küçük, eşit parçalara ayırdı. Kestiği gazete parçalarını dikkatlice bir kutuya koyup kaydırarak yatağının altına gönderdi.

On

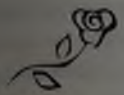

Grace ertesi gün şiddetli bir baş ağrısı ve ağır bir mide bulantısıyla uyandı. Kahvaltı boyunca zor dayandı ve her zamanki sabah ritüelini yerine getiremeyeceğini, yani misafir kabul edemeyeceğini anladı. Onun yerine bahçede oturup sakin bir şekilde şehirde herkesi çılgına çevren yeni kitap *Aşk ve Gurur*'u okuyarak vakit geçirdi. Öğleden sonra yaklaştıkça kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı ki, halasının uşaklarından O'Reilly, yavaşça oturduğu mermer banka doğru yaklaştı.

"Pardon Bayan Grace."

"Evet O'Reilly?" Nerede kaldığını anlamak için tek parmağını araya sıkıştırarak kitabı kapattı ve kısa boylu uşağa gülümseyerek baktı.

Grace ve Faith, her ikisi de, Egerton'daki hizmetlilere

çok nazik davranırlardı, tıpkı Pelthamshire'da kendi evlerinde yaptıkları gibi. Her birinin isimlerini öğrendikten ve hatta aileleri hakkında bilgi aldıktan sonra onlarla rastlaştığında Grace muhakkak sohbet eder ve hal hatır sorardı.

Genç hanımefendisine duyduğu sevgiye rağmen O'Reilly konuşurken yüzünü mesafeli ve ciddi tutmayı başardı. "Bir centilmen misafiriniz var Bayan Grace. Sanırım Greaves onu mavi salona aldı."

"Centilmen?" diye merakla baktı Grace. Biraz şaşırarak ayağa kalktı ve leylak rengi sabah elbisesinin buruşmuş eteklerini düzeltti, misafirini karşılamadan önce üstünü değiştirmek için vakti olup olmadığını merak etti. Bir gece önce Grace hiçbir genç adama evde kendisini ziyaret edecek cesareti vermemişti, bu yüzden onu kimin görmek isteyebileceğini tahmin edemiyordu. Tam tersi, soğukkanlı kız kardeşi bazı çocukların bebekleri toplaması gibi hayran topluyor, sonuçta ev her gün sayısız ziyaretçi akınına uğruyordu. "Faith'in taliplerinden biri olmadığından eminsiniz, değil mi?"

"Evet Bayan Grace," dedi O'Reilly eve doğru yürürlerken. "Kontun özellikle sizin isminizi verdiğini kulağımla duydum."

Grace aniden durdu. Kocaman açılmış çılgın gözlerle evin arkasında sıra sıra dizilmiş uzun pencerelere baktı. Bunlardan herhangi biri mavi odaya açılıyor muydu? O'Reilly'i kolundan yakaladı ve evden görülmediğini umarak, onu uzun, yapraklı bir ağacının arkasına çekti. "Huntwick kontundan mı bahsediyorsun?" diye tısladı.

"Ee-evet Bayan Grace," diye kekeledi uşak, onun bu anormal davranışı karşısında tümüyle kafası karışmıştı.

Trevor'ı tekrar görme fikriyle paniğe kapıldı. Bu sinir adam onun duygu ve düşüncelerinde korkunç etkiler yaratıyordu, onun yaptığı ve söylediği şeylere ne tepki vereceğini hiç kestiremiyordu. Uzun bir süre düşündü, umutsuzlukla dudağını ısırdı ve bir çıkış yolu bulmaya çalıştı.

Bilinçsizce O'Reilly'nin ceketinin kolunu bükmeye başladı, kendini yatıştırmaya çalışıyordu. Belli ki onun evde olduğundan haberdardı. Evde olabilirdi ama onunla görüşemezdi, bunun için iyi bir mazerete ihtiyacı vardı. Bir süre düşündükten sonra zayıf olsa da neredeyse gerçek olan sabahki mazeretini kullandı. "Ona uygun olmadığımı söyleyin, ona... şeyim... olduğunu..." Öyle geçerli bir sebep sunmalıydı ki hem gerçek hem de caydırıcı olmalıydı. Parmaklarını şaklattı. "Ona midemden rahatsız olduğumu söyleyin," diye bitirdi zaferle. Bu kendisini birkaç gün evde tutmaya yeter diye düşündü kararlı bir yüz ifadesiyle.

O'Reilly, "Ama..." diye başlamıştı ki yerini hatırladı ve çenesini kapadı. Eğilerek selam verip eve doğru yürümeye başladı. Bir uşak olarak onun davranışlarını sorgulamaya ne hakkı ne de gücü vardı.

"Burada bekleyeceğim O'Reilly," diye gergin bir sesle bağırdı Grace. "Lütfen bana lort gittiğinde gelip haber verin." Adamın uzaklaşmasını izlerken onu kendi yalanına dahil etmekten hafif bir suçluluk hissetti. Bahçedeki büyük bir ağacın altındaki başka bir banka oturdu ve dikkatli bir şekilde evin arkasını gören pencerelerden uzak durmaya çalıştı. Artık emindi, mavi salonun bir bölümündeki pencereler arka bahçeye bakıyordu.

On dakika geçtiği halde Grace kitabını okumaya çalışmasına rağmen odaklanamamıştı. Başlamış ve bırakmıştı, sonra tekrar başlamış ve tekrar bırakmıştı, aynı cümleyi defalarca okuduğunu fark edince artık gürültüyle içini çekerek kitabı kapattı. O'Reilly'i içeriye, her ne kadar küçük olsa da yine de bir yalanla gönderdiği için kendini kötü hissediyordu. Doğru olanı yapıp Trevor Caldwell'e karşı sağduyulu ve adil olabilmek için kendisiyle savaştıktan sonra omuzlarını dikleştirdi ve eve yürümeye başladı, niyeti Trevor'a nazik ve kararlı bir şekilde kendisini görmek istemediğini söylemekti. Geç kalmıştı, O'Reilly'i aceleyle evden çıkarken ve çimenliği geçip bulunduğu yere ona doğru gelirken gördü. Tekrar banka oturdu, yüzünden kendine kızgınlığı okunuyordu. Uşağın yaklaştığını görünce üzgün bir ifadeyle ona baktı.

"Seni böyle tuhaf bir durumun içine soktuğum için çok üzgünüm O'Reilly," dedi.

Küçük adam genç kadının sesindeki vicdan azabına şaşırdı. Ayakta kıpırdanıyor, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Kulakları kırmızıya dönmeye başlamıştı.

Grace adamın tereddüt içinde olduğunu fark etti. Ellerini dizlerinin üstünde kavuşturdu, leylak renkli eteğiyle ipek bir havuzun içinde gibi görünüyordu. "Gitti mi?" diye sordu ümitle.

O'Reilly başıyla onayladı, konunun değişmesinden pek memnundu. "Evet Bayan Grace, onu izleyerek ayrıldığından emin oldum."

Grace rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Ne söyledi peki? Beni camdan gördü mü?" Sesi telaşlıydı. O'Reilly'nin kendisini algılıyamadığını fark edince daha yavaş konuştu. "Lütfen bana tam olarak ne dediğini söyle."

"Şöyle ki," diye başladı küçük adam, biraz irice olan burnunun üstünü kaşıdı, "salona tekrar geri döndüğümde arkası bana dönük biçimde pencereden dışarı bakıyordu, o yüzden yüzünü göremiyordum."

"Yani bahçeyi gören pencereden mi bakıyordu demek istiyorsun?" diye nefesini tutarak sordu Grace.

"Evet hanımefendi, ama lordun sizi gördüğünü sanmıyorum, en azından bir şey ima etmedi."

Genç kadın, "Devam edin," diye teşvik etti uşağı.

"Birkaç dakika sessiz kaldı ve ben mesajınızı iletirken camdan dışarıya bakmaya devam etti." Grace gözetlemeye çalışma arzusunu kontrol etmiş olduğu için kendisini tebrik etti. "Sonra döndü ve bir an evvel iyileşmenizi dileyerek tuhaf bir şekilde gülümsedi."

Grace kuşkuyla kaşlarını çattı. "Ne kadar 'tuhaf' gülümsedi O'Reilly?"

Uşak bir süre düşündü. "Daha çok çocukluğumda benim doğruyu söylemediğimi düşündüğü zaman babamın bana güldüğü gibi," dedi yavaşça. "Beni hiçbir zaman yalancılıkla suçlamadı ama biliyordum ki öyle olduğumu düşünürdü."

Grace elini çenesine koydu, içinden tekrar aynı suçluluk duygusu geçti.

"Teşekkür ederim O'Reilly," diye gülümsedi, ayakta bekleyen uşağa eğilip selam verdikten sonra onun eve kadar yürümesini seyretti. Dalgın bir sessizlik içinde oturdu, gülümsemesi soldu. Beyaz yalanı bedelsiz kalmayacaktı. Trevor'la bir baloda ya da tiyatroda karşılaşmamak için birkaç gecesini evde geçirmek zorundaydı. Grace halinden memnun, kaderine razı oldu, hatta huysuz bir şekilde geldiği için genç adamı suçlamaya başladı. Acaba bu adam ona işkence etmekten neden bu kadar zevk alıyordu? Onu gördüğü ve sohbet ettiği nadir birkaç anı düşündü ve ona bu cesareti vermek için ne yaptığını bulamadı. En azından bu son olaydan sonra belki artık kendisinden hoşlanmazdı. Evlerindeki birkaç dakikalık sohbetten başka neredeyse bütün karşılaşmalarında ona kaba denecek kadar suratsız davranmıştı. Bunu fark edince kaşları çatıldı. *Niye* kendini ona böyle ifade ediyordu?

Aklı tekrar vahşi kır çiçeklerinin arasındaki ağacın altında paylaştıkları o sıcak anlara gitti. Yüzünden sıcak bir ateş geçti. Sanki utancının izlerini düşünceleriyle kontrol edebilecekmiş gibi elleriyle sıcak yanaklarını kavradı. Belki Trevor benzer anları çoğaltabileceğini düşünmüştü. O gün kendini ona nasıl şehvetle bıraktığını ve Almack'larda kollarının arasında nasıl eridiğini hatırlayınca daha derin bir küçük düşme duygusu yayıldı içine.

Trevor'ı zihninden silmeye çalıştı ama ellerinin görün-

tüsü gözünün önünden gitmiyordu; güçlü, uzun parmaklı, rahatlatan elleri. Pelthamshire'daki meclis salonunda az kalsın düşecekken onu nasıl da güvenle tuttuklarını hatırladı ve onu okşarken nasıl da yumuşak olduklarını... Aceleyle kafasını bu düşüncelerden uzaklaştırdı.

"O'Reilly seni burada bulabileceğimi söyledi."

Şaşkınlıkla yerinden sıçradı. Küçük kız kardeşi her zamanki mükemmel, dingin güzelliğiyle karşısında duruyordu. Faith onun buruşmuş sabahlığına ve bir hanımefendiye yakışmayacak rahatlıktaki oturuşuna baktı. Lavanta terliklerinin ucunda yeni bir çimen lekesi oluşmuştu, hoş gözükmeyen ayağını eteğinin altına almıştı. "Senin hiç kafanı karıştıran bir şey olmadı mı?" diye sordu Grace.

Faith nazik biçimde banka ablasının yanına oturdu, üstündeki koyu pembe etekliği mükemmel bir şekilde yerleşmişti, kendisinin düzenliliğinin bir parçası gibiydi. Grace kız kardeşinin tek bir saç telinin bile dışarı çıkmadığını fark etti ve bilinçsizce kendi asi saçından bir bukleyi düzeltmeye çalıştı.

Faith ablasının sorusunu duymazdan geldi ve dosdoğru Grace'in yüzüne bakarak kendisi ona sordu. "Huntwick kontunun seni evde ziyaret ettiğini duydum, doğru mu?"

Grace başını kaldırdı. "Doğru. O zaman benim ne mesaj gönderdiğimi de duymuşsundur," dedi kendini savunarak, "O'Reilly'e hasta olduğumu ve onu göremeyeceğimi iletmesini söyledim." Eli şeker kutusunda yakalanmış bir çocuk gibi hissediyordu kendisini.

"Biliyorum," dedi Faith yumuşak bir sesle, gri gözleri sevecendi. Bir an durdu ve sonra ekledi, "Sana çiçek göndermiş."

Grace'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hemen mi? Daha şimdi ayrıldı. Ne zaman vakit buldu?"

"Notu görmek ister misin? Senin için getirdim." Faith zarfı Grace'e uzattı, genç kadın uzanıp üstünde koyu, tanıdık elyazısıyla kendi isminin bulunduğu zarfı aldı. Kafasını iki yana salladı ve zarfı açmadan, okumadan olduğu gibi tekrar kız kardeşine uzattı.

"Sen oku," dedi bilerek önemsemeyen bir sesle. "Niye zahmete girişti bilmiyorum. Bu hareketini takdir etmeyeceğimi düşünmesi lazım."

Faith Grace'e eğlenerek baktı. Notu mavi zarfından çıkardı ve ablasının hiç de inandırıcı olmayan tavrına gülümsedi. Sesli bir şekilde okumaya başladı: "Hasta olduğunu duymak beni üzdü. Seni bu gece özleyeceğim. Lütfen yarın sabah ziyaret etmeme izin ver ki iyileştiğini kendi gözlerimle göreyim. En derin saygılarımla, Huntwick."

Grace bankın üstünden boğuk bir küfür savurdu. "Ne çekilmez bir adam! En derin saygılarıylaymış!" diye burnundan soludu alay ederek, işlediği kabahat unutulmuştu. "Neden beni kendi halime bırakmıyor?"

"Ondan bunu istedin mi?" diye sordu Faith.

Grace bir an yaygarayı bıraktı ve boş boş baktı.

"Seni yalnız bırakmasını istedin mi?" diye tekrar etti sorusunu Faith.

"İstemek zorunda kalmamalıydım," dedi inatla. Faith bir şey söylemedi ve sadece manalı gözlerle ona baktı. Grace de bir süre gözünü ona dikip baktı ama sonra vazgeçti, çünkü kız kardeşi haklıydı. Ayağa kalkıp eve doğru yürümeye başladı, her adımda kendine söyleniyordu, merdivenleri fırtına gibi çıktı.

Odasına girince ilk fark ettiği şey porselen bir vazonun içinde harmanlanmış pembe güller ve beyaz papatyalardı. Ne kadar güzel olsalar da ona hatırlattıkları tek şey onu normalde yapmayacağı davranışlara sürükleyen bu adamın kendisini ne kadar oturmamış hissettirdiğiydi. Huntwick kontundan kurtulma arzusu çelik gibi bir kararа dönüşmüştü.

Egerton'ların evinin önündeki karanlık caddede duran gölge, Huntwick kontunun arabasıyla önünden geçtiğini görünce eğilerek şapkasının kenarını öne çekti. İkinci kattaki yuvarlak pencereden içeri baktı. Genç kadın bir gün önce orada belirmişti, kafasını dışarı çıkarmış ve her gün gelen ziyaretçilerinden biriyle çıkan kız kardeşine el sallamıştı. Bu soğuk kapıda o günden beri, saatlerdir, tekrar görürüm umuduyla onu bekliyordu. Gece nöbetine devam etmek için tekrar merdivenlere oturdu. Ne kadar sürerse sürsün umutla bekleyecekti.

On Bir

Egerton'ların kapıları Trevor'a çatılmış kaşlarla açıldı yine ve kasıtlı olarak tak diye arkasından kapandı. Peş peşe üçüncü gündür her sabah Grace'i ziyarete geliyordu. Her sabah, genç kadın özel hizmetçisiyle ona ilgisi ve çiçekleri için teşekkür ettiğini ama birkaç gün daha dinlenmek istediğini söyleyen bir not gönderiyordu. Her seferinde Becky notu korkarak uzatıyor, gittikçe daha yüzsüzleşen Greaves de insanı sinir eden bir tavırla pişmiş kelle gibi yanında sırıtıyordu.

Bu defa da Trevor hiçbir şekilde istifini bozmadı. Üçüncü kez reddedilmesine karşın gülümseyerek kapıya gitti. Bir an olsun, Grace'in hasta olduğuna inanmamıştı. Hiç şüphesiz şimdi kendini kapana kısılmış bir kaplan gibi hissediyordu. Neşeyle uzaktaki arabasına el

salladı ve evin etrafındaki köşede aylak aylak dolaşmaya başladı.

Grace yukarıda yatağında yatarken nefesini tutuyordu, saten süslenmiş şahane yatak örtülerini çenesine kadar çekmişti. Kapıya pür dikkat bakarken ağır bir erkek ayak sesinin yaklaştığını duydu, belli ki katlanılmaz, inatçı kont nihayet durumunu bizzat kontrol etmek için yukarı gelmeye karar vermişti. Kapı açılırken gerildi, sonra Becky'nin yuvarlak, neşeli yüzünü görünce rahatladı.

"Kont gitti hanımefendi," dedi kolları Trevor'ın son getirdiği çiçeklerle dolu olarak odaya girerken.

Grace sinirle odanın içindeki nefis gül ve papatya karışımına bakıp burnunu kıvırdı, çabucak yatak örtülerini üstünden fırlattı ve kendini cilalı parkelere attı. Üstünde parlak saç rengini daha da açan fildişi dantellerle süslü, şeftali renginde, tatlı, keten bir elbise vardı, cildi bir krema kadar çekici görünüyordu. Kırışmış eteklerini salladı ve caddeye açılan küçük, yüksek pencerelerden birini açmak için ilerledi. Yavaşça parlak meşe sandıklardan birinin üstüne çıktı ve camı açmak için itti, tam zamanında Trevor'ın parlayan arabasının hareket edip sokaktan uzaklaştığını gördü.

Gülümseyerek döndü ve neşeyle ellerini çırptı, sandığın üstünden atladı ve büyük bir özlemle yan bahçeye açılan pencerelerden birinden sızan güneş ışıklarının bir süre yüzünde gezmesine izin verdi. Kitabını kaptı ve makyaj masasından fildişi bir dantel tokayı aldı. Kitabı

Becky'e vererek, rasgele dantel tokayla buklelerini topladı ve tam da ensesinin üstünde bir fiyonk yaptı. "Bahçeye, dışarı güneş ışığına çıkacağım," dedi kararlı bir şekilde. "Son üç gündür eve tıkılıp kaldım, sanırım hayatımın en uzun günleriydi, temiz hava almak için ölüyorum." Özel hizmetçisinin pembe yanağına küçük bir öpücük kondurdu, kitabını geri aldı ve kapıdan dışarı sızdı, kontu bir kez daha alt ettiği için keyfi pek yerindeydi.

Becky onun gidişini izledi ve dönüp bugün ikinci kez yatağını düzeltti.

Dışarıya adım atar atmaz Grace derin, uzun bir soluk aldı, yüzünü güneşe çevirdi ve kollarını açtı, kendini günlerce ve gönülsüzce eve hapsettikten sonra bu güzel günün tadını çıkarmaktan çok memnundu. Şehirde yaşamanın ona göre en büyük zorluğu doğadan uzak olmaktı, atının üstüne atlayıp, açık kırlarda serbestçe dolaşmayı özlemişti. Sabahın erken ve sakin saatlerinde bahçede oturarak Pelthamshire'daki sabah at gezilerinin yerini doldurmaya çalışıyordu. Her ne kadar deneyim ve heyecan açısından kıyaslanamasa da burada bulduğu güzellik ve huzur en azından kırdaki gözde noktalarıyla neredeyse aynıydı.

Kaygısız bir şekilde bahçenin içinde dolaşmaya başladı, orada burada durup yeni açmış çiçeklere bakıyordu, sonra Trevor'ın üç gün önceki ilk ziyaretinde arkasına saklandığı şimşir ağacının etrafını dolaşmaya başladı. O gün onu nasıl ektiğini düşününce pek bir mutlu oldu

ve neşeyle, bildiği bir şarkının nakaratını ıslıkla çalmaya başladı, sonra aniden durdu. Islığı azalarak söndü ve gözlerini kısarak baktı.

Bankta -onun bankında- insanı çıldırtan, kendini beğenmiş Huntwick kontu oturuyordu, sanki bütün dünya, orası dahil tümüyle ona aitmiş gibi uzun bacaklarını boylu boyunca uzatmış, ayaklarını üst üste atmıştı, yanındaki sandalyede küçük bir buket çiçek vardı.

Trevor çiçek buketini alıp ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü, yüzündeki kocaman sırıtış onu yendiği için ne kadar tatmin olduğunu söylüyordu. Genç adam ona doğru geldikçe Grace geriye doğru isteksiz bir adım attı, sonra vazgeçip durdu, dikleşti ve kalbinin ne kadar hızlı çarptığını anlamaması için dua etti.

"Daha iyi olduğunu görmek beni mutlu etti hayatım," diye sözcükleri uzata uzata konuştu Trevor, kaşları kibirli ve alaylı bir ifadeyle kıvrılmıştı. Sahte bir reveransla çiçekleri ona doğru uzattı. "Bunlar senin için," dedi, gülümseyerek ona bakıyordu. "Papatyaları sevdiğini umuyorum. Birbirimizi ilk tanımaya başladığımız o ormanda her taraf onlarla çevriliydi hatırlarsan." Sesi hafif boğuklaşmıştı. "Sanırım bana hep seni anımsatacaklar."

Grace küçümseyerek çiçeklere baktı ve genç adamın hâlâ ısrarla o olaya gönderme yapmasına inanamadı. "Kendimi size yeterince açık anlatamadım mı?" diye sordu, sesi bariz şekilde kızgın ve kıncıydı. "Size bu tuhaf... şeye devam etmeniz için ne cesaret verdim?" Her zamanki gibi beceriksizce doğru kelimeyi bulmak için kekeledi.

"Kur yapmaya?" diye eksik kelimeyi düzeltti genç adam.

Genç adam bu kelimeyi söyleyince Grace'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve şiddetle itiraz etti. "Bu maskaralık sizin için bu mu? Kur yapmak mı?" diye dalga geçti, sonra alaycı bir tonla ekledi, "Genelde talipler terslenince vazgeçerler."

"Ama hayatım, beni terslemedin ki," diye ipeksi bir sesle devam edince Grace şüpheyle ince, kızıl kahve kaşlarını kaldırdı. "Bana sözlerinin aksini kanıtlayacak kadar ateşli bir karşılık verdin."

Grace o malum görüntüler gözünün önüne gelince şok içinde nefesini tuttu. "Ormanda bana saldırdığın zamandan mı bahsediyorsun?" diye sordu sesi boğularak.

Genç adam eğlenerek, "O gün yaşadığımız şeyi gerçekten 'saldırmak' diye mi tarif ediyorsun?" Muzip sırıtışı daha yumuşak, sevecen bir gülümsemeye döndü.

Ona nasıl cevap verdiğini hatırlatınca Grace'in yanakları kızardı. Onu geçmişe dönmeye zorluyordu, göğsü tarif edemediği duygularla sıkıştı, Trevor'ın yanındayken kafasını asla toplayamadığını fark etmesinin verdiği yarı uyanış, yarı korku hissiyle sarsıldı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi dimdik ayakta, ona arkasını dönmüş, elleri yanlarında küçük, gergin yumruklar halinde sıkılmıştı.

Trevor arkasına yürüdü ve ellerini nazik bir biçimde

onun titreyen narin omuzlarına koydu. Konuşmaya başladığında kısık, boğuk sesi yumuşakça kulağının yanına düştü. "Birbirimize ne kadar uygun olduğumuzdan bahsediyorum Grace, ilk dans ettiğimiz andan itibaren ve bir aradayken birbirimizden ne kadar etkilendiğimizden. Sana her dokunuşta hissettiğim heyecandan bahsediyorum ve sadece saçının kokusunun bile seni çılgınca istememe neden olmasından."

Genç adam yavaşça onun yüzünü çevirdiğinde Grace'in nefesi boğazında düğümlendi. Onun kalbine bir şekilde dokunabildiğini hissedebilmek için Trevor'ın gözleri genç kadının parlak, safir derinliklerini aradı ama gözlerinde sadece gerginlik ve korku dolu bir güvensizlik vardı. Korku parıltılan genç adamı daha fazla konuşmaya zorladı, çünkü gerçekte korktuğunun kendisi olmadığını seziyordu, genç kadın belki de hissettiklerinden korkuyordu. "Görmüyor musun Grace?" diye sordu yumuşak bir sesle, sesinde ta kalbinden gelen samimi bir kısıklık vardı. "Mükemmellikten bahsediyorum. Sen ve ben birbirimiz için yaratılmışız hayatım."

Grace kafasını çevirdi, gözlerini onun çekici yeşil gözlerinden alabilmek için tahmininin de ötesinde bütün gücünü kullandı. "Hiç kimse için yaratıldığımı düşünmüyorum, özellikle de senin için." Sert sözleri inançtan yoksundu, her ne kadar genç adamın sözleri ve sesi içten bir vaatle doluysa da genç kadın ona inanmıyordu.

Trevor iki parmağını onun çenesinin altına koydu ve

onun isyankâr gözlerini kendisininkine yaklaştırdı. "Bana birbirimiz için yaratıldığımızı sana kanıtlayabilmem için bir şans ver Grace, olmaz mı?" son derece nazik, Şükran Günü'nde yalvaran küçük bir oğlan çocuğu gibi tatlıydı.

Genç kadın gözlerini kapadı.

"En azından birbirimize ait olduğumuzu sana göstereyim."

Grace tam karşı çıkmak için ağzını açıyordu ki Trevor bir anda dudaklarını onunkilere bastırdı ve onun yapacağı yorumu etkili bir şekilde susturdu. Genç kadının nefesi tutulunca dudakları kendiliğinden aralandı ve Trevor anında durumu kullanarak kendisininkini açıp onunkiyle birleştirdi.

Grace kalbinin patlayıp bütün vücuduna yanan bir arzu topu gibi yayılacağını sandı. Dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti ve dengesini bulmak için çaresiz bir şekilde Trevor'ın kollarını yakaladı. Dili nazikçe hareket ediyor, aralarındaki ateşi söndürmek bir kenara daha da alevlendiriyordu. Sıcaklık Grace'in karnına doğru indi. Yavaşça ellerini onun ensesine doğru kaydırmaya başladı, parmakları kendisine rağmen onun kısa, siyah saçlarını sarmak istiyordu. Tamamen bilinçsizce kendi diliyle onunkine dokundu. Bunu yaptığı anda öpüşme vahşileşti.

Trevor, genç kadın ağzını ona açtığı andan itibaren belini yakan dizginlenemez bir şehvet hissetti. Onu kendine doğru çekti, bir eliyle belini kavrarken diğer elini

onun kıvırcık saçlarına daldırdı ve onları kavrayan dantel tokayı açmaya çalıştı. Öpüşmeyi derinleştirirken genç kadının başını eğdiğinde tokayı çıkarmayı başardı, dilini onun ağzına daldırdı ve onunkiyle karşılaştı, öyle utangaç biçimde onu taklit ediyordu ki genç adamın aklı başından gitti. Özdenetimi son çırpınışlarla onu terk etti ama genç adam umursamadı. Tek düşündüğü, bu inanılmaz kadının kollarının arasında titriyor olduğuydu.

Düşünemez halde sadece hissederek, Grace istekle kendini genç adamın sert vücuduna doğru yasladı, elleri ara vermeksizin yukarı ve aşağı onun sırtındaki sıkı kasların üstünde hareket ediyordu. Genç adamın dudakları yanağından onun kulağının yakınlarındaki hassas bir noktaya geldiğinde, "Lütfen," diye fısıldadı, "bana ne yapmamı istediğini söyle," mırıldandı.

"Sadece bana dokun." Trevor inledi ve ona nasıl olduğunu gösterebilmek için bir elini aşağı kaydırıp onun kalçasını kavradı.

Grace onun ceketini sıyırdı ve ellerini içeri soktu, beline doğru aynı hareketleri yapmayı denedi. "Böyle mi?" diye sordu, cevaba gerek yoktu.

Ona dokunmak için duyduğu dayanılmaz açlık Trevor'ı gittikçe daha da fazla sarıyordu. Çabucak kollarının arasına aldı, sonra onu yumuşak biçimde bankın kenarındaki çimenlerin üstüne yatırıp yanına uzandı. Genç kadın onun dudaklarının davetine karşılık vermek için bir elini boynuna doladı ve onu kendi yanına çekti. Hızla

genç adam kravatını gevşetti ve gömleğinin düğmelerini açtı, sonra onun üstüne çıkarak tatlı bir şekilde onu vücudunun altında ezdi. Grace onun kendisini çimenlerin üstüne itmesine izin verdi, bir elinin parmakları ona uzanmış, genç adamın dudaklarını arıyordu. Genç adam başını çevirdi ve küçük parmağını hafifçe dişlerinin arasına aldı, sonra tahrik edici bir şekilde onu ağzının sıcaklığına götürüp emmeye başladı. Şehvet hissi parmağından koluna ve oradan dolaşıp baldırlarının arasındaki o gizli yere yayılınca Grace inledi ve başını geriye attı. Bacaklarını düzensiz aralıklarla değiştirdi ve tırnaklarıyla onun kaslı göğsünü okşadı, bu dokunuşun onu kıvrandırdığını hissetti, böyle bir etkiyi yarattığı için gizlice hoşnut oldu.

Grace'in kendini saklamadan masum ateşini paylaşmış olmasına inanmakta zorlanan Trevor, boynunun hassas bölgesinden, elbisesinin yakasıyla gerginleşmiş göğüslerine uzanan aralığı diliyle gezmeye başladı. Olgun, baştan çıkarıcı tepecikler bir anda onun aç bakışlarını cezbetti, küçük, pembe göğüs ucu sabah serinliğinde gururla ortaya çıkmıştı. Saygıyla genç kadının yumuşak göğüslerini avucunun içine aldı, sonra onları emmek için başını eğdi.

Grace inledi ve kasılarak onun başını yakalamaya çalıştı, parmaklarını saçlarına geçirmiş, asla durmasını istemiyordu. "Lütfen," diye inledi, genç adam en lezzetli parçayla dişlerinin arasında hafifçe oynarken. "Lütfen bana daha fazlası olduğunu söyle."

Trevor onun fısıldadığı bu masum sözlerin tahrik edi-

ciliği karşısında donakaldı ve birden nerede olduklarını hatırladı. Kahramanca bir edayla geriye yuvarlanıp ondan uzaklaştı. Genç kadının şok içinde nefesini tuttuğunu duydu ve çabucak onu koruma içgüdüsüyle kollarının arasına aldı. Onu şefkatle göğsünde sarmaladı, bir taraftan da kalbi daha fazlası için gümbürtüyle çarparken, eliyle onun kırmızı buklelerini okşuyordu. Nasıl gösterebildiğini bilmediği bir kontrolle öylece, kalbi ve nefesi normale dönene kadar bir süre daha durmayı başardı.

Nihayet konuşabildiğinde sesi derinden geliyordu ve bir kulağı onun göğsünde olan Grace'in güvenini tazeliyordu. "Eğer bana sadece bir ay verirsen..." diye başladı sesi hâlâ şehvetle boğuktu.

"Bir hafta," diye sözünü kesti genç kadın, titreyen bir sesle.

Trevor'ı zafer sarhoşluğu çarptı, genç kadın nihayet teslim olmuştu. "Bir ay," diye ısrar etti, açık gökyüzünde sürüklenen bulutlara doğru gülümseyerek.

Grace korsesini düzeltti ve onun göğsünden uzaklaştı, ne yaptığını bilerek oturdu ve saçlarını eliyle taramaya başladı. Dolanmış saç tellerine parmaklarını geçirip faydasız bir şekilde dantel tokasını aradı. "Pekâlâ, iki hafta o zaman," dedi inatla, sonra genç adamın çabucak başıyla onayladığını görünce kendini aptal gibi hissetti, çünkü anladı ki Trevor iki haftaya çoktan razıydı. "Bazı koşullarım var," diye uyardı elini kaldırarak, adamın konuşmaya başlama niyetinde olduğunu hissedince.

Trevor çenesini kapadı ve merakla ona baktı.

"Her şeyden önce, başka öpüşme olmayacak," dedi vurgulayarak. "Ciddiyim," diye ekledi sert bir şekilde onun karşı çıkar gibi olduğunu görünce. Yanakları biraz kızardı. "Sen beni öperken düşünemiyorum."

Elinde olmadan yaptığı itiraf genç adamı o kadar mutlu etti ki büyük bir rızayla ilk koşulunu başıyla onaylayarak kabul etti.

"İki, eğer bana iki hafta içinde bizim birbirimize ait olduğumuzu kanıtlayamazsan beni artık yalnız bırakacağına söz vermelisin."

"Tümüyle mi?" diye dalga geçti.

Grace cevabına kızmamaya çalıştı. "Söz vermeni istiyorum," dedi kararlı bir şekilde, bir taraftan da yere bakarak hâlâ saçlarını topladığı danteli arıyordu.

Trevor suçluluk duygusuyla Upper Brook Caddesi'ndeki masada duran nişanlılık kontratını hatırladı. Kelimelerini son derece dikkatli bir şekilde seçerek cevap verdi. "Sana her şeyi Londra'ya ilk geldiğim gün neyse o halde bırakacağıma söz veriyorum."

Grace'in gözleri şüpheyle kısıldı. "Almack'lara gelmeden önceki halde?"

Trevor onun şüpheciliğine güldü ve sonra uzanıp saçlarını karıştırdı. "Almack'lara gelmeden önceki halde," diye kabul etti, sonra tek gözünü kırparak ona aradığı dantel saç tokasını uzattı.

Genç kadın tekrar kızardı.

Bu gece başlayalım mı, sana Tildenların balosunda eşlik edebilir miyim?" Cevabı beklemeden ayağa kalkıp ona elini uzatarak kalkmasına yardım etti ve bahçe duvarına doğru yürüdü. Kolayca duvarı tırmanarak aşağı atlayıp kayboldu.

Grace titreyen bacaklarıyla acınacak haldeydi, bankın üstüne oturdu, kitabı yerde unutulmuş duruyordu. Bir süre Trevor'la uzandığı ezilmiş çimene baktı, sonra ateş basan yüzünü ellerinin arasına aldı. Bunu yapmasına nasıl müsaade etmişti? Daha kötüsü, onunla nasıl böyle bir anlaşmaya varmıştı? Onun her dokunuşuna nasıl cevap verdiği düşüncesi en az durmasını istemediği gerçeği kadar ürkütücüydü.

Kararlı bir şekilde, duygularını kabartan görüntüleri bir kenara attı. Trevor'la ne zaman yalnız kalsa bir şekilde kendini onun kollarında buluyordu. Hafif ezilmiş çiçek buketini yerden aldı ve papatyalar hakkında söylediklerini düşününce gülümsedi. Komik ama genç kadın her zaman papatyalara tapmıştı. Genç adamın bunu önceden tahmin edip etmediğini merak etti. Bir süre düşündükten sonra ettiğinden emin oldu. Genç kadına dair birçok şeyi, hatta kendine bile itiraf etmediği şeyleri sezgisel olarak biliyordu. O zaman asla bu genç kadının bir meydan okumadan geri çekilmeyeceğini de biliyor olmalıydı.

On İki

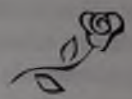

Halasının ve kız kardeşinin arkasında Lort ve Leydi Tildenların merdivenlerinden zarafetle aşağı inerken, Grace'in ruh hali son derece iyi ve keyfi yerindeydi. Salona Huntwick kontunun kolları arasında girdiğini tümüyle unutmuştu, ta ki merdivenlerin tepesinde duran kibirli kâhya hafifçe onların ismini bağırana kadar, bir anda altı yüz çift göz merak içinde onlara çevrildi.

Merdivenlerin bitimine yaklaştıkça, Trevor onun küçük elini kendi kocaman eliyle kavradı ve hafifçe başparmağıyla avucunu okşadı. Dokunuşu bilerek görmezden gelen Grace, onlara dönmüş yığını hızla gözleriyle tarayarak, Amanda'nın gelip gelmediğini anlamaya çalıştı. Grace tanıdığı insanları oradan buradan çıkarmaya çalışıyor ve herkese gülümseyerek selam veriyordu. Yanın-

daki adamın kim olduğunu bildikleri için saklayamadıkları şaşkınlıklarını kasten görmezden geliyordu.

Grace'in neden bu kadar şaşırdıklarına dair hiçbir fikri yoktu: Her ne kadar Trevor birçok güzel kadına kalabalık etkinliklerde eşlik etmişse de çok nadiren şehre yeni gelen biriyle gözükmüş ve asla sosyeteye ilk kez takdim edilen bir kıza ilgi göstermemişti. Grace bütün bunlardan habersiz bir şekilde mutluydu, salondaki hemen her kadının kendisinin yerinde olmayı tercih edeceğini bilmiyordu, hatta Huntwick kontuyla bir etkinliğe katılmanın tek başına bir olay olduğunun farkında bile değildi. Basit bir şekilde Trevor'la yaptığı anlaşma gereği onun kendisine eşlik etmesine izin veriyor ve balonun tadını çıkarmaya çalışıyordu.

Trevor kolundaki, şu ana kadar onunla kurmaya çalıştığı bütün ilişki girişimlerine engel olmuş güzel kadına bakınca, Grace'in son derece iyi bir ruh hali içinde olduğundan emin oldu. Genç adamın dudakları farkında olmadan onun bu halini takdir eden bir gülümsemeyle kıvrıldı; diğer genç erkeklerin ve kontes olmak isteğiyle yanıp tutuşan birçok kadının gittikçe artan bir kızgınlıkla ve kıskançlıkla fark ettiği gibi, ona sahip olmanın gururunu taşıyan, sevgi dolu bir gülümseme.

Grace son derece çekici ve pozitifti. Gövdesinin üstünü görkemle saran koyu safir, ipek bir elbise giymişti, yakası kare şeklinde ve biraz açıktı, elbisenin şişkin kolları vardı. Eteği zarif bir yalınlık içinde, yere düz bir

çizgi halinde iniyor, sadece hışırdayan kumaşın içindeki kusursuz figürün ipuçlarını veriyordu. Estetik bir dağınıklıkla toplanmış kızıl saçları parlıyordu, yüzünün yanlarında ise gözlerinin parlak maviliğinin yansıdığı saç bukleleri vardı. Yüzü mutlulukla ve heyecanla aydınlanmıştı, döndü ve halasının ona yeni tanıştırdığı genç bir adamla konuşmaya başladı.

Trevor gözlerini ondan alamıyordu. Genç kadının arkadaşlarının hevesle ona selam vermek için geldiklerini gördükçe, daha önceleri onun için sadece iş bitirmek anlamında bir fırsat olan Londra sezon partilerinin ve balolarının, Grace'in katılımıyla baştan sona bir zevke dönüştüğünü fark etti. O buraya aitti, İngiltere'nin en güzel insanlarının olduğu yere ve büyük bir gururla biliyordu ki muhteşem bir kontes olacaktı.

Sanki Trevor'ın düşüncelerini okuyormuş gibi beraber sohbet ettiği Lort Grenelle'den bir an kafasını çevirdi ve Trevor'ın gözlerinin içine baktı. Grace'in ta kalbine işleyen, sanki şefkatli bir özlemle acı çeken, keskin bir bakış vardı adamın derin, dipsiz gözlerinde. Genç kadın yumuşayarak, şirin bir gülüş attı, sonra niçin yanında olduğunu hatırladı. Gülümsemesi soldu ve dikkatini tekrar vikonta verdi.

Trevor başını hafifçe iki yana sallayarak, bu adaya anlamlı bir bakış fırlattı. Grenelle kekeleyerek saçma bir mazeret uydurdu ve Grace'i şaşkınlık içinde bırakarak anında toz oldu. Bir saniye sonra Grace, Trevor'ın ne

yaptığını anladı. Ona dokunaklı bir bakış attı ve takip etmeyeceğini umarak yanından uzaklaştı.

Trevor onun uzaklaşmasını izledi, doğal, akıcı yürüyüşünü beğenerek seyretti, ta ki dans pistindeki kalabalık onu yutana kadar. Onu takip etmedi, çünkü arzuladığı gibi kendisiyle baş başa kalmasını istedi. Eğer sürekli onun yanında olursa kendisiyle her fırsatta ağız dalaşına gireceğini bildiği için sadece onun dans kartındaki valslerden birinin karşısına kendi adını yazmakla yetindi. Onu tümüyle halası ve kız kardeşinin refakatine bırakarak, Lort Tilden'ın balo salonunun yanında erkek misafirleri için organize ettiği oyun odasına girip birkaç el poker oynamaya karar verdi.

Ona tekrar bakınca balo salonunu terk etmesinin o kadar da kolay olmadığını anladı. Erkekler etrafını ışığa üşüşen pervaneler gibi sarmıştı. Hayatında ilk kez bir kadını kıskanmanın nasıl bir duygu olduğunu hissetmişti ve onu izlemeye o kadar kaptırmıştı ki yaşlı, seçkin bir centilmenin ona doğru geldiğini fark etmemişti. Dinç adam güçlü, bariton bir sesle konuşmaya başlayınca Trevor neredeyse ürktü.

"Seni Londra'da görmek ne güzel Hunt. Seni bu gece burada bulmayı ümit ediyordum. Genç kelebeklere eşlik ettiğini bilmiyordum. Eş bulmak için iyi bir yer sanırım?" Lort Anthony Galesworthy, Trevor'ın baktığı yöne dikkatle baktı ama sadece parlak bir mavinin bir sürü gri, siyah, lacivert renklerle çevrildiğini görebildi.

Galesworthy, Trevor'ın bu gece görmeyi umut ettiği adamlardan biriydi. Hali vakti yerinde olan baronun Trevor'ın da ilgilendiği birçok yatırımda ortaklığı vardı. Trevor onunla Sebastian'ı da içine soktuğu madencilik işini konuşmak istiyordu ama bir türlü kafasını toplayıp iş konuşmaya yoğunlaşamıyordu. En az iki kez Galesworthy'den sorusunu tekrarlamasını istemişti. Ve ona madenlerle, kömürle veya başka yatırımla alakası olmayan birkaç cevap verdikten sonra, Trevor kendi kendine küfrederek onun yanından kaba bir biçimde uzaklaştı. Grace'i çevrelemiş gruba bir baskın yaparak genç kadına fazla yaklaştığını ve açık yakasına pek bir hevesle baktığını düşündüğü genç ördeklerden birini güçlü bir şekilde tutup kenara çekti. İşini tamamladıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi gelip Galesworthy'le yarım kalan sohbetine sakin bir şekilde devam etti.

Sonraki saatlerde kalabalık yığınlar eğlenerek, Trevor'ın aynı şeyi birkaç kez yapmasını izlediler. Her müdahaleden sonra Trevor yıpranmış, kızgın Grace'in bakışlarını arkasında bırakarak, değişmez bir şekilde iş arkadaşlarının yanına geliyordu. Sonunda güçlü kontun öfkesinden korktukları için gittikçe daha az centilmen Grace'in yanına sokulmaya başladı.

Trevor onu eve götürmek için tekrar yanına geldiğinde Grace'in öfkeden başından dumanlar çıkıyordu, meraklı gözlerden ve kulaklardan uzaklaşır uzaklaşmaz onun haddini adamakıllı bildirmeye karalıydı. Fakat ara-

baya biner binmez Cleo Hala Trevor'ı tam anlamıyla tekeline aldı. Onunla aklına gelen her konuda gevezelik yapmaya çalışıyordu; erkek paltolarının bugünkü modasından gençliğin acınacak hallerine ve davranışlarına kadar. Son yorumu, kaba bir şekilde karşı koltuktaki Trevor'a bakan Grace'e doğru yaptı.

Bu Grace için son noktaydı. Konuşma onun etrafında dönerken, dudakları tek bir çizgi halini aldı, oturdu ve sessiz bir kızgınlık içinde demlendi. Araba evin önünde durur durmaz dışarı atladı, ön merdivenlere koştu ve evin içinde kayboldu.

Trevor onun gidişini izledi, Cleo Hala'ya ve Faith'e inmeleri için yardım ederken nazik bir şekilde gülümsedi. Tekrar arabaya bindi ve sabitlediği gülümseme bir anda soldu. Onu etkileyip kur yapacağına, en sonunda Grace'i kıskanç hareketleriyle kendinden uzaklaştırmayı becermişti. Onu, hayranlıkla ona yaklaşan bir sürü erkeğin dikkatini çekmekten pek mutlu ve neşe içinde görünce duyguları kabarmıştı. Genç kadını onların arasından çekmek, eve götürmek ve başka bir adamı düşünemeyeceğinden emin olana kadar onu öpmek için duyduğu yoğun arzuyu bastırmaya çalışmıştı.

Kendine duyduğu öfkeyi bastırmak için eldivenleriyle dizine defalarca şaplak attı. Durumun kontrolünü tekrar kazanması gerekiyordu. Grace'in onun bu geceki davranışlarını cezalandırmanın bir yolunu bulacağından emindi. Önceden planladığı gibi onu yarın Yeşil Park'ta araba

gezintisine götürmeden önce bu gece bir çare düşünmeliydi. Bundan daha önemlisi, muhakkak kıskançlığını dizginleyebilmenin bir yolunu bulması lazımdı.

Grace, "Tam olarak ne yaptığını düşünüyordun?" diye sordu, safir mavisi gözlerindeki öfkeye rağmen sesi ayarlı ve sakindi.

Trevor sadece birkaç merdiven yukarısındaki bu fırtınalı güzelliğe bakınca kanının ısındığını hissetti, kendisine bir asker kızgınlığıyla bakıyordu. Şirin bir şekilde gülümsedi. "İzin ver hatırlayayım," çenesini kaşıyarak düşüncelere daldı. "Dün gece tam saat onda sizdeydim ve sen gözükene kadar yaklaşık on beş dakika halanın fazlasıyla mavi ve küçük salonunda taban teptim. Sanırım daha sonra seni Tildenların balosuna götürdüm ve sonunda sağ salim bir şekilde saat iki civarında evine bıraktım." Geceyi tatlı bir şekilde özetledikten sonra ona merakla baktı. "Bu süre zarfında kızdıracak bir şey mi yaptım hanımefendi? Belki arabamı yeterince rahat bulmamışsınızdır. Eğer bana bir dakika müsaade ederseniz faytonun yaylarını kontrol ettirebilirim. Rahatsız bir yolculuğa katlanmak zorunda kalmanızdan son derece üzüntü duyarım." Döndü ve bu maksatla kapıya doğru ilerledi.

"Lordum!" Grace'in sesi yüksek tavanlı odada çınladı. Tekrar normal bir ses tonuyla konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı. "Sorun yolculukta değildi, bana eşlik etme tarzınızdaydı."

Grace son üç basamağı da inerken genç adam ona doğru yürüdü ve kolunu uzattı, genç kadın bir şey demeden onun koluna girdi. İkisi de rahatça oturana kadar konuşmadılar, Trevor kır rengi atları hareket ettirmek için hazırladı. Önce genç adam konuştu. "Belki de tiyatroyu tercih ederdiniz Bayan Ackerly?"

"Kendimle baş başa kalma şansını tercih ederdim dün gece," diye çıkıştı. Kırgınlığını nezaket örtüsü altında saklamayı bile beceremedi. "Oraya gider gitmez beni terk ederek, bana refakat etmek sadece ağabeylere uygun, sanki dünyanın en sıkıcı işiymiş gibi davrandınız. Sonra da etrafıma gelen bütün erkeklere aç bir şahin gibi saldırarak göz açtırmadınız. Bu arada, sanki yetmişlik kocası salonun karanlık bir köşesinde bastonuna dayanmış oturmuyor gibi, Leydi Maria Monfort kolunuza girmiş, cesurca sergilediği göğüsleri neredeyse elbisesinden fırlamış halde sizinle arsız bir şekilde flört ediyordu." Derin bir nefes aldı, kızgın bir şekilde tiradına devam edecekti ki söylemek istediği her şeyi söylediğini fark etti. Ağzını kapadı ve elleri kucağında, sabit bir şekilde ileriye doğru baktı.

"Seni terk etmedim," diye karşı çıktı Trevor makul bir ses tonuyla. Yandan genç kadının kusursuz profiline baktı ve onun bu ciddi duruşuna bir kahkaha kopardı. "Bu kadar kıskanacağına dair hiçbir fikrim yoktu, hayatım."

"Kıskanmak mı?" diye kesti genç kadın karşı çıkarak. Kalbinin yeni bir öfke dalgasıyla attığını hissediyordu.

"Senin kıskanacağını bilseydim," diye tekrarladı Trevor, genç kadın hiç konuşmamış gibi, "emin ol daha dikkatli olurdum."

"Ben kıskanmadım," diye öfkeyle karşı çıktı. "Sadece aptal gibi görünmekten rahatsız oldum." Sonra birden Grace, Almack'larda aynı şeyi ona yapmaya çalıştığını hatırladı. Suçluluk hissiyle rahatsız bir sessizliğe gömüldü. Kendi durumunun farkında uzaklara baktı, onlar gibi araba gezintisine çıkmış veya parkta yürüyen tanıdıklarını ve arkadaşlarını gördükçe arada sırada gülümseyerek başıyla selam verdi. Gezintiye devam ettikçe öfkesi yavaş yavaş erimeye başladı.

Tekrar konuşmaya başlayana kadar uzunca bir süre geçti. "Harika bir ekibiniz var lordum," dedi sessizce başıyla gri atları göstererek. "Ve onları çok güzel yönetiyorsunuz."

Trevor sesindeki samimiyeti ve gözlerindeki hakiki hayranlığı fark edince ateşkesi kabul etti. "Leydim, onları kullanmayı denemek istemez misiniz?"

Grace ona inanamayarak baktı, hevesi gözlerinden okunuyordu. Neşeyle eldivenli elleriyle dizginlere uzandı. "Gerçekten yapabilir miyim?" diye sordu, eline yeni bir oyuncak tutuşturulan küçük çocuklar gibi.

Trevor onun bu çocuksu mutluluğuna gülümsedi ve dizginleri ona verdi. Onu ayartmak için dikkatlice hazırladığı bütün planları düşündü ve genç kadının bu küçük jestte bulduğu mutluluğu görünce kendi kendine güldü.

Grace atları ustaca idare ediyor, onları kararlı ve nazik bir dokunuşla yönetiyordu. Atların dizgindeki yeni eli sezmelerini keyifle izledi, hayvanlar boyunlarını dikleştirdiler, sonra parke taşlı zemini neredeyse zıplayarak geçtiler.

Grace'in yüzü tarifsiz bir neşeyle kaplanmıştı. "Hayvanlar onları sevdiğinizi her zaman anlar," dedi güven veren bir sesle. Yandan konta baktı, kendisine her bakışıyla sırtından bir ürperti geçmesine neden olan adama.

"Şimdi de anladılar mı?" Trevor'ın sesindeki boğuk ifade Grace'in alelacele uzaklara bakmasına sebep oldu.

Trevor kendi kendine gülümsedi ve konuyu değiştirmeye karar verdi. "Bu akşam varlığıma pek katlanmak zorunda kalmayacaksın. Gecenin ilerleyen saatlerinde seninle tekrar buluşmak üzere bugün eğlenceden biraz erken ayrılacağım. Umarım halanı sana eve kadar eşlik etmesi için ikna edebilirim."

Grace açılan bu yeni sohbet konusuyla rahatladığını hissetti. "Kendinizi her gece bana eşlik etmek zorunda hissetmeyin Lort Caldwell."

Gerçekte genç adamın artık bir geceyi daha dışarıda geçirmeye hali yoktu, ama Grace'e anlaşmalarından bir gece bile izin veremezdi. "İkisini birden yapmak benim için zor değil. Sadece poker oynamak için birkaç arkadaşıma sözüm var."

"Poker," dedi. Genç kadının yüzünde bir küçümseme belirdi.

"Evet," diye cevapladı adam, sonra nazik bir şekilde sordu, "Sizde oynar mısınız?"

"Kız kardeşlerim ve ben ara sıra eğlenmek için oynarız ama bahis için oynamayız."

Trevor gülümsedi. "İyi bir oyuncu musun?"

"Sanırım iyi oynuyorum. Ama oynarken Mercy'e dikkat etmemiz gerekiyor. Çoğunlukla hile yapar çünkü." Grace güldü. Sonra aklına skandal yaratacak bir fikir geldi. Yaramaz bir afacan gibi ona baktı. "Belki de size katılabilirim?"

Genç adam başını iki yana salladı, böyle bir şeyi sorması bile onu afallatmıştı. Genç kadının sonraki kelimeleri onu daha da hayrete düşürdü.

"Kılık değiştirerek gelebilirim."

Bir anda Grace'i büyük, komik bir bıyık, saçları bir şapkanın içinde toplanmış, yüzünün yarısı yüksek, züppe bir boyunlukla saklanmış şekilde gözünde canlandırdı. Saklayamadığı bir gülümseme dudaklarına yerleşti, Grace hemen fark etti. Akıllıca sustu ve onun konuşmasını bekledi.

"Sanırım biraz şehir havası almak için Cornwall'dan beni ziyarete gelen kuzenim olabilirsin," dedi. Hâlâ kararsız gözüküyordu.

Grace atları yavaşlattı ve yumuşakça halasının evinin önüne getirdi. "Orada kim olacak?" diye sordu.

"İki kişi daha. Belki sonra bir üçüncü." Bu maceranın Grace'in itibarına verebileceği tehlikeyi düşünüyor-

du. "Bu iki adamın da güvenilir olduklarına eminim. Senin işi çekip çevireceğine dair bir şüphem de yok. Yine de..." Kafasını salladı ve ses tonu çekingen bir hal aldı. "Hadi Grace, bunun kötü bir fikir olduğunu kabul et." Genç adam dizginlere uzandı.

Grace artistik bir şekilde içini çekti. "Tamam lordum. Anlıyorum. Gözün kesmiyor."

Bu nazik meydan okumaya karşılık Trevor sadece birkaç saniye düşündü. Genç adam tekrar ona baktığında, Grace kazandığını biliyordu. Memnun bir şekilde gülümsedi ve sordu. "Nasıl yapacağız?"

"Her şeyi bana bırak. Bütün ayarlamaları ben yapacağım ve bu gece seni baloda gördüğüm zaman sana planımı anlatacağım." Bir uşak genç kadının inmesine yardım ederken Trevor şapkasına dokunarak selam verdi, sonra yavaşça onun merdivenleri çıkıp eve girmesini seyretti. Dizginlere fiske vurarak, Curzon Caddesi'ne yol alırken neşeyle ıslık çalıyordu.

Gizli izleyici öfkeyle arkasından küfretti. Bu gaspçı her gün beliriyor ve aşkıyla gittikçe daha fazla zaman geçiriyordu. Gözlerini tekrar onun penceresine kaldırdı ve bu işin bu gece olmasına karar verdi. Onu kurtarmak için zaman kaybediyordu. Bu gece içeri girip onu ait olduğu yere, eve götürecekti.

On Üç

Grace, Havershim'lerin balo salonunda kalabalığı tararken özel olarak birini aradığını fark ettirmemek için elinden geleni yapıyordu. Faith'in kolunu kavramış, ayakuçlarında yükselmiş, etrafını saran insanların başlarının üstünden boş bir çabayla bakmaya çalışıyordu, sonra öfkeyle içini çekti ve kız kardeşine döndü. "Faith, sen benden uzunsun. Huntwick'i görebiliyor musun?"

Faith ablasına soğuk bir bakış attı. "Neden? Hâlâ onu kendinden uzak tutmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Grace gözlerini kız kardeşinin sorgulayan bakışlarından çekti. Faith'in her zamanki olağanüstü algılayışı karşısında yüzünü buruşturdu. "Sanırım senden hiçbir şey saklamam mümkün değil, öyle değil mi?" dedi meselenin uzamadan kapanacağını ümit ediyordu ama bu boş bir ümitti.

"Nerede olduğunu neden bilmek istiyorsun? Burada seni rahatsız edemez." Faith ona iğneleyerek baktı. "Tabii eğer seni rahatsız etmesini istiyorsan bilemem," diye ekledi.

Grace kaba bir biçimde homurdandı. "Onun sadece *varlığı* bile beni rahatsız etmeye yetiyor," diye cevabı yapıştırdı ama gözleri hâlâ kalabalığın arasındaydı.

Faith şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Biliyor musun, bana öyle geliyor ki ondan uzak kalmaya değil, onu bulmaya çalışıyorsun."

Grace içini çekti ve kız kardeşine bakmak için döndü. "Böyle düşünmene yol açan nedir?"

Faith nazik biçimde omuzlarını silkti. "Sadece mantık. Onunla karşılaştığın zamanlar hep kaçmaya çalışırdın. Sadece üç gün öncesine kadar, ziyaretlerini kesmek için hasta numarası yaptın. Ama bu gece onu görmeyi ümit ediyorsun." Gülümsedi ve eğilip Grace'in kulağına fısıldadı, "Hatta onu görmeye can attığını düşünüyorum."

Grace ani bir dürtüyle döndü ve Cleo Hala'sına baktı. Onlardan sadece birkaç adım uzakta ağırbaşlı hanımlarla derin bir sohbet içindeydi. Tekrar dönüp Faith'in elini yakaladı ve onu bir sütunun arkasına çekti. "Her şeyi eninde sonunda anlayacağına göre senden yardım isteyebilirim." Hiç kimsenin duymadığından emin olduktan sonra kısaca, Trevor'la arasındaki anlaşmadan ve bu geceki plandan bahsetti. Anlatmaya başladıkça, bütün bu oyun aslında kulağına saçma gelmeye başlamıştı. Faith'in bakışlarının meraktan korkuya doğru değişmesini ve nihayet şok içinde inanamayarak kalakalmasını izledi. Grace konuşmasını bir soruyla bitirdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Ne mi düşünüyorum?" diye tısladı Faith, her zamanki soğukkanlı, mantıklı hali ablasının son çılgınlığı karşısında yerini öfkeye bırakmıştı. "Siz aklınızı mı kaçırdınız? Sana vereceğim tek öğüt kafanda biraz beyin varmış gibi davranmandır. İnsanların ne söyleyeceğini hiç düşündün mü?" Faith konuştukça, Grace isyankâr edasını sürdürüyordu. "Nasıl oldu da bu aptal senaryoya benim de dahil olup sana yardım edebileceğimi düşündün?"

Bir müdahale onun uygun bir cevap yapıştırmasına fırsat vermedi. "İyi akşamlar hanımefendiler."

Trevor'ın bal gibi tatlı, kısık ses tonu her zamanki gibi Grace'i derinden yakaladı. "Her zaman insanlara sinsi bir şekilde sokulup onların sohbetlerine dalmak zorunda mısın?"

Faith düzgün bir şekilde tepeden toplanmış başıyla eğilerek onu selamladı ve gülümsedi, ablasının aniden kızaran yüzünü ve parlayan gözlerini fark etmişti, diğer yandan Trevor'ın da gözleri yumuşamış ve ağzının kenarları gülümsemeyle kıvrılmıştı. *Aman Tanrım! Ablam neredeyse ona şimdiden âşık!* diye düşündü Faith ve sonra aceleyle Trevor'ı incelemeye başladı. Bu tomurcuklanan duygularından ablasının haberi var mıydı, merak etti yakışıklı konta alıcı bir gözle bakarken. Hayır, diye karar verdi, çünkü kız kardeşi hâlâ sözleriyle adama

saldırıyordu ama belli ki genç adam da ona karşı aynı şeyleri hissediyordu. Sevgisi Grace'e bakışlarından okunuyordu, onunla konuşurkenki ses tonundan, ona şefkatli, yumuşak davranışından.

"Dalmak mı?" diye tek kaşını kaldırarak sordu Trevor, bu hareket Grace'in çıldırması için yetti. Şans eseri o anda Cleo Hala gözüktü. Trevor durumun avantajını akıllı bir şekilde kullandı. "Ah, Leydi Egerton, bize katıldığınız için çok memnun oldum. Bayan Grace'le dans etmek için izninizi rica edecektim." Cleo Hala'nın uzanmış elini görmeyerek kurbanına zafer dolu bir edayla baktı ve eğilerek Grace'e çekici bir selam verdi.

Cleo Hala sahte bir sinirle kaşlarını çattı ve elini geri çekti. Bastonunun gümüş topuzuyla onun omuzlarına vurdu. "Bu berbat yapmacık gülümsemeyi kes genç adam," diye söylendi.

Trevor acı içinde bağırınca Grace korkunç bir kahkaha sesi çıkardı. Halası ona dönünce alelacele kendini toparladı. "Grace!" diye bağırdı, sesi öyle yüksekti ki salondaki yedi yüz insanın gürültüsüne rağmen karşı taraftan duyuldu.

"Evet leydim," dedi Leydi Egerton'a itaatkâr bir bakışla.

"Lütfen bu centilmen eğilmekten perişan olmadan ve daha fazla yara almadan onunla dans eder misin?" Cevabı bile beklemeden Cleo Hala başındaki şapkanın büyük mor tüyü arkasından salınarak ortadan kayboldu.

Grace halası gittikten sonra şaşkınlık içinde nefesini tuttu, sonra yavaşça yandan Trevor'a baktı. O da yüzünde geniş bir sırıtışla Cleo Hala'nın arkasından bakıyordu. Başını iki yana sallayarak döndü ve kolunu Grace'e uzattı, nazikçe Faith'e dönerek izin istedi. Kafası fazlasıyla karıştığı için tartışma çıkaramayan Grace elini onun koluna koydu ve kendini dans pistine götürmesine izin verdi.

Dans pistine gelince, çaba göstermeksizin birbirlerinin kolları arasında uyumla hareket ettiler. Birkaç dakika hiç konuşmadan, onlara son derece doğal gelen akıcı bir ritim içinde dans ettiler. Konuyu onu en çok ilgilendiren meseleye getirmemeye özen gösteren Grace altdudağını çiğnerken, Trevor eğlendiğini dikkatle gizleyerek onu izliyordu. Neredeyse onun düşüncelerinin yönünü görebiliyordu. Plan hakkında konuşmak istiyor ama konuyu çok hevesli gözükmeden açmayı beceremiyordu, o yüzden kendisinin açmasını bekliyordu.

Genç adamın tahminleri doğru çıkmıştı. Merak Grace'i sormaya zorluyor, ama gurur onu sessiz bırakıyordu. Genç adam nihayet konuştuğunda Grace şaşkınlıkla yerinde sıçradı. "Geçen hafta Almack'larda yaptığın gibi beni aptal yerine koymaya mı çalışıyorsun?"

Birden Trevor'ın yüzüne bakınca rahatlayarak kahkahasını koyverdi, çünkü genç adam onunla sadece dalga geçiyordu. "Bu konuyu tekrar açtığın için çok kötüsün," diye sitem etti genç kadın. Trevor büyük bir ciddiyetle ona baktı, fakat alaycı bir gülümseme dudaklarının ke-

narında yer etmişti ve yeşil gözlerinde kararlı bir parıltı vardı. Grace onun, kafasından geçen her şeyi bildiğini o an anladı.

Trevor genç kadının yüzünde aniden yaramaz bir gülümsemenin belirdiğini fark etti. Zaten mükemmel olan hatları gülümsediğinde nefes kesici bir şeye dönüşüyordu. Ağzını hafif aralayınca Trevor, onun bembeyaz dişlerini gördü ve elinde olmaksızın o dişlerin altdudaklarını ısırdığını hayal etti, genç kadın konuşmaya başladığı an hayallerinden uyandı. "Pekâlâ Huntwick," dedi genç kadın. "Şu planı duyalım."

Aklından geçenleri duysa genç kadının ne yapacağını merak eden Trevor, kafasındaki şehvetli düşünceleri bir kenara koydu. "Öncelikle, bunu dans dışında konuşabileceğimiz başka bir yer bulamaz mıyız?" Genç kadının yüzünde inatçı bir ifade belirince içini çekti. "Sanırım yok. Burayı daha erken terk etmeyi becerebilir misin?" Grace yavaşça başıyla onayladı, atik kafası şimdiden eve erken gitmek için mazeretler uydurmaya başlamıştı.

Trevor onun kaşlarını çattığını gördü. "Sanırım ayağını hafifçe aksatman yeterli olacak," diye ona yardım etti, "seni erkenden eve götürecek bir sebep olur ama kimseyi gereksiz yere de telaşa kaptırmamaya çalış. Ve ertesi gün bir gecede mucize bir şekilde iyileşmiş olursun, sadece birkaç kişi şüphelenir."

Grace şaşırıp kalarak kahkaha attı, gözleri neşeyle parlıyordu. "Bahse girerim okul sıralarında öğretmenini canından bezdirmişsindir lordum," diye dalga geçti eğlenerek genç kadın.

"Birçok," Trevor döndü ve yanında dans eden bir tanıdığını selamladı.

"Birçok kere mi?" diye sordu genç kadın dikkatini tekrar kendisine çevirince.

"Birçok öğretmen leydim," diye ciddi bir şekilde düzeltti. Grace kahkaha attı, etraftakiler bir kez daha gördüler ki Huntwick kontu büyük Bayan Ackerly'le pek keyifli zaman geçiriyordu.

Cleo Hala da Trevor ve Grace'in danslarından çok keyif aldıklarını fark etmişti. Dakikalar sonra, Trevor önde Grace arkada hafif topallayarak ona doğru geldiklerinde şüphelendiyse de gözünü kırpmadı. Yaklaşık yarım saat sonra, neden Grace'in numaradan topallayarak tek başına odasına gitmek istediğini ve hiç kimseyi telaşa sokmamak için gösterdiği ısrarı merak ettiyse de hiç soru sormadı. Ve daha sonra gecenin ilerleyen saatlerinde, karşı odadan gelen bazı şüpheli sesleri ve fısıltıları duyduysa da, üstünde durmayarak uykusuna geri döndü.

"Bu akıldışı fikri uygulayacağına inanmıyorum," dedi Faith, yatak odalarını bağlayan küçük giyinme odasından yürüyerek Grace'in odasına geldi. Grace oturduğu yerden ona baktı, püsküllü çizmesini son bir kez daha çekti ve ayağına olup olmadığını denemek için çizmenin

içinde ayak parmaklarını oynattı. Zarif bir şekilde ayağa kalkarak züppe bir poz verdi. "Nasıl gözüküyorum?"

Kız kardeşi pencereden sızan ay ışığında parlayan çizmenin uçlarından, ağır biçimde kolalanmış beyaz keten gömlekten çıkan tehlikeli yüksekliklere kadar yavaşça Grace'in kıyafetine baktı. "Tıpkı küçük bir kızken babamın elbiseleriyle oynadığın zamanlardaki haline benziyorsun."

Grace korkusuzca sırıttı. "Çünkü benim olduğumu bilerek bakıyorsun." Başına modası geçmiş, arkasında kısa bir kuyruğu olan, açık kahve peruğu geçirdi ve kızıl buklelerini içine sokmaya çalıştı, sonra hepsini kaplayacak, kenarları kıvrık bir şapka taktı. Kostümüne her bir eklemede gülümsemesi daha da genişliyordu, artık son parçayı da koyduğunda aynada kendini tam boy görünce kahkahayı bastı.

"Bana söyler misin bu aptalca çılgınlık neye yarayacak?" diye sordu Faith soğuk bir sesle, ciddi bir suratla yatağın kenarında oturuyordu.

Grace ileri geri yürümeye başladı. "Senin tarif ettiğin gibi bu 'çılgınlık', tam olarak hiçbir şeye yaramayacak. Birkaç arkadaşla poker oynamaya dışarı çıkıyorum, hepsi bu. Sadece eğlenmek için bir şey yapmaz mısın sen?" Kız kardeşine küçük bir bakış attı ve onun bu aşırı ciddiyetine sinir oldu. Yürüyüşünü biraz daha erkeksi kılmak için denemeler yaptı ve Faith'in önünde birkaç kez ileri geri gitti. Kaşlarını çatarak, "Sence bir kız gibi mi yürüyorum?" diye sordu, omuzlarının üstünden aynadaki yürüyüşüne bakarak.

"Sen bir kızsın Grace," diye haklı olarak vurguladı Faith. Başka bir yol denemeye karar verdi. "Gerçekten bir kızın tek başına Lort Caldwell'in evine, üstelik bir erkek kılığında gitmesini ve tanımadığı adamlarla iskambil oynamasını akıllıca buluyor musun?"

Grace ani bir suçluluk hissetti. Bu olayın bilinmesinin kendisine ve ailesine sosyal yansımaları çok büyük olurdu. "Trevor bana bir şey olmasına müsaade etmez," diye güven verdi Faith'e.

Grace'i sağduyuya davet etme çabalarının faydasız olduğunu anlayınca, Faith konuyu değiştirmeye karar verdi. "Bütün bu elbiseleri bulmayı nasıl başardın?"

"Trevor'ın uşağı O'Reilly'e bıraktı, hepsi paketliydi tabii ki. Geldiğimizde evde beni bekliyorlardı, tam söylediği gibi."

Faith ablasına ölçülü bir bakış attıktan sonra kalkıp kendi odasına doğru yürüdü. Kapıda bir an durup arkasını döndü. "Umarım keyifli bir gece geçirirsin Grace," dedi. "Eve geldiğinde bana haber ver, olur mu?"

Birdenbire odada koştu ve ona sarıldı. "İyi olacağım, Faith, gerçekten." Iskartaya atılmış bir baston buldu, kostümüne son eklemesini yaptı. "İşte hazırım!" dedi, bastonu eğlenceli bir şekilde havada sallayarak.

Faith gözlerini devirerek aradaki kapıyı kapadı. Grace derin bir soluk aldı ve yatak odasının kapısını bir par-

ça koridoru görecek kadar aralık bıraktı. Dikkatlice loş hole baktı. Hiç kimseyi ortada görmeyince dışarıya çıktı, arkasından kapıyı kapattı ve parmak uçlarında karanlık evden ay ışığıyla aydınlanan bahçeye geçti.

Evin içinin kasvetiyle kıyaslandığında bahçe son derece aydınlıktı, iyi bakılmış çiçek yataklarından ve tertemiz kesilmiş şimşir çitlerden geçerken Grace her ne kadar hissetmese de, nemli gece havası oldukça serindi. Bankı kusursuzca evden gizleyen ağacı buldu, içinden Trevor'ın şimdiden onu bekliyor olmasını ümit ediyordu. Şaşkınlıkla onun daha gelmediğini anladı. Banka oturdu ve bacak bacak üstüne attı, erkeksi özgürlüklerden gerçekten hoşlanıyordu, Londra'ya geldiğinden beri tatmadığı bir zevkti.

Beklerken Grace yapmayı planladığı şeyin anormalliğini tekrar düşündü. Eğer Pelthamshire'da olsaydı üstüne hiç düşünmezdi, komşular duyunca önce kaşlarını çatar ama eninde sonunda bu macerayı da affederlerdi. Fakat bu Londra için geçerli değildi, burada genç kadınlar bırakın kuralları bozmayı, uygunsuz kalacak herhangi bir davranışı bile yapmaya cesaret edemezdi. Bir anda bütün macera ona çok kötü bir fikir gibi gözüktü. Ya biri onu tanırsa? Böyle bir hikâyenin nasıl da çabuk yayılacağını düşününce, Grace'in karnına ağrılar saplandı. Cleo Hala'yı hayal kırıklığına uğratır ve çok öfkelendirirdi, Faith kendisine uygun bir eş bulma şansını kaybederdi ve bütün Ackerly Ailesi alay konusu olurdu.

"Bakıyorum hazırsın." Karanlıktan Trevor'ın alaycı sesi geldi.

Grace hızla ayaklarının üstüne zıpladı ve kalbi deli gibi çarpmaya başladı. "Kahretsin, Huntwick, beni korkuttun." Tembelce bahçe duvarına yaslanmış siluetine baktı.

Trevor onun bir hanımefendiye yakışmayan sözcüklerine güldü, sonra arkasındaki düz duvara tırmandı, kendisinden on-on beş santim daha yüksekti, o kolayca çıkabilirdi ama bekledi. "Bunu kendi başına yapabilecek misin?" diye sordu, eğer ona yapamayacağını düşündüğünü söyleseydi koca bir binaya bile tırmanmayı denerdi.

Grace'in kafası ve küçük çenesi, ki her geçen gün Trevor'a daha sevimli geliyordu, nihayet gözüktü. "Tabii ki yapabilirim," diye anında cevap verdi, sadece birkaç dakika evvel bütün bu oyuna son vermeyi aklından geçirdiğini tümüyle unutmuştu. Büyük bir güvenle başını arkaya savurarak duvara doğru yürüdü, Trevor'a bastonunu verdi ve bariyere adamakıllı baktı. Bir anda birkaç saniye öncesine göre çok daha büyük geldi gözüne. Birkaç adım geri atarak hızla duvarın üstüne atladı. Duvarın üstündeki dekorasyon amaçlı konulmuş iki kolu tutmayı becerdi. Bir anlık zafer duygusundan sonra orada öylece asılı kaldı ve ne yapacağını bilemedi.

Trevor son derece neşe içinde onun önce ayağını duvarla desteklemeye çalışmasını seyretti, fakat yeni botların kaygan tabanlarının düz mermerde durması imkânsızdı. Aşağıda dar pantolonundan belli olan biçim-

li kalçalarının manzarasının keyfini çıkarırken, bir süre daha mücadele etmesine izin verdi. Fakat müdahale etmezse genç kadının başarısız denemelere devam edeceğini anlayınca, Trevor nihayet onun bu zor durumunu kullandı. Tam arkasında durdu ve poposunu sıkı bir şekilde yukarıya doğru iterek onu kaldırdı.

Şaşıran Grace, duvarın üstündeki sivri uçlu demirlerin arasına indi ve bir kedi gibi tünedi, aşağıya Trevor'a baktı. "Bunu kendim de yapabilirdim," diye ateşli bir şekilde karşı çıktı.

"Tabii ki yapardın," diye kabul etti genç adam duvarın üstüne kolayca sıçrarken, sonra da duvarın diğer yanındaki caddeye atladı. "Atla şimdi."

Genç kadın bir an tereddüt etti.

"Merak etme, seni yakalayacağım," diye söz verdi en güvenilir tonuyla, onun bu müşfik davranışı genç kadını gene sinir etti. Kollarını onu korumak için açtı.

Bunun üzerine Grace atladı ama Trevor'ın beklediği gibi hafif biçimde onun kollarına değil tam üstüne atlayıp onun dengesini bozdu, beraber sokakta yuvarlanırlarken Grace onu aşağılayan, kavgacı bir bakışla ona bakıyordu. Kafasını kibirli bir şekilde geriye atarak, "Bunu kendim yapmalıydım," diye söylenip durdu.

Gizli izleyici karanlık eve süzülerek ikinci kata çıktı. Her bir odayı durup dinledi ama hiçbirinde bir hareket sesi duymadı. Holün sonuna geldiğinde sağındaki son

odanın kapısını kolayca açtı. İçeri sızdı ve kapıyı yavaşça kapadı, sonra döndü ve yatağa baktı. Yatağın bozulmamış şekilde boş olduğunu anlayınca şaşkınlıkla olduğu yerde kaldı.

Kafası karışmış halde etrafına baktı, onun hafif topallayarak eve geldiğini gördüğünden emindi, yanında halası ve kız kardeşi vardı. Caddeye açılan yüksek pervazlı pencereye doğru gitti, doğru odaya girdiğinden emin olamamıştı. Küçük açıklığın altındaki sandığın üstüne basarak aşağıya baktı, aşağıda sokağı görünce doğru odaya geldiğinden emin oldu.

Gözü bir hareket yakaladı. İki adam köşeye gelmiş, Egerton'ların evinin önünde dolaşıyorlardı. Adamlardan birinin Trevor Caldwell olduğunu hemen anladı. Gözlerini kıstı. Diğer adam daha kısaydı ve kadınsı bir zarafetle yürüyordu.

Gizli izleyici nefesini tuttu, çift ortadan kaybolunca kendi kendine küfretti. Takip edebilmek için onlara yetişmesinin imkânsız olduğunu biliyordu.

Duman, yeşil bir örtüyle kaplanmış masanın üstünde kalın bir sis gibi asılıydı. Karanlık odayı mezar sessizliği kaplamıştı, bazen fişlerin şıngırdamasıyla, kâğıtların karıştırılmasıyla ve nadiren de adamların bahislerini artırırken çıkardıkları kısık sesle bozuluyordu. Tek aydınlatma dördünün oturduğu masanın tam üstündeki gaz lambasından geliyordu.

Grace'in onun poker partisine sızacağı anlaşılınca, Trevor davetli listesini dikkatlice tekrar gözden geçirmişti. Bu poker partisine çağırdığı adamlar sadakatleri, güvenilir dostlukları ve her şeyin ötesinde şaşmaz ağzı sıkılıkları için oradaydı. İki adamın da bu gece olabilecek her şeyi kendilerine saklamalarını rica edebileceği ve güvenebileceği adamlar olduklarını biliyordu. Dahası, eğer ihtiyaç olursa Grace'i koruyacaklarından da emindi.

Grace ilk misafir geldiğinde karnında korkudan bir sancı hissetti, kendini Seth kontunun erkek kardeşi, Gareth Llyod'un gözlerinin içine bakarken buldu. Amanda Llyod'un kayınbiraderiydi, Grace'in daha önceden tanıştırıldığı bir adamdı ve sosyete tarafından pervasız ve yenilmez bir kumar tutkunu olarak biliniyordu. Son derece sevimli ve çekici bir adamdı, uslanmaz bir kadın avcısı olarak tanınırdı, hangi topluluk olursa olsun oraya hayat getiren bir neşesi vardı ve bu yüzden davetlerin baş konuğuydu. Cornwall'dan Trevor'ın genç kuzeni Grant Randor olarak tanıştırıldıktan sonra yüzünde herhangi bir değişiklik olmayınca genç kadın rahat bir nefes aldı. Ama Blackthorne dükünün de aralarına katılacağını anladığında tekrar telaşlandı. Tanışmalar bittikten sonra kızgın gözlerle Trevor'a baktı, genç adamın gözlerindeyse gizli bir kahkaha vardı.

Olaysız birkaç elden sonra Grace rahatladı. Kılık kıyafetinde bir açık olmadığına emin olunca kendini daha güvende hissetti, en azından Sebastian'ın onun kim olduğunu tam olarak çıkardığından tümüyle habersiz, mutluluk içindeydi.

Trevor, Grace rolünü mükemmel oynadıkça onunla gurur duyuyordu. Genç kadın çok az konuşuyordu ama utangaçlık yerine kendine güvenli bir sessizlik havası yaratmayı başarmıştı. Onu masadan fişleri toplayıp önüne düzgün bir şekilde istiflerken izlerken, aslında biraz fazla rahat, diye düşündü Trevor. Kendi kendine sırıttı. Belki biraz silkelenmeliydi. Onun yanında kapının önünde duran Wilson'a baktı, sonra başıyla odanın uzak köşesinde içki sürahileriyle dolu büfeyi gösterdi.

Patronunun konuşmadan verdiği emirle, Wilson sessiz adımlarla odayı geçti ve içkileri doldurmaya başladı, kontun yakın arkadaşlarının içki tercihlerini biliyordu. Gareth'a Porto şarabı koyarken, Trevor ve Sebastian için de iki bardak konyak doldurdu. Bir an elinde konyak sürahisiyle durdu ve dördüncü misafire ne koyacağını bilemeyerek soran gözlerle Trevor'a baktı. Kontun neredeyse fark edilmez onayıyla o bardağa da konyak koyup içkileri masaya getirdi, servis etti ve tekrar kapının yanındaki yerini aldı.

Grace gözlerini kısarak dirseğinin yanındaki kehribar renkli içkiye baktı, sonra Trevor'a döndü. Kartlarını yüzü kapalı masaya bırakmış ve sandalyesinde geriye doğru yaslamış, uzun bacaklarını da önüne doğru uzatmıştı.

"Bir sorun mu var Randor?" diye sordu Gareth kur-

naz bir sırıtışla. "Cornwall'un vahşi tabiatında size konyak içmeye izin vermiyorlar mı?"

Grace, Gareth'a baktı ve dilinin ucuna kadar gelen iğneleyici cevabı vermeden yuttu. Tekrar Trevor'a bakınca kendisini gizli bir meydan okumayla izlediğini anladı. Onun söze dökülmemiş alayına karşılık vermek için masadan kadehi aldı ve kadehteki bütün içkiyi üç büyük zafer yudumuyla yuvarladı.

İki saniye sonra sert içki midesini yakarak, orada kavurucu bir patika açınca acıyla nefesini tuttu. Gözleri yaşla doldu. Kuvvetli içkiye verdiği şiddetli tepkiyi yenmek için boşuna uğraştı. Kulaklarındaki yüksek çınlama arasında adamların kahkahalarını duydu. Trevor'ın yüzüne odaklanmaya çalıştı.

"Konyak yavaş içilmesi gereken bir içkidir," diye öğütte bulunuyordu Trevor, Grace onu seçmeye çalışırken. Genç kadın tam onun şişen egosunu yere indirecekti ki bir anda karnından ayak ve el parmaklarına yayılan harika bir sıcaklık hissederek merakla durdu. Karşısındaki adamların kıpırdandığını görüyordu, adamlar hareket ettikçe hissettiği tuhaf sallanmaya gülümsedi. Gareth'ın sürekli kendisine baktığını fark etti. Sendeleyerek ona gülümsedi ve bardağına yakından bakabilmek için eğildi. "Peki, sen ne içiyorsun?" Zarif bir şekilde kokladıktan sonra gayet kadınsı bir şekilde tiksinerek yüzünü ekşitti ve burnunu buruşturdu.

Genç adamın ağzı birden hareket etti. "Porto," diye cevap verdi tatlılıkla.

Kafasını bir eline yasladı ve küçük bir parmağını ona doğru kaldırdı. "Konyağı kıvıramıyorsun, ha?" Ona sempatik bir bakış attı.

Genç adamın ağzı tekrar hareket etti, genç kadın kendi boş bardağını almış, havada döndürüyordu. "Gerçek bir erkek içkisi," diye ona yukarıdan söylev çekerken bir taraftan da diğer adamların onu onaylamasını bekliyordu.

Sebastian'ın yüzü her zamanki gibi kayıtsızdı ama Trevor'ın yüzünde genç kadının her zaman sinir bozucu bulduğu o aynı sırıtış vardı. Garipti ama bu gece onu hiç rahatsız etmemişti. Kafasını yana doğru horoz gibi dikleştirdi ve ona gülümsedi, gülümsediği zaman dünyanın hiçbir kostümünün mükemmel hatlarını gizleyemeyeceğinden tümüyle habersizdi.

"Bunu niye yapıyorsun?" diye sordu Grace.

"Neyi kuzen?"

"İnsanlara pişmiş kelle gibi sırıtıyorsun," diye cevap verdi genç kadın, "sanki onlar hakkında kimsenin bilmediği korkunç şeyleri biliyormuşsun gibi."

Trevor eğleniyor gözüküyordu. "Bunu neden soruyorsun? Senin hakkında da kimsenin bilmediği şeyleri bildiğimi mi düşünüyorsun?"

Grace'in yüzü kızardı ve rahatsız bir şekilde sandalyesine gömüldü. Gareth'a baktı, derin bir şekilde kartlarına

gömülmüş gibiydi, sonra Sebastian'a döndü, her zamankinden daha çok sıkılmış gözüküyordu. Onun gerçek kimliğini biliyorlar mıydı, merak ediyordu.

Önünde kapalı yatan kartlarını aldı ve onları sıraya dizmekle pek ilgileniyormuş gibi yaptı. Bunu yaparken, dikkatlice kartların üstünden Trevor'a baktı. Genç adam da ona tekrar baktı, hâlâ sırıtıyordu. Ve ona göz kırptı! Bütün bu olan bitenden sonra bile!

Birdenbire genç kadın, bu adamı kendine dünyadaki herkesten çok daha yakın hissetti. Bu adam sayesinde onun çalışma odasında oturmuş konyak içiyor ve kumar oynayarak bir gece geçiriyordu. Londra'daki başka hiçbir talibin ona bunu söylemeye bile cesaret edemeyeceğine bahse girerdi. Başından beri düşmanı gibi gördüğü bu adamla garip bir benzerlik hissediyordu, o da genç adama göz kırptı, sonra bütün sallanan dikkatini kartlarına verdi, Trevor'ın onu kazanmak için oynadığı oyunda, bu eli fevkalade bir şekilde kazandığından tümüyle habersizdi.

Grace hıçkırdı.

Kararsız bir şekilde Trevor'la caddenin ortasında duruyordu, kafası geriye düşüyor ve Cleo Hala'nın evinin ürkütücü şekilde yüksek duvarına bakıyordu kızgınlık içinde. "Gerçekten ben burada mı yaşıyorum?" diye sordu, sesi emin değildi. "Bizim bahçe duvarımızın daha alçak olduğundan adım gibi eminim."

"Hayır leydim, korkarım burası."

Genç adamın yüzünün ifadesini görmek için dönüp bakmasına gerek yoktu. "Sırıtmayı bırak," dedi genç kadın ve sonra yine hıçkırdı. "Ve ben senin 'leydin' değilim," diye kızgınlıkla ekledi.

Trevor'ın gülümsemesi daha da genişledi. Grace uyuşmuş elleriyle düz mermer yüzeyde ayaklarını koymak için olmayan delikleri aramaya başlayınca, genç adam küçük bir kahkaha koyuverdi. İleri doğru bir adım attı. "Lütfen bana izin ver." Eğildi ve ellerini birleştirerek ona çıkması için bir merdiven yaptı.

Genç kadın onun kepçe yaptığı avuçlarına bir ayağını geçirdi, sonra tereddütle eliyle omzuna dokundu. "Lordum," dedi yumuşak bir sesle.

Trevor ona baktı, hâlâ genç kadının küçük ayağı avuçlarının arasında beline kadar eğilmişti.

"Bugün gerçekten çok eğlendim. Teşekkür ederim Trevor." Ve genç kadın tekrar hıçkırdı.

İsmini ilk kez söylüyor olmasından dolayı genç adam baştan ayağa mutlulukla yıkandı. Uzanıp onu doyasıya öpmemek için kendini zor tutuyordu. Grace'i uyarmadan aniden yukarı itince genç kadını umut ettiği gibi duvarın üstüne değil arkasına gönderdi. Birkaç saniye sonra düştüğü yerden pat diye bir ses geldi ve "Grace!" diye bağırdı endişeyle, yaralanıp yaralanmadığını anlamak için duvara tırmanmaya hazırlanıyordu. "İyi misin?"

"Hımmm," diye sessiz bir mırıltı geldi arkadan. Bir

süre genç adam başka hiçbir şey duymadı ve onun eve gittiğini düşündü. Sonra yumuşak bir sesle genç kadın, "İyi Geceler," dedi. Genç adam onun bahçenin derinliklerinde kaybolan ayak seslerini dinledi.

"İyi geceler leydim," diye karşılık verdi bahçenin duvarına doğru.

Caddenin karşısına gizlenmiş kişi, Grace ve Trevor arasında sahnelenen oyunu dişlerini ve yumruklarını sıkarak seyrediyordu. Aralarındaki yakınlaşmadan hiç hoşlanmamıştı ve Grace'le konuşma şansını henüz bulamamıştı. Fakat biliyordu ki, bu sadece bir zaman sorunuydu. Grace onun kendisine olan aşkını anlayınca asla bir daha kahrolası konta dönüp bakmayacaktı.

On Dört

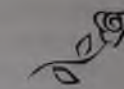

"Grace." Bilinçsiz uykusunun derinliklerinde yavaşça yüzerken, bu ses ona çok uzaklardanmış gibi geldi. "Grace, uyan."

Uykusunda kaşlarını çattı. Ses onu rahatsız ediyordu, sinir bozucu bir şekilde ısrarcıydı. Daha kötüsü ses kime aitse vücudunda aynı noktayı inatla dürtmeye başlamıştı. İsteksizce yana döndü ve ağırlaşmış gözkapaklarından birini açtı.

Büyük hata.

Gözkapağı tekrar kapanmadan bir saniye önce, bulanık bir şekilde son derece gaddar bakışlarla Faith'in başında ayakta durduğunu görür gibi oldu. Kafasının içine girmeyi başarmış kötü bir küçük adam kafatasını yemeye başlamıştı.

Grace acı içinde inledi ve anında uzanıp saten örtüyü üstüne çekmeye çalıştı, niyeti hem kafasının içindeki o küçük adamı hem de Faith'i kesip atmaktı. Fakat bunun yerine başını yastığa gömmeye çalıştı.

"Örtünün üstünde yatıyorsun Grace," diye Faith'in sesi yankılandı, şükür ki artık kısıktı. Bütün sesler kısılmalı, diye düşündü.

"Bütün kıyafetlerinle."

Kıyafet? Grace merak etti.

"Üstelik çizmelerin bile ayağında," diye ekledi soğuk bir tonla.

"Git buradan Faith," dedi. Konuşmaya çalıştıkça başında yeni bir acı dalgası yükseldi ve inledi. Bir süre hiçbir şey duymadı derken, Faith'in yanına oturmasıyla yatağın çukurlaştığını hissetti. Kız kardeşi çabucak yastığı Grace'in yüzünden çekti ve sabah güneşinin işkenceci ışıklarının içeri girmesine izin verdi. "Otur."

Grace gönülsüzce söyleneni yaparak kız kardeşinin en otoriter sesiyle verdiği emre uydu. Şükranla elinde tuttuğu bir bardak soğuk suyu kabul etti. Ağzı hiç bu kadar kurumamış ve hiç bu kadar berbat kokmamıştı. Bardağı dudaklarına götürmeyi başardı ve gözlerini açmadan küçük bir yudum aldı.

"Handa geçirdiği gecelerden sonra aynen babamın koktuğu gibi kokuyorsun."

Grace nihayet gözlerini açtı ve şaşı vaziyette Faith'e baktı. Müşkülpesent kız kardeşi ona her zamanki mükemmelliğiyle bakıyordu, burnunu kokudan rahatsız bir şekilde kıvırmıştı. "Babamın kokusunu severdim," diye gakladı Grace. Babasının üstüne sinmiş tütün, deri ve iyi kalite konyak kokusunu hep sevmişti, ta coçukluğundan beri, gece uyumadan önce ona anlattığı öyküleri dinlemek için babasının kucağına yattığı zamanlardan beri bu kokuyu severdi. Bu koku onu rahatlatırdı, tıpkı Trevor'ın kokusunun yaptığı gibi. Bu benzerliği kurmasına şaşırdı. Kafasındaki küçük kötü adam ona bir sert bir tekme atınca inledi.

"Lort Caldwell bir saat önce gelip seni ziyaret etti," diye haber verdi Faith, sanki Grace'in düşüncelerini okuyormuş gibi.

Trevor. Gözlerini tekrar kapadı ve ağrıyı hafifletmek için boşuna bir çabayla alnını ovaladı. "Saat kaç?"

"On ikiyi geçiyor." Faith bir an durdu. "Dün gece geldiğini duydum."

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı Grace. "Seni uyandırdım mı?"

"Şarkı söylüyordun."

Başına çekiçle iki keskin vuruş daha geldi. Beklenmedik bir susuzluk içini yaktı ve sudan çabucak bir yudum daha aldı. "Cleo Hala'yı da uyandırdım mı?"

"Bir şey söylemedi," diye cevap verdi Faith, kalan suyu iri yudumlarla içmeye başlayan Grace'i ilgiyle seyrediyordu. "Becky'e seni bu sabah rahatsız etmemesini söylerken duydum."

Grace bardağı kafasına dikti ve son yudumu da boğazında yuvarladı.

"Herhalde bu kadar hızlı içmemen gerekir," diye öğütledi Faith.

Grace'in zaten solgun olan yüzü iyice bembeyaz kesti. Sendeleyerek kalktı, oda bir anda dönmeye başlayınca sıkıca karyolanın direğini tuttu.

Faith, "Mideni bulandırabilir," diye lafını bitiremeden Grace ani bir hamleyle kendini banyodaki lavaboya attı.

Bir buçuk saat sonra hâlâ solgun gözükmesine rağmen Grace biraz daha kendine gelmişti, üstünde şeftali rengi sabahlığı vardı. "İyi öğleden sonraları halacım," dedi elinden geldiği kadar neşeli bir sesle, odayı geçip halasının yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

"Bakıyorum ayağının ağrısı senin hızını kesmemiş hayatım."

Grace bir an halasının yüzüne boş gözlerle baktı, sonra bir gece önce bileğinin güya burkulmuş olduğunu hatırladı. "Ah, evet," diye kekeledi. "Sanırım bir gece dinlenmek iyi geldi." Yalancılığından yanaklarına ateş bastı. Hızla yemek masasına doğru yürüdü ve tabağını doldurdu, sarhoşluğu yüzünden ne aldığını fark edemedi.

Biraz doyduğunu hissedince tekrar masaya döndü ve halasının karşısına oturdu. Önündeki iştah kapatıcı yiyeceklere baktı, midesi hâlâ çalkalanıyordu, tek bir lokma daha yiyemeyecekti. Yavaşça bir parça salamdan ısırmaya çalıştı ama midesi bulantıyla karşı çıkınca anında vazgeçti.

Cleo Hala sessiz bir şekilde Grace'in öğlen yemeğini bitirmek için verdiği mücadeleyi seyrediyordu. Akşamdan kalmalığın etkilerini hemen tanımıştı, içinden merak ediyordu, acaba yeğeni kendini nasıl bir çukura sokmuştu. Bunun Huntwick kontuyla bir alakası olduğuna emindi. Dün gece baloda iki dost gibi yakındılar ve kont herkesin açıkça anlayabileceği bir şekilde ona olan duygularını gösteriyordu. Ama her ne sebeptense Grace ona sürekli karşı koyuyordu. Cleo işin iç yüzünü çözemiyordu. Oysa Huntwick, Grace için mükemmel bir koca olurdu, tabii eğer Grace gözünü açmayı becerebilirse.

Cleo Hala boğazını temizleyince, Grace'in kafasını önünde oynadığı kremalı patatesten yukarı kaldırmasına sebep oldu. "Huntwick bu sabah seni ziyaret etti."

"Evet hala. Faith söyledi." Grace tekrar tabağına baktı, halasının keskin gözlerinin onun içini gördüğünden emindi.

"Aşağıya inmediğin için biraz telaşlanmış gibiydi."

"Nezaketindendir," diye yorum yapmadan cevap verdi Grace.

Cleo Hala yavaşça tereyağını sürdü, Grace'in bir sonraki sözlerine ne tepki vereceğini merak ediyordu. "Belli ki senin durumundan biraz kaygılanmış."

Grace gürültüyle elindeki kaşığı masaya düşürdü. Panik içinde halasına baktı.

"Bunca nezaketine rağmen ayağına böylesi basması biraz garip geldi," dedi tilki bir bakışla.

Grace derin bir nefes aldı. "Aslında, sakarca onun ayağının altına giren bendim hala," diye düzeltti rahatlayarak.

Cleo omzunu silkti ve yüzük parmağını havada sallayarak, "Hep söylediğim gibi, *hata her zaman erkektedir*," diyerek şarkı söyler gibi uzattı. Çatalını iki yeğenine de kaldırarak, "Eğer suçu bir erkeğe atabiliyorsanız asla sorumluluğu kabul etmeyin."

Grace ağrıyan başını unutup yüksek sesle gülmeye kalktı. "Niye Cleo Hala? Erkeklerden ne istiyorsun? Sen ve enişte her zaman birbirinize düşkün gözüküyordunuz. Seni deli gibi seviyordu hatırladığım kadarıyla.

"Behh!" dedi yaşlı kadın kafasını sallayınca, şapkasının üstündeki tüyler gene havalandı. "Gördüğünüz gibi onu iyi eğitmiştim. Enişteniz Charles ilk gençlik yıllarında çapkının biriydi. Onu adam etmem uzunca bir süremi aldı." Yandan Grace'e baktı. "Açıkçası Huntwick bana eniştenin gençliğini hatırlatıyor." Yüzü sevgi ve neşeyle doldu. "Eğer iyi eğitilirse, birisi için iyi bir koca olacak." Doğrudan Grace'e baktı.

Grace bilerek halasının bakışını ve sözlerini görmezden geldi, ama yüzünün kızarmasına engel olamadı. "Bunu nasıl yapıyorsun hala? Charles Enişte asla 'adam edilmiş' biri gibi durmuyordu."

Cleo masaya yaslandı, mavi gözleri parlıyordu. "Onu

istememe rağmen o beni yakaladığını düşünene kadar ondan kaçtım." Sonra ayağa kalktı. "Ve sonra kazananın kendisi olduğunu düşünmesini sağladım." Bunu söyleyip ayağa kalktı. "Erkeklerin buna ihtiyacı vardır," diye tavsiyede bulundu. "Genç erkek arkadaşın üstünde bunu dene."

"Trevor benim erkek arkadaşım değil," diye karşı çıktı Grace, kazara onun ön ismini kullandığından habersizdi.

Cleo Hala odadan çıkarken dalga geçerek yeğenine baktı. "Huntwick'ten mi söz ediyoruz?" Bunu söyledikten sonra kapıdan süzülerek çıktı ve Grace'i ağrıyan başı, bulanan midesi ve karışmış düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Bol ışıkla aydınlatılmış tiyatro ışıl ışıl parlıyordu, içerisi olağanüstü şık giyinmiş kadınlar ve adamlarla doluydu, hemen hepsi kendilerini göstermek ve yanındakiyle dedikodu yapmak için gelmişti. Çoğu sahnede neyin oynayacağını bile bilmiyordu, ne de başladıktan sonra seyredeceklerdi. Onun yerine Londra'nın elitleri tarafından müsrifçe alınmış localardaki ilgi çekiçi manzaraları seyretmeyi yeğleyeceklerdi.

Grace, Faith ve Cleo Hala şimdiden kendi localarındaki yerlerini almışlar ve akın halinde gelen ziyaretçileriyle selamlaşmakla meşguldüler; Faith her zamanki sakin çekiciliğiyle, Grace ise hafif zoraki bir gülümsemeyle onlara selam veriyordu. Gün içinde nihayet midesi yeri-

ne oturmuştu ama korkunç baş ağrısı sadece hafiflemekle yetinmişti. Grace olmayan bilek ağrısını bahane edip, onların akşam planlarından kaçmak için elinden gelen gayreti göstermişti. Ama Cleo Hala ona her şeyi biliyormuş gibi tuhaf bir şekilde gülümsemiş ve akşam hep beraber baloya değil tiyatroya gidebileceklerini, Grace'in de oturup ayağını dinlendirebileceğini söylemişti.

Böylelikle burada oturuyor ve görev gereği tanıştırıldığı her kibirli yaşlı dula ve kartlaşmış ihtiyara gülümsüyordu. Herkesin bir an önce yerlerine oturması ve ışıkların kapanması için dua etti, belki o zaman biraz rahatlayabilirdi.

Selamlaşma faslına tam artık daha fazla dayanamayacağını düşünüyordu ki orkestra nihayet çalmaya başladı ve insanlar yerlerine oturdular. En azından antrakta kadar rahatız, diye düşündü Grace. Işıklar söner sönmez ihtiyacı olan uykuyu alacaktı. Gözlerini kapatır kapatmaz Faith onu dürttü.

Grace şaşkınlıkla kız kardeşine bakıyordu. Faith çok nadiren birini dürtmek gibi uygunsuz bir davranış sergilerdi. Faith'i şok içinde karşı locanın sol alt tarafına bakarken gördü. Merakla kız kardeşinin bakışını takip etti, sonra bir anda soluğunu tuttu. Huntwick kontu, Grace'in tanımadığı güzel bir kadının yanında oturuyordu.

Bu yabancı kadın sakin ve dingin bir şekilde güzeldi; Grace'in olmadığı her manada güzeldi. Parlak siyah saçlarını tam ensesinde düzgün bir topuz yapmış, üstünde

sade, uçuk pembe bir elbise vardı ama seçkin çizgileri yüksek kalite, ısmarlama ve çok pahalı olduğunu belli ediyordu. Grace izlemeye devam etti, kadın Trevor'a doğru eğildi ve onunla konuşmaya başladı, zarif eli samimi bir şekilde onun kolundaydı. Her ne söylediyse Trevor karşılığında gülümsedi; şu hani ne zaman yapsa Grace'in midesinde kasılmalara yol açan gülümsemeyle.

Grace kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti. Ne yaptığını bilmeden ayağa kalktı, elleri locanın demirlerini öyle bir sıkmıştı ki eklem yerleri beyaza kesti. Trevor'ın ihanetini izlemek için gözünü dikmiş, sabit bir şekilde tiyatronun öbür tarafına bakıyordu.

Belli belirsiz Faith'in ona arkasındaki koltuktan tıslayarak seslendiğini duydu ama Grace hâlâ aynı vaziyette kütük gibi, onu umursamadan ayakta duruyordu, izledikçe Trevor'ın da kadına eğildiğini ve kulağına onu kahkahayla güldürecek bir şeyler fısıldadığını gördü. Genç adam içinde kimlerin olduğunu da gerçekte görmeden localara bakıyordu. Ta ki yeşil gözleri Grace'in öfkeyle parıldayan mavi gözlerine rastlayana kadar.

Tiyatronun öbür tarafından bile Trevor onun öfkesini gayet somut, gerçek ve öldüresiye hissedebiliyordu. Onun öfkesini neyin kabarttığını anladığı an ise içinde bir zafer hissi kabardı. Tatminkâr bir şekilde güldü, Grace'in onu kıskandığını görmekten son derece memnun olmuştu.

Trevor'ın yakışıklı yüzündeki kendini beğenmiş, zafer

sarhoşu gülümsemeyi gördükten sonra artık kan beynine sıçradı. Bu alçak adamın tam olarak neye güldüğünü gayet iyi biliyordu ve bu silahı ona kendi elleriyle vermişti; muhakkak kendisine karşı kullanacaktı. "Canı cehenneme," diye mırıldandı ve bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde hızla koltuğuna çöktü. Koltuğunun arkasına iyice yaslanınca Cleo Hala'nın kocaman şapkası Trevor'ı görüşünden çıkardı.

"Kim o kadın?" diye sordu Faith gözünü sahneden almadan, dudaklarının hareketi anlaşılmıyordu.

"Kimin umurunda," dedi Grace, sesi sinirliydi.

"Senin umurunda sevgili ablacım. Ve dahası bütün tiyatro bunu öğrendi." Faith başıyla diğer locaları selamladı, insanlar fısıldaşıyor, hatta kimisi apaçık onların yönünü işaret ediyordu. "Dimdik otur, gururlu ol ve durumu sineye çek Grace. Emin ol, gece yarısına doğru herkes öğrenir."

Kız kardeşi doğru söylüyordu. Gururu kendini toplamasını ve dedikoduya daha fazla fırsat vermemesini söylüyordu. Omuzlarını dikleştirdi ve yüzünü sahneye çevirdi, her şey bulanıklaşmıştı. Kafası hızla çalışıyordu. Kendini Trevor'la yaptığı anlaşmadan kurtaracak çeşitli planlar düşündü ve hepsini es geçti.

Sakin ve huzur dolu Pelthamshire'a geri dönmek her şeyden daha doğru geliyordu ama Huntwick'in büyük olasılıkla onu izleyeceği fikri bu planı da bozdu. Onunla görüşmeyi reddetmek geçmişte işe yaramamıştı ve dahası onunla görüşmemek için kendini odasına kapatma fikri hiç cazip gelmiyordu. On gün! Ona söz verdiği iki haftadan on koca gün daha kalmıştı. Hiçbir çözüm bulamadı. Şu an için dişlerini gıcırdatmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Derken bir anda aklına bir fikir geldi. Eğer bir hedefi, belirli bir maksadı olursa Trevor'la zaman geçirmek çok kolaylaşırdı. Grace kendi kendine gülümsedi. Onu bu oyunda yenmek için şimdilik acıyı göze alabilirdi. Onu sadece nezaketiyle öldürebilirdi. Tamamen uyumlu, fazlasıyla sevimli ve ona tapan bir kadın olacaktı, bunun sonucunda iki şey olabilirdi: Trevor kibirli bir şekilde kendisinin zaferine inanacak ki bu da onu yenmeyi daha zevkli hale getirecekti, ya da her ne kadar bahsi kazandığını düşünse de kendisine artık tahammül bile edemeyecekti.

Hazzı yüzünden okunuyordu. Tekrar Trevor'ın locasına bakmak için kafasını çevirdi. Tam da tahmin ettiği gibi hâlâ doğrudan ona bakıyordu. Genç kadın ona el salladı ve tatlı bir şekilde gülümsedi, hafif şaşkın bir ifadeyle de olsa genç adam karşılık verdi. Grace bütün dikkatini oyuna verdi ve operanın kalanını büyük bir zevkle seyretti.

On Beş

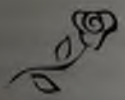

"Ne yapıyorsun" diye sordu Faith.

Grace alttan üçüncü merdivene oturmuş, dirsekleri dizlerinde çenesi ellerinin arasındaydı. Gözleri uzun antrenin sonundaki ahşap ön kapıya dikilmişti. "Oturuyorum," diye cevap verdi.

"Neden burada oturuyorsun?" Faith kaşları çatık bir vaziyette sordu. Grace'in yanındaki merdivene oturdu, öne doğru eğildi ve bir süre ön kapıya dikkatlice baktı. Kapı ona her zaman nasıl gözüküyorsa gene öyle geldi.

"Bekliyorum tabii ki."

"Neyi Tanrı aşkına?"

"Kimi?" diye düzeltti Grace.

"Pekâlâ, kimi?" diye tekrarladı Faith sabırla.

Grace mutlu bir şekilde kapıya doğru gülümsedi.

"Ahlaken çökmüş, ucuz, hain bir alçağı." Sesi sevimliydi. Aynı tonla, gazeteleri bekliyorum, da diyebilirdi.

"Lort Caldwell?"

"Ta kendisi."

Faith ablasının tatlı yüzünde onun karakterine uygun bir öfkenin izini aradı ama sakin ve soğukkanlı tavrında uygunsuz bir şeye rastlamadı. "Geleceğini nereden biliyorsun?"

"Çiçeklerle not göndermiş; saat on bir gibi beni alıp parkta araba gezisine götürecekmiş." Aniden aklına gelen bir fikirle, kafasını çevirip kız kardeşine baktı. "Sen de bizimle gelmek ister misin?"

"Duruma bağlı," dedi Faith gözünü ona dikerek.

"Hangi duruma?" Grace tekrar antreye bakmaya devam etti. Evin önünde bir aracın durduğunu anlayınca yüzü parladı.

Faith başını iki yana salladı. Ablası Trevor'ı cezalandırmak için ne garip numaralar icat ediyordu, Grace onun kolaylıkla anlayabileceğini bildiği halde rol yapıyordu. Her neyse, yine de onu bu çıkmaz yoldan çevirmeyi denedi. "Lordumuzun yaptığına karşılık senin ne yapacağına bağlı."

Grace sıntı, gamzeleri bile yaramaz bir çocuk gibi ortaya çıkmıştı. "Hiçbir şey," dedi. Kapı tokmağının sesi antrede yankı yaptı ve Greaves ayaklarını sürüyerek kapıya doğru gitti. "Hem de hiçbir şey," diye ekledi nefe-

sinin altından. Ayağa kalktı ve kapıdan içeri giren uzun adama en çarpıcı gülümsemesiyle baktı.

"Günaydın Grace," dedi Trevor. Kendisine yaklaşan nefes kesici manzaradan dolayı zevk içinde gülümsedi, genç kadın yüzünde muhteşem bir gülümsemeyle iki kolunu ona doğru uzatmıştı.

Yüksek belli, krem rengi, ipek bir elbise giymişti, üstündeki minik kurdeleler boynuna kadar olan deliklerden, kol ağızlarından ve etek ucundan geçerek şirin kavisler yapıyordu. Aynı canlı tonlarda mavi, geniş bir kuşak göğsünün altından geçiyor ve belinin arkasında bir fiyonkla bağlanıyordu, fiyongun ucu ise yerlere kadar uzanıyor ve o hareket ettikçe neşeli bir kabarıklık yaratıyordu. Zarif ayaklarında ve ellerinde elbisesiyle mükemmel bir şekilde uyumlu ayakkabıları ve eldivenleri vardı. Saçının önlerini yüzünden geriye doğru, tam tepesinde mavi taşlı bir tokayla toplamış, alev saçarı bukleleri ise omuzlarının üstüne düşüyordu. Baştan ayağa sade, canlı ve inanılmaz çekici gözüküyordu.

Trevor onun eldivenli ellerini yakaladı ve ikisini de dudaklarına götürüp öptü, gözlerini onun çarpıcı gülümsemesinden alamıyordu. Dudakları onun bileğine değince genç kadının teni eldivenin altında titredi. Grace ellerini bir an evvel geri çekme, arkasını dönme ve kaçma isteğiyle mücadele etti. Ona kendini yeterince tapılası hissetirmesini umut ettiği gülümsemesine devam etti. "Size de günaydın lordum," dedi.

Trevor her ne kadar dün geceyi kasten planlamamışsa da, Grace'i kıskandırmanın iyi bir şey olduğunu düşündü. Onu tümüyle buz gibi kızgın ve kavga etmeye hazır bulacağını zannediyordu. Ama onu bu sabah istekle kollarını açmış ve edalı bir şekilde kendisine gülümserken bulmuştu. Kaşlarını çattı, hoşnutluğu şüpheye dönmüştü, bir anda Grace'in bu görmediği yüzünü onunla bağdaştıramadı. Gözlerini kıstı. "Senin neyin var?"

Aman dikkat, diye düşündü Grace. Biraz ağırdan almalıydı. Bilerek kendini kafası karışmış gibi gösterdi. Saçını kontrol eder gibi yaptı, sonra endişeyle elbisesine baktı. "Bu kıyafetim gezimize uygun değil mi?"

Faith kafasını iki yana sallayıp gözlerini devirse de Trevor temiz bir şekilde tuzağa düştü. Alelacele Grace'i her zamanki gibi çok güzel göründüğüne ikna etti, sonra tedirgin bir şekilde artık çıkıp çıkamayacaklarını sordu. Faith burnundan soludu.

Grace'in yüzü parlıyordu. "Ah, evet lordum," dedi sahte bir heyecanla. "Faith'in de bize katılmasında bir sakınca var mı? Sizin güzel atlarınızı kendisine anlatınca onları kendi gözümle görmek isterim demişti. Öyle değil mi, Faith?" diye sordu Grace, onaylaması için kız kardeşine.

Trevor ve Grace ona beklentiyle bakarken, Faith ablasının yalanıyla örtüşen bir cevap aradı. "Atlarınızın çok iyi olduklarını duydum lordum," diye çevirdi nazikçe, içinden onu da bu soytarılığa kattığı için Grace'in boğazını sıkmak geçiyordu.

"Tabii ki bizimle gelmelisiniz o zaman," diye teklif etti Trevor.

Kibarca diğer kolunu da Faith'e uzattı. Grace tuhaf bir şekilde sanki bir an olsun onun yanından ayrılmak istemiyormuş gibi ona elleriyle sarıldı.

İki kızı da arabaya götürürken Trevor, bugün Grace'i yalnız kalabileceği bir yerlere gitmeye ikna edip onunla daha yakın olma planını rafa kaldırdı. Genç kadına bakınca neredeyse içini çekti, aralıksız bir şekilde kız kardeşiyle konuşuyordu. Ellerini onun saçına geçirip, yüzünü kendine çevirerek onu öpebilmek için yanıp tutuşuyordu. Gönülsüzce kendini koltuğa attı ve kızların öbür tarafına oturdu, verdiği komutla kuvvetli atlar anında hareket etti. Atlar akıllı bir şekilde doğruca parka doğru hızla yürümeye başlarken, Grace neredeyse bütün sohbeti kendi başına idare ediyordu.

Ne kadar garip, diye düşündü Trevor, Grace'in bu konuşkan özelliğini daha önce fark etmemişti; onun ilk kez hoşlanmadığı bir özelliğiyle karşılaşıyordu. Saçma sapan bir gevezelikle, bir konudan alakasız başka bir konuya atlayarak, monolog halinde hiç ara vermeden konuşmaya devam ediyordu. Genç adam gittikçe daha fazla rahatsız olduğunu hissetti. Konuşacak bir şey kalmayınca bu defa yolda rastladıkları tanıdıkların üstlerini başlarını eleştirmeye başladı. Genç adam daha fazla dayanamayacağına karar verdi, "Bayan Ackerly," diye araya girdi.

"Evet lordum." İki kadın da aynı perdeden cevap verdi.

"Bayan Faith'le konuşuyorum hayatım," dedi Grace'e. Genç kadın ona dik dik baktı. Tapılası safir rengi gözlerindeki insanı kendinden geçiren ifade genç adamı küçük bir köpek yavrusuna çevirdi. Genç kadın düş kırıklığına uğramış gibi gözüküyordu ama küçük dudaklarını bükerek duruma uyum gösterdi.

"Evet lordum?" diye kısık bir sesle tekrar etti Faith, soğuk, gri gözleri onun üstündeydi.

"Sezondan hoşnut musunuz, nasıl geçiyor?"

Faith cevap vermek için ağzını açtı ama Grace anında araya daldı. "Ah, evet lordum, o mükemmel zaman geçiriyor. Öylesine gösterişli, şık partiler, balolar ve her gün gelen yığınla davet, tabii insan hangisine gideceğini şaşırıyor, istiyor ki hepsine gitsin. Tabii siz şehre gelene kadar her şey o kadar da eğlenceli değildi. Özellikle ben başlarda biraz bu sosyal hayatla baş edemedim ama siz bana gösterdiğiniz ani ilgiyle beni biraz şaşırttınız, üstelik benim alışkın olduğum sessiz köy hayatını, ve o köyde geçen onca zamanı düşünürseniz. Hiç kimse sizin bana olduğunuz gibi nazik ve sabırlı olamazdı lordum, benim küçük, şirin öfke krizlerimi sizin karşıladığınız gibi karşılamazdı, öyle değil mi?" Nefes almak için durdu, elini bir süre dizine koydu sonra tekrar aynı söylevine devam etti. "Benim bu korkunç, can sıkıcı halime bir dakika bile tahammül etmezseniz bu beni niye şaşırtsın ki, sizce

ben bunu çoktan hak etmiyor muyum? Ah bakın!" diye birdenbire haykırdı. "Leydi Burton yeni beyaz arabasında! Aman Tanrım, fazla parlak değil mi?" Yarı ayağa kalkarak heyecanla el salladı, neredeyse arabadan düşecekti. Dengesini tekrar sağladı ve koltuğa oturdu, Leydi Burton'un mantosu, şapkası ve mücevherleri üzerine herhangi bir detayı kaçırmadan konuşmaya devam etti.

Trevor işte ancak o zaman, Grace'in mimiklerini ve boşboğazlıklarını seyrederken, bunların ona ne kadar yabancı olduğunu anladı ve oynadığı oyunu sezdi. Grace, anlaşmalarından vazgeçmesi için onu sıkmaya ve kendisinden nefret ettirmeye çalışıyordu. Tekrar nefes almak için susana kadar zırvalıklarına devam etmesine müsaade etti.

"Bu işe yaramayacak Grace." Genç adam nazik ama kararlı bir sesle vurguladı. Faith kımıldandı ve ilgiyle ona baktı.

Grace konuşmasının ortasında durdu. Neredeyse yüzünü asıyordu ama kendini çabucak topladı. "Neden ama lordum, bütün bunları sizden hediye beklediğim için mi söylediğimi düşündünüz? İnanın asla öyle bir..."

"Senin kötü bir şekilde oynadığın bu aptal kız rolü işe yaramayacak demek istedim," diye sakin bir tonla onun sözünü kesti Trevor.

"Rol mü?" Grace onurlu bir şekilde öfkelenmiş gözüküyordu. "Lordum, eğer benden olduğum gibi hoşlanmıyorsanız bunu bana söylemeniz yeterli ama bana

yakışıksız iftiralarda bulunmayın. Ben neysem oyum, siz de ister bunu böyle kabul edersiniz, ister terk edersiniz."

Trevor omuzlarını silkti. "Böyle kabul ediyorum o zaman." Geriye yaslanınca Grace'i geçip Faith'le göz göze geldi ve ona göz kırparak, "Bunu sonsuza kadar sürdüremeyecek nasılsa, biliyorsun," dedi.

Faith de genç adama gülümsedi, onun mükemmel zekâsına hayran kalarak kafasını salladı, bu onun son derece takdir ettiği bir özellikti.

Grace sessizce öfke içinde oturdu. Trevor her an onu deli edebilirdi ama kendi kız kardeşinin yaptığına inanamıyordu, kolayca taraf değiştirmişti... Bunu nasıl yapardı? Gözünün ucuyla kız kardeşine baktı, Faith sessiz ve sakin bir şekilde yolu seyrediyordu. Grace, Trevor'a baktı ve sessizce onu kendini izlerken buldu, yüzünde aynı o kendini beğenmiş gülümseme vardı. Bakışını alelacele önüne döndürdü ve Cleo Hala'nın evine yaklaştıklarını anlayınca sevindi. Dudaklarını sıktı ve plan yapmayı artık bırakmaya karar verdi. Önündeki dokuz gün boyunca basitçe ona yokmuş gibi davranacaktı.

Atlar tam olarak durmadan Grace ayağa kalktı. Aceleyle Trevor'ın tahammül edilemez varlığından kurtulmak için arabadan atladı. Yaralanmadan yere inmeyi becerdi, sonra hızlı bir şekilde merdivenleri çıktı ve ne hain kız kardeşine ne de sinir bozucu konta dönüp bakmadan evin içinde kayboldu.

Trevor yüzünde bir sırıtışla onun gidişini seyretti.

Arabadan indi ve Faith'in imesine yardım etmek için elini uzattı. "Sizinle vakit geçirmek gerçekten çok keyifliydi Bayan Ackerly. Lütfen rica etsem, ablanıza iletir misiniz, bu akşam onu Corwinlerin balosuna götürmek için sabırsızlanıyorum."

Faith arabadan inince gözlerini dikerek ona baktı. "Biliyorsunuz, bu akşam sizinle dışarı çıkmaktansa ölmeyi tercih eder Lort Caldwell."

Trevor tek kaşını kaldırdı, "Ama başka şansı yok, var mı? Siz de orada olacak mısınız?"

Faith başını salladı. "Cleo Hala'yla birlikte orada olacağım."

"Pekâlâ, iyi öyleyse. Halanıza saygılarımı bizzat iletmek için fırsatım olacak." Şapkasının kenarıyla ona selam verdi ve tekrar arabaya bindi. Araba kalktı ve kafası karışmış Faith'i kaldırımın kenarında ayakta bıraktı. Genç kadın onun gidişini izledi ve sonra merdivenleri çıkmak için döndü ama yolun karşısındaki binanın karanlık kapısının önündeki küçük bir hareket dikkatini çekti. Oradaki karanlık oyuğa bir süre dikkatle baktı, sonra omzunu silkti ve gözlerinin ona oyun oynadığına karar verdi. Düşünceleri hızla ablasının ve kontun sorunlarına döndü, yavaşça evden içeri girdi.

İçeri girer girmez, Grace kızgın bir kedi gibi üstüne saldırdı. "Nasıl onun tarafını tutarsın?" diye sordu öfkeyle. "Hem de kendi ablana karşı?"

Faith eldivenlerini çıkarırken sakin bir şekilde Grace'e

baktı. "Ağzından çıkanları bir düşün Grace. Lort Caldwell sana tam olarak ne yaptı bu kadar korkunç, söyler misin?"

Grace inatçı bir şekilde dudaklarını ısırdı ve bakışını başka yöne çevirdi.

"Hiçbir şey yapmadı," diye devam etti Faith soğuk bir sağduyuyla, "sadece seni balolara götürdü, huysuzluklarına sabretti ve büyük bir özenle sana zaman ayırdı. Karşılığında onu sürekli aptal yerine koymaya çalıştın ve bulduğun her fırsatta ona dilinle saldırdın.

Buna rağmen o elinden geldiğince seni memnun etmeye çalıştı, sanırım bu adam seni gerçekten seviyor. Gerçekten sevildiğini bildikten sonra ablam için daha ne isteyebilirim ki?"

Grace kafasını salladı. "Yanılıyorsun Faith. Bu maskaralığa devam etmesinin tek sebebi kazanma arzusu. Ben onun için sadece bir oyunum."

"Düşüncem şu: Eğer kazanırsa ki bunun için oldukça gayret gösterdiğini itiraf etmeliyim, sana sahip olur Grace. Eğer ödül buna değmezse neden bu kadar kazanmak için uğraşsın? Eğer değmeyeceğini düşünse neden bu kadar çabalasın?"

Grace arkasını döndü ve yavaşça sarı salona yürüdü, kafası şimdiye kadar bildiği ama inatla reddettiği düşüncelerle doluydu.

Faith ısrarla onu takip etti. "Sana niye olduğunu söyleyeyim Grace. Çünkü ödülü istiyor."

Grace cevap vermedi.

"Ona iyi davranmaya çalış," diye sıkıştırdı Faith.

"Evlenmeye niyetim yok Faith, Lort Caldwell de buna dahil," diye zayıf bir sesle karşı çıktı Grace.

"Lütfen sadece önünüzdeki dokuz gün olsun ona nazik davran. En azından geriye dönüp baktığında, ben anlaşmanın üstüme düşen tarafını onurlu bir şekilde tamamladım, dersin."

Grace bir koltuğa gömüldü ve düşüncelere daldı. "Deneyeceğim," diye sessizce söz verdi kız kardeşine.

On Altı

Trevor sarı salondaki altın varaklı zarif koltukta rahatsız bir şekilde oturuyordu, uzun bacaklarını rasgele uzatmıştı, işaretparmağıyla koltuğun oymalı kolunu tıklatmasından sabırsızlığı anlaşılıyordu. Oturuyordu, çünkü eğer ayağa kalkarsa yürümeye başlayacaktı ve eğer Grace onu yürürken yakalarsa bu genç kadın için başka bir küçük zafer olacaktı.

Altın varaklı sandalyeyi seçme sebebi bu zarif, kadınsı evde onun kilosunu taşıyabilecekmiş gibi gözüken yegâne oturak olmasıydı. Yine de kendini oyuncak bir bebeğin evindeki kocaman bir canavar gibi hissediyordu. Yüzünü buruşturdu. İki haftanın sonunda Grace'in onu evde hançerleyip parçalara ayırmadan önce dengesini bozmak için her türlü ince yolu deneyeceğinden emindi.

Grace yukarıda odayı adımlıyordu. Başı korkunç bir şekilde ağrıyor ve üstüne üstlük kendini tuhaf bir şekilde yorgun hissediyordu. Önce ona kısa bir not yazıp kendisini bu gece için affetmesini istemeyi düşündü, sonra bunu daha önce defalarca yaptığı için geçerli bir mazeret olmayacağını kendine itiraf etti. Pek çok denemeden sonra bir akşamlık bu ağrıya katlanabileceğine cesaretle karar verdi. Notun son halini tekrar okudu:

Sevgili Lort Caldwell, size aramızdaki ilişkinin fazla hızlı ilerlediğini söylediğimde beni anlayışla karşılayacağınızı ümit ediyorum. Bu yüzden bana attığımız adımların üstünde düşünmek için biraz zaman vermenizi rica ediyorum. Bu benim kolay bir şekilde ele alabileceğim...

Grace başını iki yana salladı ve aşağıya inmeye hazırlandı, bitmemiş mektubu masasında bıraktı. Trevor'ın onun düşüncelerinden haberi yoktu ve bu basit nottan daha fazlasını hak ediyordu.

Yaklaşık yirmi beş dakika bekledikten sonra Trevor nihayet Grace'in sesini holde duydu. Bir kadını varlığıyla onurlandırmayı bekleyen bir beyefendi gibi ayağa kalktı.

Bir dakika sonra Grace odaya girdi. Doğrudan ona doğru yürüdü. Ondan sadece bir adım uzakta durup yüzünde gerçek halinin ipuçlarını aramaya çalıştı. Her ne gördüyse onu memnun etti, gülümsedi ve ona elini uzattı. "İyi akşamlar Lort Caldwell," dedi yumuşak bir sesle. "Bu akşam çok iyi görünüyorsunuz."

Trevor onun elini öperken durdu, parmakları hâlâ dudağının altındaydı. Tek kaşını kaldırdı ve bu anlayışlı Grace'i sabah arabasından fırtına gibi fırlayan kadınla bağdaştırmaya çalıştı. ama yapamadı. "Çok iyi mi görünüyorum?" diye tekrarladı abartılı bir şaşkınlıkla. "Bayan Ackerly bu gerçekten çok hoş bir kompliman ama asıl siz iyi görünüyorsunuz. Umarım bu geceyi harika geçiririz, öyle değil mi?"

Genç kadın espriyle karşılık verdi. "Bunu hak ettiğimi düşünüyorum," diye ekledi küçük bir kahkahayla. "Son birkaç günkü berbat davranışlarımı bağışlayabilecek misiniz?"

Trevor inanamayarak diğer kaşını da kaldırdı, kulaklarının onu yanıltmadığından emindi.

Grace bu bakışı gördü ve aceleyle açıklamaya çalıştı. "Oldukça saçma ve utandırıcı ama sanırım benim kötü bir alışkanlığım var."

Daha da ilginçleşmeye başlamıştı. "Devam edin," diye onu teşvik etti genç adam.

"Görüyorsunuz ki kaybetmekten hiç hoşlanmıyorum."

"Kimse hoşlanmaz!"

Grace'in yüzü kızardı. "Ama birçok insan hile yapmaya kalkmaz."

"Siz yapar mısınız?"

Genç kadın biraz rahatsız olarak başıyla onayladı. "Kazanacağımdan emin olamayınca."

"Ve bizim anlaşmamızı kazanacağından emin değilsin."

Gözleri parladı ve gururla omuzlarını dikleştirdi. "Tabii ki eminim," diye belirtti, sonra önemsemediğini hissettirecek şekilde sırıttı. "Ama sağlama almak için birtakım adımlar atmak zorunda hissettim kendimi."

Trevor, Grace'e baktı: çarpıcı gülümseyişine, harikulade kızarmış yanaklarına ve dans eden mavi gözlerine... İçinden yoğun bir şefkat dalgası ve ona sahip olmanın gururu geçti, bu duygunun yoğunluğu onu düpedüz korkuttu. Onun bu muhteşem gülümsemesine kendisininkilerden biriyle karşılık verdi. "Baştan başlamaya ne dersin hayatım?"

Genç kadının yüzünden rahatlama okunuyordu, Grace onunla anlaştığını göstermek için elini uzattı. "Kullandığımız günleri yuvarlasak olur mu lordum? Geriye bir hafta kaldı diyebilir miyiz, bugünden başlayarak. Buna el sıkışalım mı?"

Trevor önce onun uzattığı eline, sonra tekrar yüzüne baktı. Genç kadına anlamlı bir bakış fırlattıktan sonra eline uzandı ve kendisine doğru çekti. Kollarını belini doladı, başını eğdi ve kulağına fısıldadı. "Hayır hayatım, başlangıç anlaşması devam eder. Dokuz günümüz daha var." Elini saçlarının arasına soktu ve bütün öğleden sonra yapmak istediği gibi genç kadının yüzünü kendine çevirdi. Genç adam ağzını onunkine yaklaştırdığında ve kendi dudaklarının arasından konuştuğunda genç kadının kalbi çekiçle dövülüyordu sanki. "Sanırım bu anlaşmayı bir öpücükle mühürlememiz lazım." Genç adamın dudakları onunkileri bir kelebeğin bir çiçeğe konuşu gibi hafifçe sardı.

Grace nefesini tuttu ve genç adamın kalbinin atışını hissetmemesi için içinden dua etti. "Başlangıç anlaşmasına göre öpüşme olmayacaktı," diye karşı çıktı genç kadın zayıf bir şekilde, ellerinin sıcak çemberinin içinde kaldığı için kendine kızıyordu.

"Sanırım bir kerelik kuralları esneteceğim, senin için," diye sessizce susturdu onu. "Üstelik," diye devam etti, gözleri arzuyla orman yeşiline dönmüştü, "o bir öpüşme değildi. Bu bir öpüşme."

Dudaklarını ısrarlı, yakan bir yumuşaklıkla onun dudaklarıyla birleştiriyordu. Grace sadece bir dakika karşı koyarak kaskatı durdu, sonra kendini bıraktı ve onun küçük iniltileri karşısında eridi. Genç adam onu daha yakınına çekti. Grace çaresizce bir elini onun göğsüne yasladı, dünya ayaklarının altından çekildikçe ona daha da sarıldı.

Genç kadının dokunuşu onun dikkatlice ayarlanmış tutkusunu daha da alevlendirdi. Dilini ısrarla onun dudakları arasında oynattı, onları tahrik ederek açılmasını sağladı. Grace genç adamın dilini kendisininkiyle karşılayınca öpüşme patladı, her ikisi de birbirlerine büyük

bir açlık besliyor ve bu açlık kurallara meydan okuyordu. Kendini ona daha sıkı yapıştırınca Grace genç adamın sertliğini hissetti ve istemsizce bir anda şok içinde nefesini tuttu.

Onu korkuttuğunu anlayınca Trevor kendini çekti ve odanın öbür tarafına doğru yürüdü, arkası Grace'e dönük camdan dışarı baktı, kabaran duygularını bastırmaya çalıştığını belli eden tek şey sıktığı çenesinin yanında atan kaslardı.

Grace onun kendisini bıraktığı yerde odanın ortasında ayak duruyor, onun yanına gitmek ve yanağını sırtına yaslayarak ona sarılmak arzusuyla mücadele ediyordu. Kolları öylesine yanına düşünce, onları garip biçimde bomboş hissetti. Tam olarak genç adamın kendini niye ondan çektiğini bilmediği için kısık bir sesle, "Bunu hak ettiğimi biliyorum," dedi.

Trevor rahatlayarak, tuttuğu nefesini bıraktı. "İyi de kim kimi cezalandırıyor?" diye mırıldandı. Yüzünü Grace'e döndü. "Belki de bundan sonra ikimizin de sadece kurallara göre oynamasında fayda var," diye önerdi. "Corwinlerin balosunda sana eşlik edebilir miyim, hayatım?"

Grace kendinde konuşacak kuvveti göremediği için, sadece başıyla onaylamakla yetindi. Trevor onun yanına yürüdü ve kolunu uzattı. Her ne kadar genç adam onun koyduğu elin hafif titrediğini fark ettiyse de bir şekilde bunu anlamamış gibi görünmeyi becerdi.

Grace ürktü. Her şey göz kamaştırıcı ve parlaktı. En küçük sesler bile duyuluyordu. Şamdanlardan gelen mumun kokusu başındaki hassasiyeti harekete geçirmişti, küçük bir salona doluşmuş insanların sesi de kulaklarını tırmalıyordu. Müzik bile idare edemeyeceği kadar yüksek sesli geliyordu ona bu akşam.

Baloya gelince Grace ve Trevor neredeyse anında birbirlerinden ayrılmıştı, genç kadın halası ve kız kardeşinin yanına, o da birkaç arkadaşıyla iskambil oynamaya gitmişti. Grace onun gidişini seyretti, koyu kahverengi saçları ve geniş omuzları boyunun uzunluğundan dolayı kolaylıkla seçilebiliyordu. Genç adam diğer odada gözden kaybolur kaybolmaz kendini garip bir şekilde ondan "yoksun" hissetti.

Kekeleyen genç bir adamın dansını kabul etti, her ikisi de yaralanmadan dansı atlatmayı başardı ve yüzeysel sohbette genç adamın beceriksiz çabalarına uygun cevaplar verebildiğini ümit etti. Hemen sonra halasının ona tanıştırmak için beklediği daha yaşlı bir beyefendiyle dans etmek zorunda kaldı. Tam bu dansın ortasında baş ağrısı artmaya başladı. Suçu sıcağa ve gürültüye vererek dans partnerinden affını rica etti ve sonra temiz havanın ona iyi geleceğini ümit ederek balo salonuna açılan kapılardan kendini telaşla terasa attı. Tırabzanın boşluklarına yakın yerleştirilmiş taş banklardan birine oturdu, içini çekerek gözlerini kapadı ve yüzündeki saçları kaldıran hafif esintiye şükretti.

Düşünceleri Trevor'la balodan önce yaşadığı öpüşmeye gitti. İlk kez artık ona karşı olan hislerini reddetmiyordu, hatta kendisine bile. Genç adam onu öptükten sonra aynı mı gözüküyordu, merak etti. Dudakları anımsamayla titredi ve titreyen bir parmağını uzatıp onların üstüne koydu, sonra mermer terasta ayak sesleri duyunca şaşkınlıkla yerinde zıpladı.

Grace isteksizce, yaklaşan ayak seslerine doğru baktı ve kendisini Blackthorne dükünün tuhaf, sarı bakışlarına yakalanmış buldu. Genç adam bir süre hiçbir şey söylemedi ve ona huzur bozucu bir sessizlikle baktı. Grace onun büyük, saldırgan bir kedi gibi üstüne atlayacağından korkarak telaşlandı. Nihayet konuştu. "İyi akşamlar Bayan Ackerly." Sesi derin ve yankılıydı, altında bir emir tonu yatıyordu, Trevor'ınkinden pek de farklı değildi. Ama yine de, her ne sebepse Sebastian'ın sesi onu ürpertirken, Trevor'ın sesi bütün bedenine yayılan tatlı bir heyecan yaratıyordu.

Genç adamın mevkisi gereği, Grace ayağa kalktı ve eğilerek onu selamladı. Tırmalayan baş ağrısı anında korkunç bir yumruğa dönmüştü. Ani bir mide bulantısı hissetti ama açığa vurmamayı başardı. "İyi akşamlar ekselansları," dedi taş banka geri oturmadan önce. Dudaklarının üstünde ve alnında kalın bir ter tabakası birikmeye başlamıştı.

Sebastian'ın gizemli bakışı kelimelere döküldü. "Yoksa içiyor muydunuz Bayan Ackerly?" diye sordu. Normalde kayıtsız olan yüzünde onaylamayan, suçlayıcı bir bakış vardı.

Eğer kendini iyi hissetseydi Grace onun bu tepeden bakan tavrını anında yere indirirdi ama enerjisi yoktu. Sadece kafasını sallamakla yetindi. "Ben iyiyim," diye yalan söyledi ve iyi olduğunu kanıtlamak için ona numaradan gülümsedi. Onun gözlerini kısarak kendisinin solgunu yüzünü incelediğini fark edince anında konuyu değiştirdi. "Biliyor musunuz, Mercy sizin eşiniz olmayı planlıyor ekselansları," dedi.

Sebastian şaşkın öylece kaldı, ta ki Mercy'nin kim olduğunu hatırlayıncaya kadar. Aynı kayıtsız maskeyi takmadan önce yüzünde bir hoşnutsuzluk dolaştı. "Düşes olma özlemiyle yanıp tutuşmak için biraz fazla genç, öyle değil mi?"

Grace her ne kadar rahatsızlığı gittikçe artıyorsa da konuşmaya devam etti. "Mercy'nin öyle özlemleri yok ekselansları," diye teskin etti adamı. "Sanırım siz baca silseydiniz de o yine sizin karınız olmak isterdi." Ciddi Blackthorne dükünün mağrur imajı bir anda genç kadının kafasında yerle bir oldu. "Sizi uyarmalıyım; kız kardeşim öyle hafife alınacak türden biri değildir, bir kez kafasına koyduğu şeyi muhakkak alır."

Gölgelerin arasından tanıdık bir ses geldi. "Bütün aileye geçmiş bir özellik."

Trevor'ın şefkatli, yumuşak sesi Grace'in karnında bir sıcaklığın yayılmasına sebep oldu. Balo salonuna açı-

lan kapıların hemen girişinde ayakta duruyordu, omuzlarından biri belli belirsiz taş duvara yaslanmıştı. Doğrulup onlara doğru yürüyünce Grace'in nefesi kesildi. Gerçekten, bu hayatında gördüğü en yakışıklı adamdı. Gözleri yarı karanlıkta koyu bir zümrüt yeşili gibi parlıyor, içindeki sevecen ışıltı da Grace'i sanki dünyada yalnız ikisi varmış gibi hissettiriyordu. Onu daha da yaklaşırken izledikçe, Grace bir baş işaretiyle neredeyse Londra'da istediği her kadına sahip olabileceğini anladı, öyle ki hemen hepsi anında hiç düşünmeden kendisiyle yer değiştirmeyi kabul ederdi. Ve üstelik bu adam onu istiyordu. Bu farkındalığın onda uyandırdığı hayretle ayağa kalktı, baş dönmesini unuttu ve durmadan zonklayan başını görmezden geldi.

Trevor genç kadının iki elini birden tuttu ve arkadaşı Blackthorne dükünün varlığını önemsemeden, başıyla ona eğilerek selam verdi. "Bana daha önce söz verdiğiniz valsı lütfeder misiniz, Bayan Ackerly?" diye sordu genç adam, sesi kısıktı, gözlerindekiyle aynı vaadi taşıyordu.

"Tabii." Grace gülümsedi, her ne kadar ona öyle bir söz vermediğini bilse de. "Tam da gelmenizi bekliyordum lordum," dedi, gözleri soluk ay ışığında parlıyordu.

Blackthorne dükü en iyi arkadaşının Grace'i balo salonuna götürmesini izlerken bir puro yaktı. Zavallı salak, diye düşündü kendi kendine. Belli ki paçasından yakalanmıştı. Evlilik yoluna doğru kıskıvrak götürülüyordu.

Ackerly Kızları'nın pek bir entrikacı olduklarını düşündü. Grace'in küçük kız kardeşi; sadece iki hafta önce tanıştığı ufaklık için ne söylediğini hatırladı. Demek Küçük Mercy büyük ablasından şimdiden soylu bir unvanı nasıl kapacağının derslerini almaya başlamıştı. Başını iki yana salladı. Çok kısa bir zamanda bu saf, düzgün çocuk bir kadına dönüşecekti. Onu o garip pantolonunun içinde kocaman, masum gözlerini açmış bir halde hatırlamayı tercih ederdi. Sevecen gülümsemesi bir anda küçümseyen bir hale döndü. Ne talihsizlik, diye düşündü, bu küçük kızlar büyümek zorundaydı.

Grace halasının evinin önündeki dik merdivenleri çıkarken Trevor arabanın yanında ayakta duruyordu. Genç kadın ona döndü ve karanlık antrede gözden kaybolmadan önce ona el sallayıp, sevimli bir gülümseme gönderdi. Grace kapıyı kapattı ve arkadan soğuk ahşap kapıya bütün kuvvetiyle alnını dayayıp elini ağrıyan alnına götürdü.

Zonklayan başı artık çığlık isteyen bir acıya dönüşmüştü. Istırabını Trevor'dan saklamayı başarmıştı, çünkü karşılıklı iyi oldukları bu ilk geceyi bozmak istememişti, zaten söylese de adamın ona inanacağını sanmıyordu. Onunla vakit geçirmemek için uydurduğu onca yalandan sonra kendisine inanmasını da bekleyemezdi.

Grace zorla kendini topladı, derin bir nefes aldı ve uzun merdivenleri çıkmaya yöneldi. Bacakları her bir

adımda daha da ağırlaşıyordu, tırabzana o kadar sıkı tutunuyordu ki bir süre sonra eklem yerleri beyaza kesti. Bir şekilde odasına kadar gelmeyi başardı. Büyük bir şükranla içeriye sızdı, istediği tek şey soğuk çarşafların altına girmek ve kendisini uykunun rahatlatıcı ellerine teslim etmekti. Biraz su içmek niyetiyle odanın öbür tarafındaki masaya kadar gitti, sürahiyi tuttu ve küçük bir bardak aldı, fakat elleri o kadar titriyordu ki bardağı dolduramayacağını anladı. Sürahiyi yerine koymadan oda etrafında dönmeye başladı. Görüşü bulanıklaştı ve kulakları tuhaf bir çınlamayla doldu. Bilincini kaybetmeden önce kapıya doğru bir adım attı ve sonra yere yuvarlandı.

On Yedi

Tepedeki güneş gün ortasına neşeli parıltılar gönderiyordu, Trevor, Egerton'ların evinin önüne arabayı çekti ve faytonun koltuğundan atladı. Grace'e arabanın yeni koltuklarını göstermek için sabırsızlanıyordu, onun fazlasıyla yüksek bu koltuklarda arabayı kullanmayı öğrenmesini izlemeye can atıyordu. Dudağında neşeli bir ıslık, merdivenleri tırmandı ve ön kapıyı çaldı, flörtünde geldiği noktadan çok memnundu. Dün gece ona nasıl da samimi ve çekici bir şekilde hatalarını itiraf ettiğini hatırladı ve birkaç dakika sonra kollarında erirken ne kadar tatlıydı. Sadece sekiz gün sonra ona karısı olmayı teklif edecekti. Onun mutluluk dolu cevabını şimdiden hayal edebiliyordu.

Yüzündeki mutlu tebessüm, uzunca bir süre bekle-

diği halde kimse kapıyı açmaya gelmeyince solmaya başladı. Hâlâ kapalı olan kapıya hafif kızgınlıkla baktı ve daha kuvvetli bir şekilde tekrar çaldı, Greaves'in, kapının arkasında durmuş onu zevk için beklettiğinden kesinlikle emindi. Bu adam konusunda artık bir şey yapmalıyım, diye düşündü, kapı hâlâ açılmadıkça kapı kâhyasına kini de artıyordu. Sıkılmış yumruğunu bir kez daha meşe kaplamaya tam geçiriyordu ki birdenbire kapı nefesi kesilmiş bir vaziyette telaşla gelen O'Reilly tarafından açıldı.

Greaves'in ekşi suratını görmediğine memnun olan Trevor öfkesini yuttu ve küçük, yuvarlak uşağa neşeli bir şekilde gülümsedi. "Günaydın O'Reilly," dedi keyifli bir sesle. İçeri girdi ve şapkasını hafif kelleşmeye başlayan uşağın başına havalı bir şekilde bıraktı, esprili hali geri gelmişti. "Kapı kâhyasının yerine mi bakıyorsun, yoksa nihayet Greaves görevlerinden emekli mi oldu? Ee, haklı tabii." Cevap beklemeden Trevor gezinmeye başladı ve omuzlarının arkasından, "Lütfen Bayan Grace'e geldiğimi bildirir misiniz? Onu her zamanki gibi sarı salonda bekleyeceğim," dedi.

O'Reilly onu salona kadar takip ederken, bir taraftan ellerini telaşlı bir şekilde ovuşturuyordu. "Korkarım mesajınızı iletemeyeceğim lordum."

Trevor'ın iyi hali bir anda uçup gitti. Döndü ve huzursuz bir şekilde kıpırdanan uşağa şaşkınlıkla baktı. Oh, tabii, Grace'in, dünkü samimi halinden sonra, artık ona

oyun oynamayacağını düşünmüştü. "Neden iletemeyecekmişsin?" diye sordu, sesi tehlikeli bir şekilde yumuşaktı. Kısık gözleri tedirgin uşağa bakıyordu.

"Bayan Grace bugün herhangi bir misafiri karşılamaya müsait değil lordum." O'Reilly cesurca konuştu ama sonra onun gözlerindeki öfkeyi görünce irkilerek geriye bir adım attı.

Trevor'ın çenesi seğirmeye başladı. Kendini akıllı sanan küçük aktris, dedi içinden. Kafasında Grace'i dün gece gördüğü gibi canlandırmaya çalıştı; gözlerinden okunan hayranlığı ve yüzünde sevimli bir gülümsemeyle. Dün gece onu samimiyetine bayağı ikna etmişti, belli ki onu bir sonraki saldırısına hazırlıyordu. "Bayan Grace size herhangi bir mazeret söyledi mi?" diye sordu, sakin sesi gözlerindeki kızgın parıltıyla ters düşüyordu.

"Bayan Grace... ee... e..." O'Reilly durdu, ziyaretçilere tam olarak ne söylenmesi gerektiğini bilmiyordu, hatta Huntwick kontunun, Leydi Egerton'ın durumun ciddiyetini bilmesini istediği az sayıdaki insanın arasında olup olmadığını da bilmiyordu. Bekledikçe Trevor'ın çenesinde bir kas daha oynamaya başladı, sabırla uşağın açıklamasını bitirmesini bekliyordu.

O'Reilly nihayet endişeli ve karışık kafasına doğru kelimenin geldiğini anlayınca rahatladı. "Bayan Grace rahatsız," diye tamamladı cümlesini bir nefeste.

Bu belirli kelime anında ve hemen Trevor'ın tepesinin atmasına yol açtı. Kontun gözlerinde çakan öfke

kıvılcımlarını görünce O'Reilly anında geri çekildi. "Rahatsız mı?" Ses tonu hâlâ aynı seviyedeydi.

"E-evet lordum," diye kekeledi O'Reilly.

"Onu ziyarete geldiğim geçen hafta üç gün rahatsız olduğu gibi mi rahatsız?" diye devam etti Trevor, tehlikeli derecede ipeksi bir sesle.

O'Reilly, Grace'in küçük aldatmasını ve bu aldatmadaki kendi rolünü hatırlayınca bembeyaz kesti. "Ha-hayır lordum," diye kekeledi, sonra kont hâlâ komik bir şekilde onun kafasında duran şapkasını almak için uzanınca bir an korktu. Trevor odayı uzun, yeri titreten adımlarla terk etti.

"Bayan Ackerly'e söyleyin..." Ön kapıya giderken bir anda konuştu, sonra daha iyisini düşünmüş gibi durdu. "Boş ver, O'Reilly. Ben kendim söylerim." Önce bir an etrafında döndükten sonra kavisli merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı, çizmeleri her attığı adımda yüksek tavanlı odada yankı yapıyordu.

O'Reilly onun peşinden hızla yürüdü. "Lordum, lütfen bekleyin!" diye seslendi ama nafileydi.

Trevor onu duymazlıktan geldi ve merdivenleri ikişer üçer hızla çıkmaya başladı. İkinci kata ulaşınca, gürültülü bir şekilde kapıları açmaya başladı, açtığı kapılardan birinde odayı temizlemeye çalışan hizmetçilerden birini ürküttü. "Bayan Ackerly'nin odası hangisi?" diye sordu, zavallı kız korkudan birkaç dakika öylece kalakaldı.

"Hangi Bayan Ackerly lordum?" diye sordu oda hizmetçisi kendinde konuşacak kuvvet bulunca, bir taraftan da bir elinde toz süngeri, diğerinde bir elbise reverans yapmaya çalışıyordu. Sözünü tam bitirmeden kapı tekrar gürültüyle kapandı.

O'Reilly, Trevor'ı yakaladı, yüzü merdivenleri ve holü koşarak geçmekten kıpkırmızıydı. "Lordum," diye hızlı hızlı soludu," Eğer sadece bir dakika bekleyebilir..."

"O nerede? Bir daha sormayacağım." Trevor'ın sesi kısık ve kaygı vericiydi.

Koridorun sonuna doğru bir odanın açılması O'Reilly'e ihtiyacı olan zamanı verdi. Faith hole çıktı, yüzü endişeyle bitkin ve soluktu; öfke içinde olduğu için Trevor'ın gözünden kaçan bir detaydı. "Ablanın odası bu mu?" diye sordu, genç kadınının şimdi çıktığı odayı göstererek.

Faith onun evin bu bölümünde olmasına pek şaşırmadı. Genç adamın endişeden böyle davrandığını düşündü ve kafasını salladı. Grace'in hastalığını ona açıklama fırsatı bulamadan Trevor fırlayıp kapıdan içeri daldı ve kapıyı korkunç bir sesle çarptı. Üç büyük adımla kapıdan yatağa kadar olan mesafeyi aldı, Grace yatakta koyu mavi, saten örtülerin altında öylece hareketsiz yatıyordu, halası ve tanımadığı bir beyefendi şaşkın vaziyette yatağın yanındaki koltuklarda oturuyorlardı.

Trevor yataktaki hareketsiz figüre, "Son derece etkileyici bir tablo hayatım," dedi alaycı bir şekilde.

"Lordum," diye başladı Cleo Hala, sonra şok içinde nefesini tuttu, Trevor örtüyü kaldırıp Grace'i sarsarak

yatakta oturtmaya çalışıyordu. Elindeki bükülen gövdeden yayılan sıcaklığı hissettiğinde genç adamın yüzünün şok içinde korkunç bir ifadeyle kalması bile Leydi Egerton'ın haklı öfkesini bastırmaya yetmedi. Kızgın bir şekilde kendini oturduğu yerden doğrultmayı başardı ve bastonunun gümüş topuzuyla genç adamın kafasına sertçe vurdu. Yatağın etrafında yürürken, abanoz sopayı sanki silah gibi sallıyordu. "Sen kim olduğunu sanıyorsun genç adam, bu şekilde onun odasına girerek yeğenimi rahatsız ediyorsun, bunu hak etmek için ne yaptı, birkaç kez sana rahatsızım diyerek uygunsuz olduğunu bildirmiş olmak dışında? Bu sana o hakkı..."

"Grace söz konusuysa her hakka sahibim leydim," diyerek gergin bir şekilde yaşlı kadının sözünü kesti Trevor, bu odadaki hiç kimsenin o ve Grace arasındaki gizli nişanlılık anlaşmasını bilmediğini unutarak.

"Behh!" Cleo vurgusunu daha da belirgin kılmak için bastonuyla yere vurdu. "Onunla yaptığın saçma sapan aptal bir anlaşma yüzünden mi? Hiç sanmıyorum."

"Hayır," dedi Trevor çenesinde bir kas oynuyordu. "Bundan çok daha karışık." Küçük bir hışırtı duyunca tekrar gözlerini Grace'in belirli aralıklarla kıvrandığı yatağa çevirdi. Cleo'ya arkasını dönüp bir anda artan bir korku ve ilgiyle yatağın kenarına eğildi. Grace ürkütücü bir şekilde solgun gözüküyordu. Tanımadığı adam yatağa onun yanına gitti ve tatlı sözlerle ikna ederek ona kaşıkla bir şey içirmeye çalıştı.

"Sen kimsin?" diye sordu Trevor, düşmanlık kokan bir ses tonuyla. Damarlarında istenmeyen bir kıskançlık dalgası kabardı.

Yabancı bir an bu uzun boylu, tehlikeli gözüken konta baktı. İlgilenmeyerek, dikkatini tekrar Grace'e verdi. "Ben Dr. Wyatt," dedi, anlamlı bir bekleyişten sonra, "lordum," diye ekledi.

Trevor sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi bakıyordu ama Leydi Egerton bu anı kendisini hatırlatmak için kullanmaya karar verip onu bastonuyla sert bir şekilde dürttü. "Yeğenime ahlaklı davranmayı yeterince öğretebildin mi, genç adam?" diye bağırıyordu Cleo. Trevor kaşlarını kaldırmakla yetindi.

"İyi," diye devam etti yaşlı kadın, sanki bir cevap almış gibi. Bastonuyla kapıyı gösterip yüksek sesle emir verdi. "Şimdi çık dışarı," Ama Trevor kımıldamadı. Gerekirse sopayla onu kapıdan dışarı atacağını göstermek için bastonunu salladı. Trevor bastonun ucunu yakaladı ve sıkıca tuttu, upuzun boyuyla öfke içindeki yaşlı kadına baktı. Cleo Hala başını kaldırıp, şiddetli bir kızgınlık içinde gözlerini ona dikip bakınca, durumun ne kadar abes bir yere saptığını bir anda anlayarak sarsıldı. Olayların verdiği dehşete rağmen nasıl gülünç gözüktüğünü düşününce yüzünde acıklı bir gülümseme belirdi, kendisinin en az iki katı yaşında ve yarısı kadar bir kadınla kavga ediyordu. Cleo'nun bastonunu bıraktı ve abartılı bir nezaketle onu selamladı.

"Nasıl isterseniz leydim," diyerek ona her yaştaki bütün kadınları çarpan o muhteşem gülümsemelerinden birini hediye etti.

Cleo yavaşça bastonunu indirdi. Elinde olmadan onun sıcak gülümsemesiyle yumuşadığını hissetti. Kapının yanında sessizce duran Faith'e başıyla işaret ederek, "Lort Caldwell'i san salona al hayatım. Orada bekleyerek Grace'in durumu hakkında bilgi alabilir." Affettiğini soylu bir şekilde ifade eden bir baş selamıyla tekrar yatağın yanındaki yerini aldı. Cleo Hala'nın kızgınlığının kalan parçaları da Grace'in küçük, sıcak elini tutup kendi avucunun arasına aldığında çözülüp gitti.

Kont yatakta uzanan hareketsiz bedenden gözünü almakta zorlanarak son bir kez daha baktı. "İyi olacak mı?" diye sordu Dr Wyatt'a huysuz bir sesle, genç doktoru gözleriyle ısırıyordu.

"Birkaç saat içinde anlarız, eğer ateşi düşerse." Trevor'ın aristokratik yüzünde gördüğü kaygı onu etkiledi ve nazikçe ekledi. "Burada yapabileceğiniz bir şey yok lordum." Trevor yavaşça başını salladı ve istemeyerek odadan çıktı, Faith de hemen arkasından çıktı.

"Ne oldu?" diye sordu sessizce hole geldiklerinde, Grace'in sıcak, hareketsiz bedenini tekrar hatırlayınca yüzü ciddileşti. Bu ani hastalığın olası sonuçlarını düşününce içinden bir ürperti geçti.

Faith belli etmeden ona baktı, bu ifadesiz maskenin altına gizlenmiş acı çeken halini gördü. "Bilmiyoruz," dedi

tereddüt ederek, güzel yüzü endişeliydi. "Grace'in odasından gelen garip bir gürültü duydum. Biz eve geldikten sadece birkaç dakika sonra. Onu henüz eve getirdiğini düşünmediğim için sesin nereden geldiğine bakmak üzere odasına çıktım ve onu pencerenin önünde yerde bilinçsizce yatarken buldum. Dr.Wyatt geldiğinde ise ateş içinde yanıyor ve tutarsızca bir şeyler sayıklıyordu."

"Bir daha bilinci yerine gelmedi mi?" diye sordu Trevor. Genç adam telaşlanmaya başlamıştı.

Faith, Trevor'a hastalığın ciddiyetini hissettirecek şekilde, hiç karakterine uygun olmayan bir davranışla duygularının bir dışavurumu olarak ellerini sıktı. "Dr.Wyatt geldikten bir süre sonra tuhaf şeyler söylemeye başladı, çoğunlukla çocukken yaptığımız şeylerden bahsediyordu. Dr.Wyatt ateşin onda sayıklamaya yol açtığını söyledi."

Merdivenleri indiler ve konuşarak antreyi geçtiler. Odaya girdiklerinde Trevor sessizleşmişti. O'Reilly ortaya çıktı. "Size bir içki getirebilir miyim, lordum?" Uşak gergin bir şekilde etrafında geziyor, daha önce beceriksiz cevaplarla yarattığı yanlış anlamayı bir şekilde telafi etmek istiyordu.

Trevor kafasını olumsuz bir şekilde sallıyordu ki sonra fikrini değiştirdi. Belki bir şeyler içmek, içinde gittikçe derinleşen korkuyu köreltmesine yardım edebilirdi. "Konyak lütfen," dedi uşağa. Odayı yürüyerek geçti ve aşağıdaki kalabalık caddeyi seyretmek için camdan baktı, düşünceleri tekrar dün geceye döndü. Grace çok iyi

görünüyordu, her zamankinden daha neşeliydi ve kendisine duyduğu yeni hislerle neredeyse parlıyordu. Onu Corwinlerin terasında dururken görmüştü, ona bakmaya geldiğini anlayınca yüzü parlamıştı. Tekrar düşününce belki de gözleri biraz fazla parlaktı ve gülümsemesi de biraz zorlamaydı. Bu halini, birbirleri için ne anlam ifade etmeye başladıklarını artık anlamaya başlamasının bir sonucu olarak yorumlamıştı.

Faith sessizce yanında ayakta duruyor, onun yakışıklı yüzünde dolaşan duyguları seyrediyordu. Sessizliği bozmak için genç adam hafifçe boğazını temizledi. "Grace beni sordu mu?" Genç kadına dönmeden sormuştu, profili ifadesizdi.

Her ne kadar soruyu sakin ve duygusuzca sorduysa da Faith vereceği cevabın onun için ne kadar önemli olduğunu sezmişti. Genç adamın dikleşmiş sırtına baktı, sonra çenesinin kenarında oynayan kasına, içinde büyüyen korkuyu yiğitçe saklamaya çalışıyordu. Genç kadının kalbi şefkatle çarptı, cevabı gerçekten çok fazla önemsiyordu. Ona sırtını dönmüş bu gururlu adamın varsayımlar yerine gerçeği duymak isteyeceğini tahmin eden Faith, "Hayır lordum. Hiç kimseyi sormadı," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Trevor, bir an durduktan sonra kararlı bir şekilde döndü ve onun yüzüne baktı. "Eğer bir değişiklik olursa anında bana notla haber gönderiyorsun." Bu bir emirdi, rica değildi. Faith başını

salladı, sonra sessizce çıktı ve Trevor'ı kendi gergin yalnızlığında bıraktı.

Başta sabır ve görünürde bir dinginlikle oturdu. Oturduğu işlemeli sandalyenin önündeki mermer masaya parmağıyla vurduğunu çok geç fark etti. Kendini bunu yaparken yakalayınca elini sabit kalması için zorladı ve bir süre daha öyle sakin oturdu. Gene de kaçınılmaz bir şekilde düşünceleri sürekli Grace'e dönüyordu, onun hissiz, sıcak bedenini hissettiğindeki şoku hatırlayınca kalbi sarsılıyordu.

Tekrar gergin bir şekilde hareketlenen parmaklarına içinden sıkı bir küfrederek Trevor ayağa kalktı ve odanın içinde dolaşmaya başladı, artık kimsenin onu yürürken görmesini ve gittikçe artan endişesine tanık olmasını umursamıyordu. Holde duyduğu her seste yerinden sıçnıyor, içindeki korkuya rağmen iyi veya kötü bir haber almak üzere dönüyordu. Her defasında, duyduğu her sesin makul bir açıklaması oluyordu; holde günlük işlerini yerine getirmek için gezen bir hizmetçi veya caddede giden taşıtların tıngırtıları.

Yaklaşık iki saat bir haber gelmeden bekledikten sonra Trevor'ın sabrı artık tükendi. Odanın kapalı kapılarına doğru uzun adımlar attı ve gürültüyle onları açtı. Çıkan bu gürültülü ses mezarlık gibi sessizliğe bürünmüş evde yankılanarak, evin her yerinde ne kadar hizmetçi varsa hepsini ayağa dikti. "O'Reilly!" diye bağırdı gücü yettiğince.

Cesur, tıknaz uşak mucizevi bir şekilde ortaya çıktı,

kısa, şişko bacakları holden aşağıya hızla koşmaya çalışıyordu. Kontun önünde patinaj yaparak durdu, bir taraftan eğilerek selam vermeye çalışırken bir taraftan da dengesini bulmaya çalışıyordu. "Efendim lordum?" diye sordu soluk soluğa.

Trevor küçük adama baktı. "Bayan Grace'in durumuna dair herhangi bir haber alamadım."

"Üzgünüm lordum. Ama henüz not gönderilmedi."

Trevor yıpranmış, kızgın halini kontrol etmeye çalışmak için dişlerini sıktı. "Acil olarak birinin gelip onun nasıl olduğuna dair beni bilgilendirmesini istiyorum." O'Reilly başını salladı, yukarı çıkmak için tam dönüyordu.

"O'Reilly!" Uşak kendisine keskin bir şekilde seslenilmesi üzerine durdu ve tekrar öfkeli konta dönüp eğilerek selam verdi. Trevor uşağın tepesine dikilip, "Ayrıca onun durumuna dair rapor istiyorum, değişsin değişmesin, her on beş dakikada bir," diye ekledi. "Bir gelişme göstersin veya göstermesin bilmek istiyorum. Eğer öksürüğü artıyorsa, bunu bilmem gerekir. Dahası..."

"Dahası genç adam, eğer gerçekten kendini otoriteni kullanmak *zorunda* hissediyorsan bunu başka bir yerde yaparsan çok sevinirim. *Benim* hizmetçilerime zorbalık yapmaya ihtiyacın yok, çünkü sende de yeteri kadar var."

Trevor lafını esirgemeyen yaşlı dulun cadaloz sesini duyunca döndü. Cleo soylu bir şekilde Faith'le yan yana ayakta duruyordu, bir elini yeğeninin koluna atmış, diğeriyle de yaklaşık iki saat önce Trevor'ın üstünde denediği gümüş saplı bastonu tutuyordu. Genç adam endişeli gözlerle ona baktı.

Faith Trevor'ın gergin, sert suratına baktı ve ona acıdı. "Ateşi düştü lordum," dedi sakin, kısık bir sesle. "Grace şimdi sessizce dinleniyor, Dr.Wyatt onun bundan sonra hızla iyileşeceğini ümit ettiğini söyledi."

Trevor yarım saniye tereddüt edip, hanımlara inanamayarak baktıktan sonra merdivenlere doğru fırladı. Cleo Hala'yı ve Faith'i itip geçerek ikinci kata kadar koştu ve Grace'in yatak odası yönünde holde kayboldu. Faith anında onun arkasından gitmek için döndü ama halasının sıkı bir şekilde kolunu tutmasıyla durdu. "Bırak gitsin," dedi Cleo sessizce.

"Fakat onunla odasında yalnız kalması son derece uygunsuz değil mi?" diye karşı çıktı doğrucu Faith, şimdiden bu durumda oluşabilecek dedikoduları düşünebiliyordu.

"Dr.Wyatt onunla. Üstelik Grace'e zarar verecek veya onun itibarını sarsacak bir şeyi asla yapmaz," diye belirtti Cleo hoşnut bir gülümsemeyle. "Ona âşık, görüyorsun."

Faith de gülümsedi. "İyi, gayet iyi," diye yorumladı, yorgun halasının son birkaç basamağı daha inmesine yardım ederken, "çünkü Grace de ona âşık. Gerçi ikisi de ilk itiraf eden olmak istemeyecekleri için bir gün birbirlerine bunu söylerler mi acaba, şüpheliyim."

Cleo, Faith'in yumuşak, beyaz elini güvenle okşadı. "Ama itiraf ettikleri zaman..." Kocasıyla ölmeden evvel yıllarca yaşadığı derin aşkın verdiği mutluluğu hatırlayarak gülümsedi. Böyle bir aşkın Trevor ve Grace arasında gelişmesini sabırsızlıkla bekleyecekti.

On Sekiz

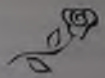

Grace hızla gözlerini kırptı. Sağ taraftaki pencereden giren parlak öğleden sonra güneşi odayı gözlerini acıtan sarı bir ışıkla dolduruyor ve başını zonklatıyordu. Sessizce başında bekleyen uzun, koyu bir figür gördü, kim olduğunu anlayamayacak kadar bulanık görüyordu, anlamak için gösterdiği çaba işkence gibiydi. Gözlerini bir an kapatarak karanlığa şükretti ve korkunç ağrının azalmasını bekledi. Nihayet azaldığında çekinerek gözlerini açtı ve gün ışığına alışmalarını bekledi.

Yavaş yavaş oda netleşti. Kafasını dikkatle dakikalar önce gördüğü kişiye doğru döndürdü. Her ne kadar onu artık görebiliyorsa da hâlâ kim olduğunu çıkaramıyordu. Genç adam ona gülümseyince o da gülümsedi, ta ki deh-

şetle yatakta gecelikleriyle olduğunu fark edene kadar ve bu hiç tanımadığı adamla odada tek başınaydı.

Mavi gözlerine yerleşen ve karakterine pek uygun olmayan bir korkuyla doğrulmaya çalıştı. Ama ne yazık ki küçük bir kedi yavrusu kadar zayıftı, zonklayan başını yastıkta bir iki santim yukarı kaldırmak dışında hiçbir şey yapamaz durumdaydı. Odanın kilometrelerce ötesinde gözüken oda ziline baktı, ona yardım etmesi için birilerini çağırabilmeyi çok isterdi.

Yabancı adam onun korku dolu gözlerini takip ediyordu, korktuğunu anlayınca aceleyle zili kendi çaldı. "Lütfen korkmayın Bayan Ackerly. Ben sizin doktorunuzum, ismim Dr.Wyatt. Korkarım genç leydim, oldukça hastasınız."

Sakin sesi nazik ve güven vericiydi ama Grace hâlâ ona şüpheyle bakıyordu, ta ki Faith bir dakika sonra odaya fırlayıp girene kadar. Bu manzara karşısında Grace'in gözleri tekrar fal taşı gibi açıldı. Hayatında hiçbir gün Faith'in fırlayarak bir yere girdiğini görmemişti. Grace'in dikkatle onu izlediğini görünce Faith sakinleşti. Dikkatlice yatağın kenarına oturdu ve nazik bir gülümsemeyle Grace'in elini avucunun içine aldı.

Grace konuşmak istedi ama ağzındaki dayanılmaz kuruluk yüzünden ses çıkarmayı beceremedi. Elini boğazına götürüp sessiz bir jestle ihtiyacını anlatmaya çalıştı, bir taraftan da masanın üstündeki sürahiyi ve bardağı gözleriyle işaret etti. Faith alelacele ona biraz su koydu

ve içebilmesi için onu yatağın içinde doğrulttu, arkasına ve başına bir sürü yastık koyarak onların yumuşaklığına gömülmesini sağladı. Grace şükranla su bardağını kabul etti ama doktor Faith'in arkasında telaşlı bir şekilde geziniyor ve uyarıcı bir kaşla hatırlatıyordu. "Başta küçük yudumlar Bayan Ackerly." Bitirince Faith bardağı ondan alıp yanındaki masaya koydu. Tekrar ablasının iki elini birden avucuna aldı.

"Nasıl hissediyorsun hayatım?" diye sordu, dikkatlice Grace'in solgun yüzüne bakıyordu.

Grace gözlerini kapadı ve şükranla başını tekrar yumuşak yastıklara koydu. "Yorgun," dedi içini geçirerek. "Ne zamandır hastayım?"

Faith ve doktor birbirlerine baktılar. "Dört gündür," diye cevap verdi Dr.Wyatt nazik bir sesle. Grace'in gözleri inanamayarak fal taşı gibi açıldı ama doktor onu aceleyle teskin etti, "Şimdi gayet iyisiniz Bayan Ackerly ve bir iki günde ayağa kalkmamanız için herhangi bir sebep göremiyorum."

Grace aniden gene bitkin hissetti ve birazdan uykuya dalacağını anladı. Gözlerini birkaç dakika daha açık tutmaya çalışırken hayalet gibi bir gülümseme geçti dudaklarından. "Huntwick?" diye sordu Faith'e neredeyse fısıltıyla, hâlâ avucunda olan elini narin bir şekilde sıktı.

"Her gün buradaydı," diye onu temin etti Faith, Grace'in kontu görmek isteyeceğini düşündü. "Uyandığını ona bildirmek için not gönderdim bile."

Grace zayıf bir şekilde kafasını salladı. "Ona söyle," diye fısıldadı, sonra devam etmeden önce bir an durdu ve nefesini tuttu, "ona söyle geriye sadece birkaç günü kaldı." Sonra gözleri kapandı ve uyku onu iyileştirici kollarına alınca soluğu uzun ve düzenli hale geldi.

Grace'in uyandığına dair Faith'in notunu alınca Trevor on beş dakika içinde Curzon Caddesi'ndeki evin kapısına dayandı. "İyi akşamlar Greaves." Düşmanını en olumlu gülümsemelerinden biriyle karşıladı, Grace'in iyileştiğine dair haberlere o kadar sevinmişti ki Egerton'ların kâhyasına bile içinden nazik davranmak gelmişti. Yaşlı adam paltosunu ve şapkasını almak için uzanınca onun nezleden kızarmış gözlerinin bile mutlulukla ışıldadığını gördü, dahası eve son günlerde yerleşen bunaltıcı, sıkıcı hava dağılmıştı. Grace'in onu tanıyanlara verdiği sevgiyi ve sadakati hayretler içinde fark etti. Kendisi de buna dahildi. Kendisine küçük bir zafer bile vermemek için önceleri nasıl da dişiyle tırnağıyla mücadele ettiğini anımsayınca kafasını salladı. Gerçi her küçük zafer savaşı daha da tatlı kılmıştı. Onun inadıyla uğraşırken her zorluğun tadını çıkarmış, zafere ulaşmak için çektiği bütün azapları onun kaçınılmaz teslimiyetine giden yolda küçük bir adım olarak görmüştü.

Nezaket gereği önce halasına uğraması lazımdı, her ne kadar Trevor doğrudan onun odasına gidip onu nazikçe öperek uyandırmayı her şeyden çok istese de. Sabırsızlığını bastırarak Greaves'e döndü ve kibarca Leydi Egerton'ı sordu, sonra ayaklarını sürüyen kâhyanın arkasından, Grace'in en sevdiği yere, yani evin batısındaki bahçeye bakan güneşli salona doğru yürüdü.

"Huntwick kontu, leydim."

Greaves'in kalın sesini duyunca, Cleo ve Faith açık kapılara doğru baktı. Faith hoş geldin gülümsemesiyle ayağına kadar gitti, Cleo ise her ne kadar kontun gelmesini hoşnut bir gülümsemeyle karşıladıysa da, küçük masasının önünde oturmuş bir mektup yazıyordu.

Faith hızla Trevor'ı selamlamak için geldi ve onun mevkisine yakışır, uygun ve sevimli bir reverans yaptı. Bu nasıl oldu, diye gerçekten merak ediyordu genç adam Faith'e bakarken, aynı evde büyümüş iki kız kardeşin bu kadar farklı mizaç ve kişiliklere sahip olması? Aklı bir türlü almıyordu, Grace'in kendisine samimi bir şekilde ve isteyerek eğilip selam verdiği bir anı gözünde canlandırmaya çalıştı, kendi kendine güldü. Tabii ki hiç şaşırmadı, öyle bir an olamazdı. Faith doğrulup gülümseyince, Trevor bir an kur yaptığı kişi Faith olsaydı her şey ne kadar kolay olurdu, diye düşündü. Hızla bu fikri kafasından attı, düşüncesi bile onu rahatsız etmeye yetmişti.

"Lordum?"

Trevor düşüncelerinden silkelenerek Faith'in onunla konuşmaya çalıştığını fark etti. "Çok özür dilerim Bayan Faith. Ne diyordunuz?"

Genç kadın anlayışla gülümsedi. "İçecek bir şey ister

misiniz, lordum?" Her ne kadar böyle bir şey istemiyor ve sadece yukarı çıkıp Grace'i görmek istiyorsa da yine de Faith'in bir fincan çay teklifini başıyla onaylayarak kabul etti. Faith çayı doldurdu ve genç adam bu iki hanımefendiyle karşılıklı memnuniyetlerini paylaşarak, oturup çayını yudumladı.

Uzunca bir süre sonra boğazını temizledi ve çay fincanını odanın sessizliğinde yankılanan küçük bir klink sesiyle yerine bıraktı. "Sanırım Bayan Grace iyileşmiş, hanımefendi." Zümrüt yeşili gözleri Faith'in gri gözleriyle buluştu, ablasının iyileşmesini bu kadar hızlı bir şekilde notla haber verdiği için ona sessizce teşekkür ediyordu. Genç kadın da başını hafifçe eğip küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Leydi Egerton başını mutlulukla salladı. "Tabii, her ne kadar hâlâ zayıf olsa ve yataktan çıkamasa da bu öğleden sonra neredeyse bir saate yakın uyanık kaldı."

"Bu harika bir haber!" Trevor ayağa kalktı ve her iki kadına da cazibeli bir şekilde gülümsedi. "Sadece başımı içeri uzatacağım ve eğer uyanıksa ona bir 'merhaba' deyip ayrılacağım." Onlara centilmence bir reverans yaptı. "Çay ve hoş sohbetiniz için teşekkür ederim hanımlar." Tam odadan çıkıyordu ki, Leydi Egerton'ın sesi onu kırbaç gibi sardı.

"Ah, üzgünüm ama hayır genç adam!"

Trevor kapının ağzında durdu. Sabırsızlığını gizlemek için yüz ifadesini toparladı ve kaşları sessiz bir soruyla kalktı.

"Seni onun odasına yalnız göndermek bir kereliğine mahsustu, o zaman onun..." Cleo bir süre durdu ve sesi hafifçe titreyerek devam etti. "Onun iyileşeceğinden emin değildik. Artık iyileşmeye başladığına göre, korkarım sizin orayı ziyaret etmeniz uygun olmaz lordum."

Trevor'ın sabırsızlığı öfkeye dönmeye başlayınca çenesi daha da kasıldı. Faith'e doğru bir bakış attı ama o çekingen bir şekilde başını işlediği nakıştan kaldırmadı. "Anlıyorum," dedi genç adam kısaca, Leydi Egerton'a tehlikeli kıvılcımlar saçan gözlerle baktı, yaşlı kadın da ona aynı cesaretle bakarak karşılık verdi, belli ki kendisine meydan okuyarak Grace'le arasındaki davada genç kadına arka çıkıyordu. "Bayan Grace'i ne zaman ziyaret etmem daha uygun olur?" Faith kontun sesini duyunca telaşla kafasını kaldırdı, sesi son derece korkutucuydu.

Cleo'nun titreyen sesi tekrar sertleşmişti. "Doktorun bize söylediğine göre Grace birkaç haftada iyileşip ayağa kalkabilirmiş, hatta belki bir hafta içinde, eğer ona iyi bakarsak." Trevor, Faith'in halasına sabit gözlerle manalı bir bakış attığını fark etti, Cleo Hala'nın da karşılığında başını dikleştirmesi ona Grace'i hatırlattı. Yaşlı kadına gözlerini kısarak baktı ama sesi sakindi. "Lütfen kendisine iyi dileklerimi iletin hanımefendi," deyip kaskatı bir şekilde tekrar başıyla selamladı.

"Size kapıya kadar eşlik edeyim lordum." Faith işlemesini kenara koyup, kınayan gözlerle halasına baktı ve aceleyle kalkıp Trevor'la kapıya doğru yürüdü. Onun

uzun, yeri titreten bacaklarını boşuna yakalamaya çalışırken koridoru geçip Greaves'in olduğu antreye ulaştılar. Kontun şapkası ve paltosunu öyle kibirli bir şekilde tutuyordu ki, hiç şüphesiz salondaki konuşmaları dinlemiş ve pek hoşuna gitmişti.

Trevor, Greaves'i tümüyle görmezden geldi. "Grace hastalığı boyunca buraya onu görmeye geldiğimi biliyor mu?" diye sordu kısaca. Gözünü dikmiş Faith'e bakıyordu.

Faith bir an tereddüt ettikten sonra, "Evet lordum, biliyor," diye yumuşak bir şekilde cevapladı.

"Buna tepkisi neydi?"

Kısa bir süre rahatsız gözüktükten sonra, Faith kızardı ve uzaklara baktı, Grace'in kelimelerinin, yanındaki bu öfkeli adam tarafından nasıl anlaşılacağını tahmin edebiliyordu. "Dedi ki..." Faith bir an durdu, ablasının düşüncesizce söylediği sözleri daha sevimli göstermek için bir yol düşündü.

"Evet?" diye sabırsızca zorladı onu Trevor. Greaves ayaklarını sürterek daha yakına geldi ve paltoyla şapkayı daha ısrarlı uzattı.

Faith teslim olarak içini çekti. "Size geriye sadece birkaç gününüz kaldığını iletmemi istedi lordum." Trevor'ın kenetlediği çenesini ve soğuk bir kinle dolan gözlerini görünce genç kadın ürkerek aceleyle ekledi, "Ziyaretçi kabul etmeye başlar başlamaz size notla haber gönderirim."

Genç adam ona yaralanmış bir şekilde, şaşırarak baktı. Cevap vermeden arkasını döndü ve elinde giysileriyle sırıtan Greaves'i bırakarak, ön kapıdan çıktı. Faith onun arkasından üzüntüyle baktı, Grace'in kötü bir niyet taşımadan söylediği sözleri geri alabilmeyi istedi.

Kapı arkasından kapandıktan sonra Trevor bir süre merdivenlerde öylece durdu. Onu bir hafta daha oyalamak hiç şüphesiz Grace'in fikriydi. Her ne kadar hastalığını planlamadığını biliyorsa da, anlaşmalarını kazanmak için bu durumu kullanmaktan da vicdanı hiç rahatsız olmazdı. Ne de halasını ve kız kardeşini ona yardım etmeleri için bu devam eden oyuna dahil etmekten çekinirdi. Kendi de itiraf etmişti, kazanmak için gerekirse hile yapmaktan çekinmezdi ama Corwinlerin balosunda paylaştıkları o samimi geceden sonra onun bu yöntemlerini artık hazmedemiyordu. Zavallı Faith konuşmakta bile zorlanıyordu, belli ki bu saçmalığa Grace onu zorla sokmuştu.

"Eve!" diye sert bir şekilde emretti şaşkın araba sürücüsüne, arabaya binip uşağın merdivenleri almasına şans bile vermeden kapıyı kapattı. Kadife koltuklar arasındaki dar yere bacaklarını uzattı ve kaşlarını çatarak pencereden dışarıya, aristokrat seçkinlerin güzel malikânelerine baktı.

Grace'in oyunlarından bıkmıştı. Sonsuz bir sabır göstermişti, abartılı bir sevimlilik ve fazla uzun süren derin bir anlayış, ama bu kadarı yeter, diye karar verdi. Karşılığında apaçık saygısızlık ve sürekli aldatmadan başka bir şey almamıştı. Her şeyden öte, bütün Londra onun

nihayet artık bir kadının önüne şapkasını koyduğunu biliyordu ve yakın zamanda bu kadının o şapkayı ters çevirdiğini de öğreneceklerdi, yine de bütün kabahatin kendisinde olduğunu içinden itiraf etti.

Pekâlâ, diye sıntarak karar verdi, bu bir daha olmayacaktı. Artık daha fazla oyun yoktu.

Sokaktaki gizli izleyici Trevor'ın fırtına gibi evden çıkmasını seyretti. Bir şeyler ters gidiyordu. Grace günlerdir evden dışarı çıkmıyor ve Huntwick kontu patlamaya hazır bir bomba gibi gelip gidiyordu. Birden paranoyaklaştı. Faith Ackerly o gün kendisini sokakta görmüş olmalıydı. Bir anda telaşa kapıldı ve Trevor'ın arabasının görüşünden çıktığından emin olduktan sonra, kiraladığı sefil odasına aceleyle dönmek için sinsi bir şekilde yürümeye başladı. Akşamları onu izlemek için kendine başka bir yer bulmalıydı. Burası artık ona yeterince güvenli gelmiyordu.

On Dokuz

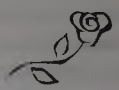

Trevor sessiz adımlarla biraz evvel penceresinden girdiği loş odayı adımlıyordu. Yavaşça yatağın kenarında durdu ve eğilip huzurlu bir şekilde uyuyan Grace'e baktı. Güzel saçları pencerelerden sızan ay ışığının dokunduğu her yerde parlıyor, karışmış bukleleri yastığa ve yüzüne dağılıyordu. Uyurken çok kırılgan ve hilelerden uzak, tıpkı bir melek gibi gözüküyordu. Trevor neredeyse kendini onun, sandığı gibi hain bir yalancı olmadığına az kalsın ikna edecekti.

Az kalsın.

Uzak bir yerde bir köpek havladı. Trevor anında gerildi. Genç kadın uykusunda huzursuz bir şekilde hareket edince nefesini tuttu ve ancak uzun bacaklarını göğsüne çekip bir elini de yanağının altına koyup tekrar rahat

bir uykuya daldığını hissettiğinde nefesini bırakabildi. Trevor sessizce odaya girerken açık bıraktığı pencereye doğru gitti.

Grace'in odasına girmek saçma bir şekilde kolay olmuştu. Onu tanıdığından beri üçüncü kez bahçe duvarına kolayca tırmanmıştı. Tek yaptığı şey oradan karanlık terasa geçmek, taş tırabzanın üstüne basıp, uygun bir şekilde yerleştirilmiş karaağacın en alttaki dallarından birini yakalamak olmuştu. Ağaç ona ikinci kattaki pencerelerin altındaki dar pervazın üstüne çıkma şansı vermişti. Sağındaki ilk pencerenin arkasında Grace'in odası vardı ve şansına pencere kilitli değildi; hafif bir dokunuşla çabucak açılmıştı.

Şimdi, camı nazik bir şekilde kapattıktan sonra Trevor bahçe duvarını ve yeni tırmandığı ağacı görünce hüzünle, Grace'le tanıştığından beri on yaşında bir çocukken tırmandığından daha fazlasına tırmandığını fark etti. Camdan uzaklaştı ve tekrar yatağın yanına geldi. Uyurken çok daha güzel görünüyordu, kıvrık kirpikleri yanaklarının üstüne koyu birer yelpaze gibi düşüyor ve hafifçe aralanmış dolgun dudaklarında bir gülümsemenin hayali dolaşıyordu, demek ki güzel rüyalar görüyordu. Bu yumuşak dudakların kendisinde yarattığı hissi hatırladı ve çenesini sıktı. Bu defa kızgınlığı kendisineydi. Artık onun hain ve kötü karakterini bildikten sonra alt tarafı birkaç öpüşmede gösterdiği tutkunun gerçek olduğuna kim inanabilirdi.

Yine de onu hâlâ istiyordu.

Görüntüler aklında uçuşmaya başladı, bu gece yapacağı alçaklığı yüzüne vururcasına Grace'in tatlı hatıraları beynine mühürlendi. Portresini ilk gördüğünde ilgisini çekmişti ama tanıştıkları an ona vurulmuştu; bir meleğin yüzüne sahip bu mavi gözlü ateş topuna. Onun cazibesinden etkilenmeyen, parasıyla hatta ona sunabileceği unvanla hiç ilgilenmeyen bir kadını bu kadar çok istemesinin sebebi neydi? İngiltere'deki birçok kadının sahip olmak için ruhunu satacağı bu şeylerin hepsine burnunu kıvırmıştı. Sonunda sırf anlaşmalarını tamamlayacak kadar bile ona tahammül edemediği için hile ve aldatmacaya başvurmuş, onu istemediğini yüzüne söyleyebilecek kadar bile onur göstermemişti.

Madem öyle ona istediğini verecek, onu bu anlaşmadan azat edecekti.

Öfkesinin tekrar arttığını hissedince, gözlerini yataktaki kızdan çekti ve kadınsı döşenmiş odada etrafına bakmaya başladı, tam olarak ne aradığını bile bilmiyordu; bir ipucu, belki Grace diye tanıdığı kadının; bu denli yanlış okuduğu kadının gerçekte kim olduğunu ona söyleyecek bir şey, herhangi bir şey... En başından itibaren içgüdüsel bir şekilde ona doğru çekilmiş, aralarında güçlü bir bağ hissetmişti, sadakat ve onurla örülmüş bir bağ, diye düşünmüştü yanılarak, ama şimdi fark ediyordu ki o bağ sadece bencillik, inatçı bir irade ve ödlek bir kurnazlıktan ibaretti. Trevor bütün bunların ötesinde en nefret ettiği şeyi; ödlekliği gördü.

Anlaşmalarının koşullarına uymamak için, ki bunu yapabileceğini hiç tahmin etmezdi, tümüyle korkudan odasına saklandığını anladı. Daha kötüsü, halasının ve kız kardeşinin arada gidip gelmesini sağlayarak Trevor'ın onunla bu konuyu tartışabilmesine de fırsat vermemiş, böylelikle onun fikrini değiştirmesini sağlayacak bütün olasıkları ortadan kaldırmıştı. İşte buna tahammül edemiyordu. Dostlarından sadakat, dürüstlük ve sağlamlık beklerdi. Bu özelliklerin aynısını karısında da görmek isterdi. Yatağın yanındaki açık kahverengi, kadife bir sandalyeye oturarak neredeyse bir saate yakın Grace'in uyumasını seyretti. Uzaktan gelen bir ses ona bir süre sonra hizmetçilerin uyanacağını ve ortalarda dolaşıp işverenlerin günlük hayatlarını kolaylaştırmak için gerekli işlere koyulacaklarını hatırlattı. Grace'e doğru eğildi, nazik bir şekilde onun yanağına düşen bir saç buklesini kaldırdı. Tanrım, çok güzeldi. Onu kendi yatağında veya başka bir yerde, tekrar böyle uyurken görme şansına bir daha asla sahip olamayacağı düşüncesine bile katlanamıyordu. Aniden, fikrini değiştirmemek için elini ondan çekti ve tekrar sandalyeye oturdu.

"Grace."

Genç adamın huzursuz, kısık sesi sessizliği bozdu. Onun ismini sadece bir kere söylemesine rağmen bir şekilde ses genç kadının bilincini uyardı. Grace uykusunun derinliklerinden kendini çekmeye çalıştı, Trevor'ın rüyasında onu çağırdığını duymuştu. Çapaklı gözleri, yatağın

yanında karanlıkta oturan hareketsiz bedeni fark edince şaşırarak irkildi ve ok gibi yatakta doğrulup kendini korumak için yatak örtülerini üstüne çekti.

Trevor ona gülümsedi, gözlerine ulaşmayan soğuk ve korkutucu bir gülümsemeydi bu, loş ışıkta gözleri soğuk bir zümrüde dönmüştü. "Seni yatakta taciz ederim diye endişelenmiş görünüyorsun," dedi. Sesinde anlaşılmaz bir kibir vardı.

Grace çılgınca önce hole bağlanan kapıya, sonra kendi yatak odasıyla Faith'inkini birleştiren giyinme odasına açılan kapıya baktı, güvenliğinden daha ziyade birisi Trevor'ın onun odasında olduğunu anlayacak diye korkuyordu. "Burada ne arıyorsun?" diye tıslayarak konuştu.

"Nasıl olduğunu görmeye geldim hayatım." Sesi tuhaf bir şekilde hissizdi, genç kadının her zaman sevdiği sıcaklıktan ve yumuşaklıktan eser yoktu.

"Bi-biraz halsiz hissediyorum lordum," diye mırıldandı kafası karışmış bir vaziyette. Genç adamın yüzünden aniden soğuk bir tiksinti geçti. "Ama doktor iyileşmekte olduğumu söylüyor," diye tereddütle ekledi, hastalığının onu nasıl olup da kızdırdığını merak ediyordu.

Çenesinde bir kas oynadı. "Evet, bunu görebiliyorum."

"Bana lütfen niye burada olduğunuzu söyler misiniz, lordum?" Sesi kısık ve şaşkındı. Trevor tekrar onun rol yeteneğine hayran kaldı.

Ayağa kalktı. "Seni yaptığımız anlaşmadan azat et-

mek istiyorum Grace." İş anlaşması yapan birinin kararlı tonunda söyledi bunu, sanki gecenin bir vakti onun yatak odasında değilmiş gibi.

Grace'in kafa karışıklığı yok oldu. Sabahın bu saatinde böyle garip bir konuşma için Trevor'ın kaba bir biçimde onu huzurlu uykusundan uyandırmış olmasına gittikçe sinirlenmeye başladı. Kontun hem bu tonu hem de bu kaba tavrı ona yabancıydı. "Neden?" diye sordu daha kuvvetli bir sesle, kısılmış gözlerini genç adamın asık suratına dikerek.

Trevor ona kaşlarını kaldırarak baktı. "Oh, Grace. Biz konuştukça şimdiden iyileşme belirtileri göstermeye başladın bakıyorum,"dedi. Genç adamın sesi alaycı bir ton almaya başlamıştı. Genç kadın ona dik dik bakmaya devam ettikçe aralarındaki sessizlik büyüdü. "Sorunun cevabına gelince, hatırlarsan, başından beri bizim bu küçük deneyimimizin içinde olmak istememiştin. Ben de düşündükçe sana hak verdim." Yatağın yanına doğru yürüdü ve Grace'in küçük, inatçı çenesini kaldırarak uzun boyunun onun gözünü korkutmayışını izledi. "Yalnız hâlâ emin olmadığım bir konu var."

Grace'in gözleri karanlıkta parladı. "Bu ne olabilir lordum?"

Doğrudan gözlerine bakarak eğildi ve iki elini kalçalarına koyarak, onu yatağın altında sıkıştırdı. "Bu," diye cevap verdi haşin bir şekilde. Genç kadının dudaklarını ağzıyla ezerek soluğunu kesti ve onu yastıklara doğru itti.

Genç kadın zayıf bir şekilde onu omuzlarından itmeye çalışıyordu, Trevor bir dizini destek için yatağa koydu ve bir elini başını geriye eğmek için onun karışmış kızıl sarı saçlarının arasına geçirdi. Başını biraz eğerek fırtınalı mavi gözlerine baktı derin bir bakışla.

"Bağırırım," diye tehdit etti Grace dudaklarının arasından, nefes almakta zorlanıyordu.

"Haydi bağır hayatım," diye meydan okudu Trevor. "Bütün evi indir aşağı. Beni buradan çıkarırsın, eğer istediğin buysa. Ama hizmetçilerin, halanın ve kız kardeşinin ne olup bittiğini görmek için koşarak buraya geleceklerini unutma. Hizmetçiler dedikodu yapar. İtibarın paçavraya döner."

"İtibarım umurumda değil," diye döndü ona genç kadın.

Trevor onun bu cesaretine neredeyse gülümsüyordu. "Ah, ama değerli kız kardeşlerinin itibarını umursarsın. Bu boyuttaki bir skandal onların iyi bir evlilik yapmalarını da engeller, öyle değil mi? Zavallı küçük Mercy asla dükünе kavuşamaz. Diğer yandan halana ne olacağını bir düşün. Oh, bundan sonra asla kibar misafir salonlarına davet edilemez."

"Sen dünyadaki en adi yaratıksın," diye dişlerinin arasından tısladı genç kadın.

"İyi o zaman, senin için uygun bir eşim," diye cevap verdi Trevor.

Birden Grace artık onunla daha fazla mücadele ede-

medi. Elleri karakterine uygun olmayan bir şekilde yenilgi belirtisi olarak yanlara düştü. Yorgun bir şekilde başını ondan uzağa çevirdi, onu tehdit eden karşı konulmaz halsizliğe gözlerini kapattı. "Lütfen, artık gidebilir misin?" dedi genç kadın, sesi kısık ve yaralanmıştı, Trevor onu zorlukla işitebildi.

"Hayır hayatım. Üzgünüm, sana hoşçakal demeden gidemem." Trevor onun çenesini avuçlarına aldı ve tekrar onun ağzını kendine doğru getirdi, bu defa nazik ve yavaşça boylu boyunca yatağa uzandı. Dudakları ısrarlı bir şekilde onunkilerin üstünde hareket ediyordu, onun duygularını ayaklandırıyor ve tam karşılık bekliyordu. Genç kadın onun altdudağının çizgilerinde dolaştığını anlayınca kendisine rağmen inledi ve onu zaten ele geçiren duygulara teslim oldu. Bedenini döndürerek kendini düşüncesizce ona verdi.

Anında Trevor öpüşmeyi derinleştirdi ve genç kadını kendine doğru çekerek ağzını diliyle doldurdu. Bir eli onun yüzünden göğsüne doğru gitti ve onu kavradı. Onun dokunuşundan aldığı saf zevkle Grace nefesini tuttu. Trevor onun kulaklarının arkasındaki hassas yerleri öpmeye başlayınca göğüs ucu onun avucunda dikleşti.

"Trevor," diye fısıltıyla inledi genç kadın.

Genç adam ona fısıltıyla cevap vermeden önce uzun süre bekledi, "Eğer istersen, burada dururum." Grace cevap vermeyince, dudaklarının üstünden tekrar geçti, başparmağıyla ince kumaşın altından göğüs uçlarını okşuyordu.

Geride bir yerde, Grace'in aklının bir köşesinde uyarı çanları çalmaya başladı ama onun kollarında olduğu her saniye duyulmaz oldu, her eriten öpücüğe o da kendisininkiyle karşılık verdi. Genç adam elini onun göğsünden çekti. Genç kadın sıcaklık hissinin kaybolmasıyla gözlerini açtı, sonra onun geceliğinin önünü açmaya çalıştığını fark edince şoke olarak iç çekti. Bu küçük sesle Trevor durdu. Bakışını genç kadına çevirdi, sesi düşünmeden haşin çıktı. "Durmamı istiyor musun?"

Elleri hâlâ hareket ediyordu ama Grace geceliğin korsesine gelip kaldıkları an, onları titreten heyecanı hissedebiliyordu. Onun da en az kendisi kadar etkilendiğini hissetmesi, içini korkuyla birlikte bütün kadınların paylaştığı o büyük gücü keşfetmenin verdiği tatlı hisle doldurdu. Gözlerini kapadı. Aklı ona bunun yanlış olduğunu ve genç adamdan durmasını istemesini söylüyorsa da bedeni ve kalbi son derece doğru olduğunu söylüyor ve onu bu şeye devam etmeye mecbur bırakıyordu. Sonunda zaferi kalbi kazandı.

Grace altında heyecanla kımıldanınca Trevor cevabını aldığını düşündü. Bir anda bu cevap onun için o kadar önem taşıdı ki nefesini tuttuğunu hissetti. Genç kadının gözlerini açmasını izledi ve gördüğü şey kalbini sıkıştırıp çılgınca atmasına sebep oldu.

Grace ona içini acıtan bir sıcaklıkla bakıyordu, öylesine şefkatli, öylesine eriten bir bakışla, o kadar ki genç adam varlığının çok derinlerinde sarsıldı. Eziyet içinde

inleyerek bakışlarını onun parlak mavi gözlerinden çekti ve hızla geceliğin düğmelerini açmaya başladı.

Vücudu tam anlamıyla mükemmeldi, soluk ay ışığında koyu bir şeftali gibi parlıyordu. Göğüs uçları gururla kalkmıştı, rengi pembeleşmiş küçük göğüsler mükemmel bir şekilde avucuna uyuyor, yalvararak kendilerini öpmesini istiyorlardı. Bir tanesini ağzına almak için eğildi. Genç adam bunu yapar yapmaz Grace zevkle inleyerek kasıldı.

Genç adam onun göğüslerini sert ve şefkatli dokunuşlarla emiyor, dişlerini nazikçe onun yumuşak tenine batırıyordu. Ağzını hassaslaşmış göğsünden alıp diğerine geçtiği an Grace nefesini tuttu.

İçinden geçen inanılmaz duygulardan neredeyse hissizleşen bir halde Grace ellerini Trevor'ın sırtında gezdirmeye başladı, onu olabildiğince kendine doğru çekmek ve orada tutmak istiyordu. Genç adam kafasını kaldırıp arzudan sarhoş olmuş gözlerle ona baktı ve genç kadın bir anda ona başlarda yaptığı şeyler için derin bir pişmanlık hissetti. Onunla, bu muhteşem, inanılmaz adamla yaşayabileceği bütün o harcanmış zamanları düşündü. Yumuşak bir şekilde yanağına elini koydu ve acı veren bir sevecenlikle kulağına fısıldadı. "Trevor, her şey için çok üzgünüm."

Trevor tokat yemiş gibi irkildi. Bir anda oraya niçin geldiğini hatırladı, bu kollarında tuttuğu kadın usta bir yalancıdan başka bir şey değildi. Bilerek iki eliyle de onun

göğüslerini avuçladı, parmaklarıyla onları yuvarladı ve uyardı. Aralarındaki çukuru öptü. "Bu iyi hissettiriyor mu, leydim?" diye sordu boğuk bir sesle.

Daha fazlasını isteyerek Grace başını salladı ve ona uzandı, onu daha yakınına çekme ihtiyacı içindeydi.

Genç kadının dokunuşundan kurtuldu. "Daha fazlası var," diye fısıldadı. "Bana istediğini söyle."

Grace onun kendisine bakışlarını görmek için gözlerini açtı, gözbebekleri koyu ve esrarlıydı. Duygularla kaplanmış kafası karışıktı. "A-anlayamıyorum," diye kekeledi, ona dokunmasına neden izin vermediğini merak etmişti. Tekrar genç adama doğru uzandı.

Trevor parmaklarına bir ısırık attı. Grace ellerini indirdi ve inledi. "Oh, Trevor," diye arzuyla yalvardı.

"Söyle bana."

"Evet... evet, istiyorum," diye soluk aldı, neyi istediğini bile bilmeden. "Çok istiyorum."

Trevor anında başını eğdi ve dili göğsünün altındaki bölgelerde dolaşmaya başladı. Bir elini ipeksi karnından yumuşak tüylerinin olduğu gizli yerlerine kaydırdı. Kendini kasarak bacaklarını kapatınca Trevor kafasını kaldırdı ve onun dudaklarını vahşi bir yoğunlukla öptü. "Bana onu kapama aşkım," diye mırıldandı, elleri hâlâ onun yumuşak tepeciğinde oynuyordu. "Aç onu sevgilim."

Halsiz ve uyarılmış bir vaziyette ona karşı koymayı beceremeyen Grace teslim oldu ve bacaklarını gevşetti. Eliyle onun kasıklarına girip tatlı sıcaklığını avucuna

alırken Trevor onun yüzünü seyretmek için ona baktı. Dokunuşu başta hafif, yumuşak ve nazikti, tatlı bir şekilde onun zevk noktalarını anyordu. Grace tekrar ona uzanmayı denedi ama o genç kadının iki elini birden tek eliyle yakaladı ve onları başının üstünde tuttu. Dili artık daha da ısrarla saldırıyordu, onu genç kadının ağzına sokuyor, ve vücudunu şok dalgalarıyla sarsıyordu. Genç adam onun kaygan kıvrımlarının üstündeki o hassas tepeye bastırınca genç kadın inledi, genç kadını tek bir parmağıyla yumuşak bir şekilde ikiye ayırmıştı.

"Trevor!" diye inledi Grace ve içinden geçen inanılmaz hislerden korkmuş ve mest olmuş bir şekilde geriye doğru kasıldı. "Devam et," diye yalvardı utanmadan. Genç adam hızla boyun eğdi, arzuyla onun en duyarlı bölgelerini uyarmaya devam etti, ta ki genç kadın altında kıvranana kadar. Grace, geleceğini hissettiren derin bir nefes aldı ve titremeye başladı. Genç kadın altında sarsılarak kıvranırken genç adam hızlıca onun ağzını kendisininkiyle örterek Grace'in zevkten attığı çığlığı kapatıp kendi içine aldı.

Sonra bekledi.

Yavaşça genç kadının dünyası dönmeyi bıraktı. Nefesi normale döndü. Kendine gelince Trevor'ın öylece başında beklediğini fark etti, genç adamın yüzü tümüyle ifadesizdi. Genç kadın şefkatle gülümseyip ona uzanmaya çalıştı, keşfettiği bu yeni duygularla yüzü parlıyordu.

Fakat Trevor'ın yakışıklı yüzündeki maskede sinik bir

aşağılama vardı. Birdenbire kendini geri çekti ve yatağın yanında sessizce ayakta durup yataktaki kıza baktı, sadece birkaç gün önce sonsuza kadar yitireceğini düşünerek korktuğu kıza. Savunmasız bir şekilde onun soğuk bakışlarına açık, hiç hareket etmeden yatakta uzanıyordu, o tatlı şefkatli âşığın bir anda tanımakta zorlandığı bu adama dönüşmesinden afallamıştı.

"Seni," dedi alaycı ve kötülük dolu bir sesle, "aynen böyle hatırlayacağım."

Bir anda dehşet dolu bir şokun içinde kalan Grace kendini baştan ayağa küçük düşmüş hissetti. Birdenbire karşısındaki sert bakışlı, onu biraz evvel soymuş adamın önünde çıplak olmasından utanarak aceleyle örtünecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Titreyerek yatağın ortasına diz çöktü, uyuşuk parmaklarla elbisesinin kenarlarını birleştirmeye çalıştı, o esnada kuşku dolu gözlerle ona bakan Trevor soğuk bir şekilde arkasını döndü ve pencereye doğru yürüdü.

Genç adam bir kez daha dönüp arkasına baktı ve genç kadının kalbi kırılmış bir melek gibi incinmiş, acı içinde orada öylece oturuyor oluşunu görmezlikten gelmeye çalıştı. "Sizi anlaşmamızdan azat ediyorum Bayan Ackerly." Bilerek kaba ve haşin bir şekilde doğrudan onun gözlerinin içine baktı ve, "Sizi artık istemiyorum," dedi. Camı açtı, pervaza adım attı ve Londra'nın sisli, şafak öncesi karanlığında sessizce ortadan kayboldu.

Çok uzun dakikalar boyunca Grace öylece hareketsiz

oturdu, kör bakışı en son gördüğü yerde takılı kaldı. Hissettiği uyuşukluk onu yavaşça terk ederek yerini hayatı boyunca hissetmediği bir acıya bıraktı, güçlükle nefes alıp iki kolunu da karnında bağlayarak oradan yayılan ve bütün vücudunu saran bir boşluk hissiyle ileri geri sessizce sallandı. Sonra artık dayanamadı ve yastıklara doğru hıçkırarak, sevdiği adam kollarının arasından kayıp gittiğinden beri tutmaya çalıştığı gözyaşlarını ırmak gibi boşalttı.

Yirmi

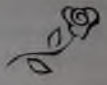

Trevor kolayca ağaçtan terasa indi ve yarı karanlık bahçeye doğru vahşice yürüdü. Gökyüzü doğuda yeni aydınlanmaya başlamıştı. Yeni günden iğreneceğini hissetti. Soğuk gün ışıklarının ona sadece işkence dolu suçlamalardan başka bir şey getirmeyeceğini şimdiden biliyordu.

Bahçenin arkasındaki duvara doğru döndü; poker partisinin olduğu gece Grace'i çıkardığı duvara. Durdu ve pürüzsüz yüzeyine elini koydu. O gece sanki yüzyıl önceymiş gibi geliyordu, oysa topu topu birkaç gün önceydi. Geriye doğru bir adım attı ve duvarın başına zıplamaya niyetlendi ama bir şey onu tuttu. İçinden kendine küfretti ve yumruklarını sıktı, ayrılamadığı için kendine kızdı. Kontrol edemediği görüntüler aklına doluyordu:

Grace ilk danslarında kahkaha atarken; kendisini soğuk bir şekilde geri çekerken; sonra kollarında erirken; Grace'in anlamlı yüzünü ona hissettirdiği zevkin merakı kaplamışken; Grace'in gözleri hayranlıkla parlarken...

Grace kırılmış ve kaybolmuş, geceliğiyle çıplak vücudunu örtmeye çalışırken.

Trevor iki elini de duvara yasladı ve gözlerini kapadı, görüntüleri durdurmayı istedi, tepeden tırnağa onu yıkıyan kahredici bir pişmanlığın gelgitlerini bastırabilmenin yolunu aradı. *Aman Tanrım*, dedi kendi kendine, *ben ne yaptım?* Başını soğuk mermere dayadı, içinde korkunç bir savaş veriyordu.

Mantığı, her şeyi olduğu gibi bırak, diyordu. O ve Grace, tanıştıklan ilk andan beri karşıt kutuptaydılar, başından beri yokuş aşağı hızla savrularak düşüyorlardı. Kendisine verdiği tepkiler onu yakalamış, esir etmişti ve sağduyusunu dinleyemeyecek hale getirmişti.

Kalbini yeteri kadar dinlemişti.

Şimdi bile, aralarında geçen böyle bir şeyden sonra dahi kalbi ona gitmesini söylüyordu. Sırtı, kendisini geri dönüp onun odasına tırmanmaktan alıkoymak için gösterdiği çabadan kasılmıştı. Kolları ona sarılmaya can atıyordu, onu teskin etmek ve kendisini affetmesi için yalvarmak istiyordu.

Trevor'ın içindeki savaş biraz daha sürdü. Nihayet gözlerini açtığında gökyüzü bayağı bir aydınlanmıştı. İşleri bu şekilde bırakamayacağını biliyordu. Derin bir nefes aldı ve tekrar eve girdi. Gözlerini biraz evvel çıktığı ikinci kattaki pencereye dikerek eve doğru bir adım attı, sonra aniden durdu. Grace'in odasının yanındaki odada bir gaz lambası yanmıştı. Tüllü perdelerin arkasında birinin gölgesinin hareket ettiğini gördü.

Işığı yanan odanın yanındaki karanlık odaya bir süre daha baktıktan sonra sabah kuşlarının ötmekte olduğunu fark etti. Onların güzel şarkıları kulaklarını tırmaladı ve yüzünü astı. Şansını kaybetmişti. Aniden döndü ve duvara tırmandı. Sadece bir kere geri dönüp baktı, sonra yere inip ters yönde kayboldu.

Şansını kaybetmişti.

Gün parlak ve neşeli bir şekilde doğmuş, geniş odayı sıcak bir güneşle ve canlı renklerle doldurmuştu. Erkenci kuşlar uyanmış ve bahçede tatlı bir şekilde şarkı söylemişlerdi. Şen sesleri, şimdiden sade, krem rengi bir elbise giymiş Grace'in ayakta durduğu açık camdan içeri girerek evin içine doluyordu.

Her ne kadar kendini fiziksel ve duygusal olarak tükenmiş hissediyorsa da Trevor gittikten sonra uyumamıştı. Bir saate yakın ağlamıştı, çocukluğundan beri böyle, artık dökecek gözyaşı kalmayana kadar ağladığını hatırlamıyordu. Bu denli yoğun duygusal taşma noktalarından sonra gelen garip bir sakinlikle Grace, önce kendi içindeki sebepleri aramaktan başlayarak, ne olduğunu düşünme fırsatı bulmuştu.

Trevor'ın sadece onun canını yakmak için odasına geldiği su götürmezdi. Bunu yapma sebebini tam olarak çözememişti. Yaptığı şey mantığın dışındaydı, Trevor'ın doğasına dair bildiği her şeye aykırıydı. Üstünde ne kadar düşünse bir o kadar yaptığına inanamıyordu. Ne yazık ki Grace artık saklanamaz bir gerçekle yüzleşmek zorundaydı: Ona âşık olmuştu.

Kuşkusuz bugüne kadar hiç kimse ona bu adamın hissettirdiği duyguları hissettirmemişti. Onunla tanıştığı günden itibaren yaşadığı bütün duygular muhteşemdi, ister kızgınlık olsun ister üzüntü, mutluluk ya da özlem. Başından itibaren onda yoğun duygular uyandırmış ve o her bir duyguyla şiddetle mücadele etmiş, kontrol edemeyeceğini düşündüğü her şeyden korkmuştu.

Pencerenin altındaki kanepeye gömüldü, dizlerini büktü ve çenesini hafifçe dizlerinin üstüne koydu. Kaşlarını çattı, hâlâ artık kaybettiğini farz ettiği adamı düşünüyordu. O da onu sevmişti. Bunu şimdi anlıyordu.

Dün geceye kadar onun bütün öfke patlamalarına, hastalıklı iğnelemelerine, her ters davranışına sabırla, nezaketle ve espriyle cevap vermişti. Bu yüzden anlayamıyordu; tam da onun ilgisine karşılık vermeye başlamışken neden bu kötülüğü ona yapmıştı? Belki bu soruyu o gittikten sonra en az on kez sormuş ve hâlâ cevap bulamamıştı. Çok kızgın ve çok acı çekmiş gözüküyordu, yaralanmıştı.

Grace odasının kapısının yumuşakça açıldığını fark etti. Yüzüne parlak bir gülümseme kondurdu ve kafasını camdan çevirdi, Faith'in kapının yanında sessizce durduğunu gördü. Elinden geldiğince neşeli bir sesle, "Günaydın," dedi ve kız kardeşinin gelip yanına oturması için başıyla işaret etti.

"Yatakta olman lazımdı," diye uyardı Faith kısık bir sesle. Endişeli, gri gözleri ablasının durgun yüzünü inceledi.

Grace bu bakışın üstünde durmadı. Dudaklarına sabitlediği küçük, donuk gülümsemesiyle tekrar camdan dışarı bakarak terasta koşan gri, şişman sincaba bir anda yoğun bir ilgi duymuş gibi yaptı.

Faith ablasının solgun profiline baktı. Parlak gözlerindeki mavimsi gölgeleri fark etti, narin elmacık kemikleri hastalıktan sonra çok daha fazla ortaya çıkmıştı, her zaman canlı olan yüzünün ışığı gitmişti. Grace bir anda sincabı izlemeyi bırakarak ona döndü ama Faith bakışlarını görmesin diye gözlerini kaçırdı.

"Ne kadar güzel bir gün olacak," dedi Grace sahte bir heyecanla. "Sanırım gerçekten biraz dışarıda zaman geçirmek istiyorum. Bütün gün bu odada tıkılı kalmanın ne kadar sıkıcı olduğunu tahmin edemezsin, hayat bir yanda akarken sen hiçbir şey yapamıyorsun." Bir an durup nefes aldı, kız kardeşi ne kadar kötü olduğunu anlamasın diye, uyuşmuş kafasıyla konuşacak konu arıyordu.

"Dün gece Lort Caldwell'in burada olduğunu biliyorum."

Sanki Faith bir şey söylememiş gibi Grace rasgele, tek kişilik sohbetine devam etti. "Dr. Wyatt'ın aşağıya inmem için yarını beklemem gerektiğini söylediğini biliyorum ama bugün onun tahmininden çok daha iyi hissediyorum kendimi..."

"Grace!"

Faith oldukça kesin bir tonla seslendi. Grace çöktü. Çenesini kapadı ve kız kardeşine öyle incinmiş gözlerle baktı ki Faith'in bile kalbi sıkıştı. Uzandı ve Grace'in iki elini de avucunun içine aldı. "Lordun niye burada olduğunu bilmiyorum, birbirinize ne söylediğinizi de, ama biliyorum ki seni asla bu sabah ağladığın gibi ağlarken duymamıştım." Gözleri samimi bir anlayışla, sesi de nazik bir şefkatle doluydu.

Grace kız kardeşinin yüzündeki anlayış ve yumuşaklıkla, aşka karşı verdiği mücadelenin sonuna geldiğini hissetti. Yavaşça, bazen durarak ve tekrar başlayarak, hiçbir şey atlamadan Faith'e ne olup bittiğini anlattı, sadece onunla paylaştığı fiziksel yakınlıkları anlatırken sesi hafifçe titredi ve kısıldı. Bitirdikten sonra çaresiz bir şekilde, kafası karışmış kız kardeşine baktı.

Faith uzun bir süre sessizliğini korudu, kafasını tekrar Grace'e çevirmeden önce derin düşüncelerle camdan dışarı baktı. "Ona neden kızgın değilsin?" diye sordu.

Grace boş gözlerle ona baktı.

"Bunca yaşadığınız şeyden sonra sana anormal derecede kötü davranmış ve üstelik gayet açık ki bu davranışının herhangi bir sebebi yok. Bunu böyle bu kadar kolay kabul edemezsin..." Faith aniden kesti. Ablasının gözlerine bakarken birden kavradı; bütün dünyanın göreceği şekilde sorusunun cevabı oradaydı. "Ah, Grace," diye içini çekti. "Ona âşık olduğunu daha yeni mi anladın!"

Grace gözlerini kapadı ve perişan bir halde başıyla onayladı.

Faith bir süre sessizce oturdu, ciddi gözlerle ablasının sadece birkaç saat önce hıçkırarak ağladığı dağınık yatağa baktı. Gözünün ucuyla Grace'i süzdü, neşeli ablasına hiç yakışmayan kederli halini hissetti. Bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Aniden ayağa kalktı. "Pekâlâ, demek Lort Caldwell'i seviyorsun. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?" Sesinin bu sözleri öylesine ve kaygısızca söylemiş gibi çıkmasına çalıştı.

"Bir şeyler yapmak mı?" diye tekrarladı Grace uyuşuk bir sesle, gözleri açılmıştı.

Faith kararlı bir şekilde başını salladı. "Tabii ki. Onu geri almak istiyorsun, öyle değil mi?"

Bu korku yaratan ifade Grace'in ayaklarına kadar titremesine neden oldu. "Hayır!" Sesi panik içinde çınladı. "Onu asla bir daha görmek istemiyorum!"

"Vaz mı geçiyorsun?" Faith meydan okudu. "Onun gecenin yarısında buraya elini kolunu sallayarak girip sonra sana... o şekilde muamele edip gitmesine müsaade mi edeceksin?" Alaylı bir ifadeyle sabit bir şekilde Grace'in yüzüne baktı. "Sanırım hastalık senden bizim tahmin et-

tiğimizden daha fazlasını almış," dedi, "neden? Benim tanıdığım Grace Ackerly asla böyle bir davranışı sineye çekmezdi. En azından sana bir açıklama borcu var."

"Ama beni istemiyor," dedi Grace, yüzünde öfke ve acı vardı.

Faith omzunu silkti. "Nasıl istersen," dedi. Kapıya doğru yürüdü, sonra eli kapının kolunda durdu. "Fakat eğer bana sorarsan..."

"Sormadım," dedi ters bir şekilde Grace.

"...Diyebilirim ki büyük olasılıkla Trevor Caldwell de sana âşık, hem de şaşılacak derecede yoğun duygularla." Kapıyı açıp odadan çıkıyordu ki tekrar Grace'in ıstırap dolu sesiyle ona döndü.

"Yanılıyorsun Faith," dedi. "Bütün bunlar onun için bir oyundu. Beni hiç sevmiyor artık." Kör gözlerle odanın karşısındaki kız kardeşine baktı.

Faith tekrar kalbinin kırıldığını hissetti ama sesi kararlı çıktı. "Tabii ki seviyor Grace. Ancak çok âşık ve çok derinden yaralanmış biri acı çektirmek için dün gece onun sana yaptığı gibi bir şeyi yapabilirdi." Ona moral veren son bir gülümsemeyle Faith odayı terk etti ve ablasının afallamış yüzüne kapıyı kapadı.

* * *

Hakkında konuştukları kişi Upper Brook Caddesi'ndeki evinin kütüphanesine gömülmüş, bir zamanlar

bir Rus prensine ait olan kristal sürahiden sürekli kendisine Fransız konyağı koyuyordu. Boşalmış bir şişe oturduğu sandalyenin yanında rezilce yerde duruyordu. Kırmızı, deri koltuğa tünemişti, ayakları koltuğa yerleşmiş, dirsekleri dizlerinin üstünde ve dönen başı ellerinin arasındaydı. Başarısız bir şekilde kafasındaki incinmiş, kızıl saçlı melek görüntüsünü engellemeye çalışıyordu, kızın mavi gözleri acı dolu yaşlarla taşmış ve onu terk etmemesi için sessizce yalvarıyorlardı. Ölümün dışında hiçbir şeyin kafasından bu görüntüyü silemeyeceğini düşünmeye başladı. Hatta bu düşünce onu terk eder etmez, ölümün bile onu aklamayacağına karar verdi, çünkü sonsuza kadar kendi cehenneminde kalacağından tümüyle emindi ve orada Grace'le yaşadığı her anı tekrar tekrar, yeniden yaşamak zorunda bırakılacaktı. Istırapla inledi ve yaslanınca boğuk bir küfürle sandalyeden geriye düştü.

Seth kontunun kardeşi Gareth Llyod, Wilson sabah saat on buçukta kütüphaneyi gösterdiğinde, onu orada öylece buldu. Bütün perdeler örtülmüştü, oda neredeyse kasvetli bir karanlık içindeydi. Yanan tek ışık Trevor'ın koltuğunun yanındaki masadaki kısa bir mumdu. Gareth gülerek arkadaşına baktı, sonra en yakın cama doğru yürüyerek perdeleri açmak için uzandı, niyeti biraz temiz havanın ve gün ışığının içeri girmesini sağlamaktı.

"Yapma!" diye çınladı Trevor'ın sesi, kasvetli odanın bunaltıcı havasında haşin bir yükseklikte çıkmıştı. Gareth şaşırarak döndü. Trevor sandalyesinde doğruldu ve sü-

rahiye uzandı. Beceriksiz bir şekilde bardağını doldurdu, koyu sarı renkli içkinin birazını şişenin kenarından yere, birazını da parlak maun masaya döktü. "İçki içmek ister misin?" diye geveledi sürahiyi kafasını olumsuz anlamda sallayan Gareth'a doğru uzatarak. Trevor omzunu silkti ve şişeyi sakar bir gürültüyle masaya tekrar koydu. "Pekâlâ," dedi. "O zamanı hepsini ben içerim."

Gareth sakin bir şekilde Trevor'ın karşısındaki kırmızı deri koltuğa yerleşti. "Sorabilir miyim lordum, sabahın bu saatinde kendini mahvetmeye karar verme sebebin nedir?"

Trevor gözlerini kapadı ve kafasını arkaya yasladı, yüzünde acı dolu bir ifede vardı. "Tanrım, onun canını yaktım!" Sesi pişmanlıkla dolu ve haşindi, vicdan azabı çekiyordu.

Gareth merakla loş odaya baktı, belli belirsiz karanlık köşelerden birinde hıçkırarak ağlayan bir kadın aradı. Arkadaşını hiç böyle perişan görmemişti, özellikle de bir kadın için. "Kimin canını yaktın Hunt?" diye nihayet sordu.

Trevor öne eğildi ve bir elini Gareth'a doğru salladı. "Onu sevebileceğimi zannettim ama tek becerebildiğim, onu yalanların içine sürüklemek oldu." Bir anda yoğun duygularla Gareth'a baktı. "Asla kalbinle aklını aynı anda kaybetme dostum," diye öğüt verdi boğuk bir sesle. Alkolle donuklaşmış beynini netleştirmek için hızla gözlerini kırpıştırdı.

Gareth bir anda Trevor'ın bu odada, kendisini erkek

kıyafetleriyle gizlemiş Grace Ackerly'e bir el dolusu iskambil kâğıdının üstünden nasıl göz kırptığını anımsadı. O zaman Trevor'ın ve biraz tuhaf bir mizah anlayışı olduğu söylenen Bayan Ackerly'nin, zararsız ve muzip bir şekilde eğlenmek için sosyete kurallarını birlikte kırmaya karar verdiklerini düşünmüştü. Fakat şimdi arkadaşının yeni bir bardak konyağı daha hiç çekinmeden yuvarladığını görünce anlıyordu ki o sevecen göz kırpmanın ve genç kadının o gece masada olmasının başka bir anlamı vardı. Demek yıllarca hırs dolu annelerin tatlı kızlarını ve kelimenin tam anlamıyla onu İngiltere'nin yansında takip eden sofistike kadınları bırakıp, Trevor Christian Caldwell, Beşinci Huntwick Kontu, Cavendale Vikontu, İkinci Huntley Baronu ve Graveson'ın Allyn Lordu, karşılıksız bir aşka düşmüş, onu istemeyen bir kıza âşık olmuştu. Gareth kendi kendine güldü, arkadaşının bu kötü halini komik bulduğu için değil, durumun bütünündeki ironi için.

Trevor tekrar oturduğu yerden geriye düştü, çenesi açık bir şekilde göğsüne kadar sarktı. Arkadaşının küçük kahkahası karşısında başını kaldırdı. Kızarmış gözlerini zorlukla Gareth'ın üstünde odaklamaya çalışıyordu ama belli ki yapamıyordu. Bıraktı ve kafasının geriye düşmesine izin verdi, "Onu çok kötü kırdım," diye mırıldandı. Gözlerini tekrar kapadı.

Ancak uzun süre sabırla dil döktükten sonra Gareth nihayet sarhoş konttan bütün hikâyeyi öğrenmeyi başarabildi. Ne zaman ki Trevor kendini alkolün getirdiği

derin bir uykuya bıraktı, Gareth oradan ayrıldı. Wilson'a, kontla aslında bu sabah konuşmayı planladığı iş konuları için onu tekrar ziyarete geleceği talimatını verdi.

Upper Brook Caddesi'ndeki evin ön merdivenlerinde ayakta durdu ve bugün Trevor'ın kütüphanesinde öğrendiklerini düşündü. Gareth, Grace'le evde Grant Radnor kimliğiyle tanışmadan çok kısa bir zaman önce tanışma fırsatı bulmuştu. O kısa görüşmede dahi genç kadın kendisini doğal içtenliğiyle etkilemişti ve sezonda ortalarda gezen aristokrat, boş, ruhsuz kızlarla karşılaştırıldığında ne kadar da samimi kalmıştı. Kendisini kolaylıkla Grace'in hayranları arasına katabilirdi, tabii evlenecek kız adaylarıyla ilgileniyor olsaydı. Dolayısıyla genç kadının Hunt'ın iddia ettiği seviyede kötülük dolu bir hilekâr olacağına olasılık vermiyordu.

Eldivenlerini giyen Gareth merdivenleri inip arabasına doğru yürürken gene tebessüm etti. Her ne kadar Hunt, Grace'in canını yakmak istemişse de, onu incittiği için o kadar üzülmüştü ki olan biteni unutmak için kendini alkole vermişti. Gareth kolayca arabanın yüksek koltuğuna oturdu, dizginleri aldı ve atları harekete hazır etti. Belki, diye düşündü, her şeye rağmen bu sezon ilginç bir şeylere gebe olabilirdi. Tahmininde yanılmayacaktı, Bayan Grace Ackerly ve Huntwick kontu arasındaki mesele pek sona ermiş gibi durmuyordu.

Yirmi Bir

Grace canlı bir gülümsemeyle öğlen yemeğine katılarak sessizce kız kardeşinin karşısındaki sandalyeye kaydı. Bir gün öncesini neredeyse tümüyle odasında, Trevor'a karşı yeni farkına vardığı hissleri tanımlamaya çalışarak geçirdi, sonra da tükenmiş bir şekilde uyuyakaldı. Uyandığı zaman kendini daha kuvvetli hissediyordu, en azından fiziksel olarak. Diğer yandan, Trevor'ın böyle çekip gitmesine de izin veremeyeceğini biliyordu.

Faith masanın öbür tarafından Grace'e baktı ve memnuniyetini gösterecek bir tebessüm gönderdi. Cleo Hala ikisinin arasında masanın başköşesinde oturuyordu, o da kafasını kaldırıp bakınca neredeyse tereyağı sürdüğü bıçağını düşürüyordu. Bir anda toparlandı ve Grace'e sert bir bakış fırlattı. "Dr.Wyatt en az iki gün daha yatakta

dinlenmeni tavsiye etmişti genç hanımefendi," dedi kararlı bir sesle ama gözleri yeğeninin bu hızlı iyileşmesinden duyduğu memnuniyetle parlıyordu.

Grace eliyle umursamadığını gösteren bir işaret yaptı. "Dr.Wyatt," dedi kaygısızca, "biraz fazla tedbirli." Ateş sebebiyle hâlâ zayıf ve solgun olan yüzünde gözleri neşeyle parlıyordu.

"Fazla iyimsersin Grace Olivia Ackerly." Cleo Hala Faith'e döndü, genç yeğeninden destek almak istiyordu. "Ablana biraz sağduyulu olmasını söyler misin, bayan?"

Faith sakince Grace'e göz kırptı. "Pekâlâ, ama oldukça iyi gözüktüğünü söylemeliyim," diye belirtti. Sonra mükemmel kızarmış ördeğinden lezzetli bir ısırık alıp gri gözlerini halasına çevirdi.

Cleo sert bir şekilde Faith'e baktı, o da halasına her zamanki soğukkanlı, derli toplu haliyle geri baktı. Yaşlı kadın inceleyen bakışlarını Grace'e döndürünce yeğeninin tuhaf bir şekilde sandalyesinde kıvrandığını gördü. Kızın düşünceli halinin sebebini merak etti. Tekrar dikkatini masaya verdi ve sahte bir ilgiyle kendine küçük bir kek seçmeye çalıştı, bir yandan da iki kıza gizlice göz atıyordu. Göz ucundan Grace'in rahatlayarak içini çektiğini sonra Faith'e meraklı bir bakış attığını fark etti. Eğer konuyu değiştirmezse kızlardan bir şey öğrenemeyeceği kesindi, Cleo isteksizce konuyu değiştirdi, kızları sosyetede son olan bitenler üzerine bol dedikodulu bir sohbetin içine çekti.

Grace önüne dolu bir tabak koyan uşağa gülümseyerek teşekkür etti. Sessizce oturuyordu, halasıyla kız kardeşi arasında hızla geçen diyaloğu yakalamaya çalışıyordu. Hiç aç hissetmiyordu ama yine de yedi, işin doğrusu halasını iyileştiğine ikna etmek istiyordu. Tabağındaki yemekle oynarken kısa hastalığı süresince ne kadar çok dedikoduyu kaçırdığını fark etti. Sezonda işler çok hızlı değişiyordu. İtibarlar inşa ediliyor ve şimşek hızıyla da parçalanıyordu.

Halasının ilgiyle izleyen bakışları arasında yemeğinin büyük bir bölümünü yemeyi başardı, en son ne zaman bu kadar doyduğunu hatırlamıyordu. Doğru zamanı sabırlı bir şekilde bekledi. Sohbetin ortasında bir boşluk hisseder hissetmez kibar bir öksürükle onları böldü. "Hava çok güzel, mevsim normallerinin üstünde sıcak bir gün, öyle değil mi hala? Sanki asırlardır dışarıya çıkmamışım gibi hissediyorum. Sanırım bahçede biraz yürüyeceğim, sizler de bana katılmak ister misiniz?"

Soru her ikisine yöneltilmişse de Cleo kızların aslında yalnız kalmayı umduklarını anladı. "Ben istemem," diye belirtti neşeli bir sesle, sonra Grace'in rahatlamasını görünce neredeyse kahkaha atıyordu. Cleo gözlerini sahte bir ilgiyle açtı ve uzanıp Grace'in ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı. "Fakat Grace, henüz dışarıda çok kalmaman gerektiğini düşünüyorum. Bana hâlâ biraz bitkin gözüküyorsun, hayatım."

Grace hafifçe dudağını çiğnedi. Halasına sunmak

için kafasında hızlıca bir mazeret aradı ama bulamadan Faith her zamanki özgüveniyle sorunu çözdü. "Saçma halacım, benimle beraber olacak. Uzun kalmayız. Eğer yorgun hissederse tekrar içeriye geçeriz."

Heyecanını daha fazla belli etmemek ve sandalyesinde kıvranmamak için büyük çaba harcayan Grace'e acıyan Cleo nihayet başıyla onaylayarak kabul etti. Kızlar çabucak izin istediler ve yaşlı kadın fikrini değiştirmeden odadan çıktılar. Grace sanki patlayacakmış gibi dururken, Faith her zamanki gibi dingindi. Cleo anlayışlı bir tebessümle gidişlerini izledi, sonra hayal kırıklığıyla içini çekti, içeride kalsalardı onları gizlice dinlemesi daha kolay olacaktı. Ayağa kalkıp odayı geçti ve pencerede durup bastonuna yaslanarak büyük bir sevecenlikle yeğenlerinin kol kola girmiş yavaş adımlarla bahçenin arkasındaki çalılara doğru gitmelerini seyretti.

Grace durmuş dalgın bir sessizlikle, güzelce budanmış çalılığın girişine bakıyordu, kendi duyguları arasında da bu kadar kolay dolaşabilmeyi isterdi. Bir dakika sonra taş banklardan birine oturdu ve her zamanki alışkanlığıyla eteğinin altından dizlerini yukarı çekip kollarıyla onları sardı.

Faith gülümsedi ve derli toplu bir şekilde onun yanındaki banka oturdu. "Bu şekilde oturmaman lazım, biliyorsun," diye öğütledi ablasına, burnunu hafif soylu bir kibirle kıvırdı. "Bir hanımefendiye yakışır bir tarz değil."

"Trevor beni olduğum gibi seviyordu," diye cevap verdi Grace yumuşak bir sesle ve her zamanki ataklığıyla.

Faith memnun bir gülümsemeyle ondaki değişime baktı. "Onu geri kazanmaya karar verdin, öyle değil mi?" diye sordu, cevaptan emin bir şekilde. Ablasının yüzündeki kararlı ifade her şeyi söylüyordu.

"Eğer becerebilirsem," diye onayladı Grace başını sallayarak.

Faith durdu. "Bunu nasıl yapacağına karar verdin mi?" diye sordu.

"Ona bir not göndersem?" diye soran gözlerle baktı kız kardeşine.

Faith küçümseyerek zarif bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Ne söyleyeceksin tam olarak?"

Grace omuzlarını silkti. "Onunla konuşmak istediğim çok önemli bir konu olduğunu söyleyeceğim," diye önerdi.

"Bunu görmezden gelecektir," dedi Faith.

Grace'in yüzü düştü, sonra tekrar aydınlandı. "Belki de öyle yapmaz. Onun merakını uyandırabilir. Ayrıca onu görmeye kendim gitmem neredeyse imkânsız," diye belirtti.

Faith gözlerini dikerek ona baktı. "Sanırım tam olarak yapman gereken bu." Derin bir nefes çeken Grace bu olasılığı düşününce telaşlandı, Faith güldü ve ablasının bu haline acıdı. "Pekâlâ Grace, varsayalım Huntwick senin davetine cevap verdi..." Grace'in kaşlarını çattığını

görünce araya girdi. "Ah, tabii ki bunu bir davet olarak algılayacak."

Grace öfkeyle dişlerini sıktı. "Devam et," dedi, sesi kısıktı.

"Diyelim gerçekten cevap verdi, buraya geldiği zaman ona ne söylemeyi planlıyorsun?"

"Ona üzgün olduğumu, hatalı davrandığımı ve onu sevdiğimi söyleyeceğim," diye cevap verdi Grace çok düşünmeden.

"Ve orada öyle ağzın bir karış açık kendini tam bir ahmak gibi hissederken o senin yüzüne gülecek veya tümüyle üstüne yürüyecek."

Faith'in onun her fikrine karşı çıkmasından sıkılan Grace başını inatla kaldırdı. "Başta direneceğini biliyorum..." diye başladı.

Faith lafını kesti, Grace'in kötü bakışlarını bilerek görmezlikten geldi. "Bunu planlamaya başlamadan önce kendini lordun yerine koy." Grace dişlerini sıkıp cevap vermeyince devam etti: "Hatırla, sana bütün bu süreçte hep iyi olmuştu, onunla tanıştığın ilk günden ta o geceye kadar. Oysa sen, sana yapılan iyiliği bozmak için elinden geleni ardına koymadın. Onunla uzlaşma isteğinden yoksun olduğun halde veya belki de sadece bunun için o seni ısrarla kazanmaya çalıştı. Ve bütün bu süreçte, sanki bir taş gibi onu dikkate almayan ve ona değer vermeyen bir kadının kucağına yuvarlandı."

"Ona değer verdim," diye söylendi Grace, bunu o

kadar kısık sesle söyledi ki Faith duymak için ona doğru eğilmek zorunda kaldı.

"Belki verdin Grace, ama bunu ona göstermedin. Tam artık nihayet ona biraz şefkatli davranmaya başlamıştın ki, o senin bunda samimi olmadığını keşfetti, senin için hâlâ bir oyun olduğunu ve anlaştığınız iki haftanın bitmesinden sonra ondan kurtulmak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu düşündü."

"Anlaşmayı yaptığı zaman kaybetme riski olduğunu biliyordu," diye zayıf bir şekilde karşı çıktı Grace.

"Ama onun gözünde sen adil oynamadın. Tıpkı hasta olduğun günden bir önceki akşam ona itiraf ettiğin gibi."

Grace kız kardeşinin doğruyu söylediğini biliyordu. Yenilmiş hissederek omuzlarını düşürdü ama sadece bir süreliğine. Kaybetmeyi bir an olsun düşünmemişti, hayatında sonuçlandırmayı düşündüğü hiçbir şeyde yenilgiye müsaade etmezdi. Şimdi üstelik işler daha da kızışmışken, inatçı bir şekilde kaybetmemeye karar verdi.

Faith sessizce oturmuş, durumu kendi yöntemleriyle muhakeme ederken ablasının yüzündeki ifadeyi seyrediyordu. Grace tekrar ona dönüp baktığında omuzları dikleşmiş ve başı kalkmıştı. Gözlerindeki kararlı ifade ona eski zaman şövalyeleri hakkında okuduğu hikâyeleri hatırlattı, düşmanlarını yenme güçleri yokken bile cesur bir şekilde savaşa giriyorlardı.

"O zaman," dedi Grace canlı bir ifadeyle, "ona not göndermenin kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, aslında kötü olduğunu düşünmüyorum," diye gülümsedi Faith. "Ona not göndermek iyi bir fikir. Ama sadece notu aldığında onun hareketlerinin gerisinde ne olduğunu biliyor olmanı istedim."

Grace genç kız kardeşine yeni bir saygıyla baktı. "Sen nasıl bu kadar akıllı oldun?" diye sordu yumuşakça.

Faith uzaklara baktı ve omuzlarını silkti. "İnsanları seyretmeyi seviyorum," dedi.

Faith'in iltifatları sevmediğini bilen Grace kız kardeşine çabucak içtenlikle sarıldı; sonra Huntwick kontunu tekrar ele geçirme planlarının detayları üzerinde çalışmaya başladılar. Napolyon'un bile takdir edeceği bir zekâyla her şeyin üstünden geçtiler.

"Pekâlâ," dedi Grace. "Ona bir not yazacağım. Nasıl söze dökeyim?"

Faith bir an düşündü. "Basit ve son derece açık. Fırlatılıp atılacak veya dikkate alınmayacak bir şey üzerinde zaman kaybetmeyelim."

Grace tekrar yeni bir öfkeyle kız kardeşine baktı. "Eğer onun dikkate almayacağından bu kadar eminsen neden uğraşayım ki? Neden onun dikkate almamazlık edemeyeceği bir şeye geçmiyoruz?"

Faith kafasını salladı. "Hayır," diyerek düşünceye daldı. "Onun seni kafasından atamamasını sağlamalıyız. Küçük hatırlatmalar önemli, biz de bir yandan daha ayrıntılı bir şeyler düşünürüz."

Grace bir anda gülümsedi, umudun verdiği geniş bir

gülümsemeydi. "Kazanamayacak, biliyorsun," diye vurguladı kendine güvenle, parlak kızıl sarısı saçlarını geriye atarak. "Hiç kimse bir Ackerly kadar azimli olamaz."

Faith durgun gözüküyordu. "Tamamen haklısın Grace; o kazanamaz. Eğer Huntwick seni kaybederse, hayatı boyunca sahip olacağından çok daha fazlasını kaybeder, ama sen de kaybedebilirsin ablacığım." Bir süre ciddi gözlerle birbirlerine baktılar.

Grace ayağa kalktı ve eteklerini kararlı bir havayla silkeledi. "Tamam," dedi neşeyle, "gidip şu notu yazalım mı? Onu göndeririz ve eğer iki saat içinde cevap almazsak, ikinci adıma geçeriz." Sonra durdu. "İkinci adım nedir?"

Faith eve doğru yürümeye başlamıştı bile, kendi buruşmamış eteklerini silkelemeye ihtiyacı yoktu. "Bu," dedi omuzlarının üstünden sakin bir sesle, "tümüyle birinci adıma nasıl cevap vereceğine bağlı."

Trevor zarfı uşağının uzattığı gümüş tepsiden aldı. Onun imzasını isteyen yasal bir belge olduğunu düşündüğü için dikkati dağınık bir şekilde zarfı açtı. Açtıktan sonra bir an durarak işini bıraktı ve notun tamamını kapsayan iki cümleye uzun süre baktı.

Trevor,
Seninle konuşmak istediğim önemli bir konu var.
Lütfen bu öğleden sonra beni ziyarete gel.
Grace

Yüzü tümüyle ifadesizdi, Trevor notu bekleyen uşağa geri uzattı ve çalışmasına döndü. "Cevap verilmesine gerek yok," dedi. Uşak eğilerek selam verdi ve odayı terk etti, arkasından çalışma odasını sessizce kapattı. Daha sonrasında lordun, etrafındaki herkese sessiz olmalarını emrettiği öğrenildi.

Yirmi İki

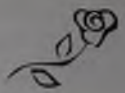

Trevor'ın cevabını beklerken Grace odasında dinlenmeye çıktı ve oldukça ihtiyacı olan, derin bir uyku çekti. Uyandığında birkaç saatin geçtiğini fark etti, çünkü güneş gökyüzünde artık daha alçak bir açıyla dolaşıyordu. Uykulu bir sersemlikle, bilinçaltındaki garip huzursuzluğu bastırmaya çalışarak yatakta doğrulup pencereden baktı. Trevor'ı son gördüğündeki haşin görüntüsü ay ışığında bu pencereden yansımıştı, aklına tekrar aksetti. Aniden notu ve planı anımsayarak uyandı, konttan beklediği cevabın kendisini ne kadar gerdiğini fark etti. Hızla yataktan fırladı ve koşarak odayı geçip kuvvetle Becky'nin zilini çaldı, öyle ki iki uşak hanımefendilerine bir şey olduğunu zannederek anında belirdi.

Onları tatsız bir şey yaşamadığına ikna ettikten sonra

sabırsız bir şekilde odadan attı ve ona ters ters bakan hizmetçisine döndü. "Bana herhangi bir mesaj geldi mi?" diye sordu soluksuz bir şekilde, Becky'nin kısılmış gözlerindeki eleştirel bakışı görmezden geldi.

"Tanrı aşkına Bayan Grace. Bilmiyorum! Sizin neyiniz var, ödümüzü kopardınız? Sizi tekrar yerde baygın bulacağımdan o kadar emindim ki."

Grace pişman gözükmeye çalışarak, "Hiç kimse ziyarete de gelmedi, değil mi?" diye devam etti ısrarlı bir tonla, her ne kadar eğer Trevor gelseydi Faith'in onu uyandırmak için birini muhakkak göndereceğini biliyor olsa da.

"Bunu da bilmiyorum. Siz uyurken hep yukarı kattaydım bayan."

"Pekâlâ, o zaman inip kendim bakayım." Grace telaşla kapıya doğru yürüdü, sonra Becky'nin kuşkulu sesiyle durdu.

"Eğer beni yanlış anlamazsanız Bayan Grace, elbiseniz sanki içinde uyunmuş gibi duruyor, ayrıca saçlarınız da biraz özen istiyor gibi."

Grace tam Becky'e nasıl göründüğünü önemsemediğini söyleyecekti ki bir anda gelen bir düşünce onu çarptı. Bir eli kapı kolundayken yoluna devam etmekten vazgeçti. Eğer bir mucize eseri Trevor mesajı kendi cevaplamak isterse olabilecek en iyi durumda gözükmek doğru olurdu. İsteksizce geriye döndü. "Tamam," diye kabul etti. "Ama lütfen elini çabuk tut." Gösterişli ayna-

nın önündeki sandalyeye oturdu ve karman çorman olmuş saçlarının fırçalanmasına izin verdi.

On beş dakika sonra Grace, halasının en sevdiği –oradaki pencerelerden bahçeye bakıp güneşin batışını izleyebiliyordu– mavi salona indi. Grace kızıl kahve günlük bir elbiseyle son derece sakin ve tazelenmiş gözüküyordu, saçları parlak dalgalar halinde alnının üstüne düşecek şekilde kehribar bir tokayla toplanmıştı. Her ne kadar Grace daha iyi haberler almayı istese de aslında gerçekte beklemiyordu. Neşeyle omuzlarını silkti ve pencerenin yanında halasının oturduğu sandalyeye doğru gitmek için odanın içinde yürüdü.

"Uykudan sonra gerçekten dinlenmiş gözüküyorsun hayatım," dedi Cleo.

Grace sandalyenin koluna tünedi ve eğilip yaşlı kadının yanağına sevecen bir öpücük kondurdu. "Her geçen dakika kendimi daha iyi hissediyorum," diye teskin etti halasını. "Akşam için herhangi bir planın var mı hala?"

"Belki opera olabilir diye düşünmüştüm," dedi Cleo dalgın bir şekilde. Öne eğilip Grace'i geçerek başka bir koltukta nakış işleyen Faith'i görebilmeye çalıştı. "Sen ne düşünüyorsun Faith? Operaya gidelim mi?"

Faith nakış kasnağını indirip başını kaldırdı. "Sen başka arkadaşlarınla git halacım. Sanırım ben kalıp Grace'e refakat edeceğim."

Cleo bu cevaba üzülmüş göründü. "Belki bu gece he-

pimiz evde oturmalıyız hayatım. Evde sessiz bir gece tam da ihtiyacımız olan şey."

"Hayır!" diye haykırdı Grace, sonra sesini fark edip toparlamaya çalıştı. "Yani şunu demek istiyorum, Faith'in refakati beni sıkmaz ama senin bu gece gönlünce eğlenmeni istiyorum." Faith'ten destek isteyen gözlerle baktı fakat kız kadeşi ilmikleri saymakla meşguldü ve konuşmanın gidişatına pek ilgi göstermiyordu. Grace uzanıp Cleo Hala'sının elini tuttu. "Bütün zamanını bize göz kulak olmakla geçirdin ve bunu takdirle karşılıyorum ama artık biraz kendine vakit ayırmalısın, belki biraz arkadaşlarınla çıkmalısın."

Cleo Hala cin gibi bir kızdan diğerine baktı, sonra Grace'in eline vurdu, "Sen her zaman böyle tatlı bir çocuktun," dedi. Bastonuna dayanarak kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Belki Edna Fariday'den bana tiyatroda eşlik etmesini rica ederim. Bütün sezon onu çok az görebildim."

Tuhaf bir canlılıkla dolu Grace bir sonraki adımda ne yapmaları gerektiğine karar verebilmek için ileri geri odanın içinde yürüyordu. Kendi kendine söylenmeye başlayınca Faith nihayet nakışını kenara koydu ve onunla ilgilendi. "Bütün bu yürümeyle neyi bulacağını düşünüyorsun bilmiyorum Grace, sadece kendini yoruyorsun."

Grace tam ortada durdu ve onun karşısındaki bir sandalyeye otururken, "Gidip onu göreceğim," dedi.

Faith kaşlarını kaldırdı. "Tek başına mı?"

"Hayır. Seninle."

Faith başını olumsuz anlamda salladı. "Bence ona bir ziyaret yapmaya niyetlendiğini bilmesini sağlamalısın."

"Böylece beni görmeyi kolayca reddetsin, öyle mi?" Grace kızgınlıkla içini çekti. "Sağ ol ama bunu kabul edemem."

"Onun kapısında davetsiz olarak belirdiğinde de seni görmeyi reddedebilir."

Grace birden ilhamla yerinde doğruldu. "Gene kılık değiştirip Grant Radnor olarak gidebilirim. O zaman beni görmek zorunda kalır, tabii eğer onu şok edersem."

"Tabii, bunu yapabilirsin, hatta gündüz vakti onun evine girerken hiç kimsenin seni tanımamasını ve görmemesini de ümit edebilirsin," diye dalga geçti Faith. "Bunun dışında senin iyileştiğini zaten biliyor. Bu noktadan sonra yapacağın hiçbir şey onu şoke etmez."

Grace Faith'e iğneleyici gözlerle baktı. "Eğer söylediğim her şeye itiraz edeceksen en azından sen yeni bir fikirle ortaya çıkabilirsin." Öfkeliydi, gittikçe büyüyen çaresizliği sesinden ve yüzünden okunuyordu.

"Bir fikrim var."

Grace somurttu. "Başka bir mesaj mı? İlkini göndermeden önce sana bunun işe yaramayacağını söylemiştim."

Faith öne eğildi. "Ama eğer ona ziyarete geleceğini söylersen ve belirli bir süre hiç cevap alamazsan en azından onu sana bilgi vermek için dönmeye zorluyorsun. Bu da seni düşünmek zorunda kalması anlamına geliyor."

Grace Faith'e başta tümüyle hiçbir şey anlamadan baktı, sonra birden kavradı. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Benim için bir şey yapmak zorunda hissettireceğim onu, doğru anlamış mıyım? Ve kızgınlık kayıtsızlıktan çok daha iyidir." Faith'e baktı, heyecanı artıyordu. "Bunu yapabilirim."

"Tabii ki yapabilirsin," dedi Faith. İğnesini eline aldı ve içini çekti, çünkü ilmiklerini en baştan tekrar saymak zorunda kaldı.

Grace masada oturdu ve kızıl sarı buklelerinden birini işaretparmağıyla döndürerek ne yazacağını düşünmeye çalıştı. Beğendiği bir mesajı bulana kadar birçok fikri yazdı ve çizdi. Kaşlarını çattı; hitap için ne kullanması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu. İlk notun başına sadece ön ismini yazmıştı ama şimdi bakınca çok kişisel geliyordu, özellikle o ismi, genç adam hâlâ ondan hoşlanırken dahi kullanmadığı düşünülürse. *Lordum* sanki ona yalakalık yapıyormuş hissi verirken, *Huntwick* diye seslenmeyi de çok erkeksi buluyordu. Birden aklına gelen *Hunt* yazma fikriyle sevindi, Gareth Llyod ve Sebastian Tremaine'in ona böyle seslendiklerini işitmişti, sonra kendisini bu iki adam gibi güvenilir bir dostu olarak görmeyeceğini anlayınca üzüldü.

Nihayet bir fikir vermesi için Faith'e döndü. "Bana kulağına nasıl geldiğini söyle... *Konuşmamız gereken konular var. Seni bu akşam saat yedide ziyaret edeceğim, eğer aksine bir haber almazsam.*" Faith'e baktı.

"Ona nasıl hitap etmem gerektiğinden ve nasıl imzalayacağımdan emin değilim."

Faith çalışmaya devam etti. "Kendin ol," diye öğütledi ona dönüp bakmadan.

Grace bir an düşündü, sonra isteksizce masaya döndü, başına *Trevor*, altına da *Grace* yazdı; tıpkı daha önce yaptığı gibi. Bitince nota kum serpti ve katlayıp bir zarfın içine koydu. Bir mum parçasıyla onu mühürledi, sonra hemen O'Reilly'e bakmaya gitti. Bu görevi güvendiği birine vermek istiyordu.

Onu kütüphanedeki içki büfesini doldururken buldu. Aceleyle, "O'Reilly, benim için lütfen acil bir şekilde bu notu Huntwick kontuna ulaştırır mısın? Notu bugün alması çok önemli, neredeyse bul."

"Tabii ki Bayan Grace," dedi O'Reilly, bu özel görevi yerine getirmesi için onu seçtiğine tarifsiz bir şekilde mutlu olmuştu.

Grace gülümseyerek ona teşekkür etti. "Lütfen görüştüğün herkese notu şahsen ulaştırmak konusunda talimat aldığını söyle. Lordu da dikkatle izlemeni ve nasıl tepki verdiğini bütün detayıyla bana anlatmanı bekliyorum."

İsteğini garip karşılasa da uşak düşüncelerini saklamayı becerdi ve Grace talimatlarına devam ettikçe başını salladı. "Seni gördüğü ilk andan itibaren onu seyrederek, yüzündeki ifadeyi ve sözlerini aklında tutmaya çalış. Bunu benim için yapabilir misin, O'Reilly?"

"Tabii ki Bayan Grace."

"Teşekkürler." Son bir tatlı gülümsemeyle yürüyüp yanından ayrıldı.

Yirmi Üç

O'Reilly Huntwick kontunun Upper Brook Caddesi'ndeki evinin kapısını çaldığında, kont White's'ta en sevdiği masada Gareth ve Jonathan Llyod'la iskambil oynuyordu. Uşağın, Wilson'ı kontun nerede olduğunu söylemeye sonunda ikna etmesi son derece ölçüsüz bir ısrar gerektirdi. Wilson'ın ise söylediğine pişman olması uzun sürmedi.

Bir önceki gece Trevor kendini sızana kadar içkiye gömdükten sonra ertesi gün bütün öğleden sonra uyudu. Korkunç bir baş ağrısıyla ve Grace Olivia Ackerly'i acımasız bir şekilde hayatından silme kararıyla uyandı. Bunu kolayca yapabileceğini kendine kanıtlamak üzere gece için giyindi ve Dunworthys'lerin balosuna gitti. Oraya gider gitmez etkileyebileceği en fazla sayıda genç

kadını etkilemeye çalışarak bir kez daha onun Grace'e gösterdiği özel ilgiden umutları sönmüş Londra'daki her annenin göğsünü umutla doldurdu.

Baloya vardıktan bir saat sonra çocukluk arkadaşı Melissa Porter'la karşılaştı, annesiyle baloya gelmişti. Melissa'yı her şehir etkinliğinde gördüğünde yaptığı gibi flörtçü bir şekilde onu dansa kaldırdı. Genç kadının sıcak arkadaşlığı ve soğuk güzelliği, üzerinde sanki yatıştırıcı bir ilaç etkisi yapmıştı, özellikle de Grace'le yaşadığı kısa ve fırtınalı ilişkiden sonra. Onunlayken kendini o kadar rahat hissetti ki danslarından sonra bile yanından ayrılmadı. Gecenin en iyi bölümünü, umutları yeni yeşermiş anneleri hayal kırıklığına uğratma pahasına, Melissa'nın annesi ve arkadaşlarıyla sohbet ederek ve eğlenceli kahkahalar atarak geçirdi.

Melissa'nın onun kolundaki eldivenli eli ve Trevor'ın ona bakarkenki mutlu gülümsemesi dedikoducular için yeni bir konunun açılmasına sebep oldu. Fısıldamalar başladı ve sonra daha da alevlenip yıllardır arada sırada bir rivayet olarak iddia edilen Trevor ve Melissa'nın, ki babasının Trevor'ın malikânelerinden birinin yanında boylu boyunca uzanan mülkleri vardı, olası bir birlikteliği ele alındı. Ayrıca toplanan davetlilerden bir bölümü Trevor ın sadece birkaç gün önce ona tiyatroda eşlik ettiğini hatırlattı. Herkes hâlâ Grace'in son günlerde hissedilen bariz yokluğuna işaret ediyordu. Çok azı onun

hasta olduğunu biliyordu ve onlar da acaba kırık kalbini düzeltmekle mi meşgul diye merak ediyorlardı.

Balonun arkasından ertesi sabah Trevor, Melissa'ya kısa bir ziyarette bulundu ve onun hoş halinden daha da fazla etkilendi. Grace arada aklına gelse bile kararlı bir şekilde onu zihninin gerisine itti.

Tam saat bir civarında, Grace'ten ilk mesaj geldi, fakat buna aldırmamaya çalıştı. Ancak öğleden sonraya doğru artık işine odaklanmakta gittikçe zorlanmaya başladı. Grace'e dair kontrol edemediği düşünceler ve görüntüler kafasına doluyordu. Sonunda nefretle burnundan soluyarak çalışmayı bıraktı ve biraz iskambil oynayıp düşüncelerini dağıtmak için White's'a gitti.

Son bir saattir kara düşüncelere dalmış, neredeyse tümüyle sessiz bir şekilde Gareth ve Jonathon'ın parasını soymakla meşguldü ve onu bu ruh halinden çıkarmak için gösterdikleri çabalara hiç cevap vermiyordu. Trevor, Gareth gibi yenilmez birinin bile önünde azalan fişlere bakıp kaşlarını çatmasına yol açan bir eli daha kazanmıştı ki Blackthorne dükü masalarına bir sandalye çekti.

"Oh, harika," diye homurdandı Gareth. Sebastian ayaktaki uşaklardan birine içki getirmesi için işaret ederken. "Seni görmek ne güzel Thorne. Bu masayı canlandırmak için tam da sana ihtiyacımız vardı." Ağırbaşlı dük onu duymazdan geldi. Genelde grubu toparlayan ve kaynaştıran Trevor, Gareth'ın onu daha önce görmediği kadar sessiz ve karanlıktı.

Bir uşak Sebastian'ın içkisini getirdi ve önündeki masaya koydu. Gitmeden önce masanın diğer sakinlerinin bir şey isteyip istemediklerinden emin oldu. Sebastian Gareth'ın gözlerini yakaladı ve başıyla Trevor'ı işaret ederek, tek kaşını soran bir şekilde havaya kaldırdı, ondan bir açıklama bekliyordu.

Gareth omzunu silkti. "Her zaman büyük ağabeyimin ve senin neşemi köreltmenize, yaptığım esprilere cevap vermemenize alışkınım. Fakat Hunt genellikle, sizin kadar suratsız olmayarak bana ayak uydurur, ama bugün son bir saatte 'kes', 'pas', 'yokum' ve 'artırıyorum'dan başka tek kelime duyamadım ondan." Hepsi dönüp Trevor'a baktı.

Kont Jonathon yeni dağıttığı kartları aldı. Sabırla Gareth'ın attığı taşı görmezden geldi, bunun üzerine Sebastian kendi kartlarına dönmeden önce inanamayarak iki kaşını birden kaldırdı. Jonathon'ın soran bakışları arasında Sebastian iki kartı yere ters koyarak ona uzatıp yeni kart istedi. Trevor kafasını salladı ve Gareth üç kart aldı. Sebastian tekrar herkesin kendi elini düzeltmesini bekledi ve sonra konuştu. "Ackerly kız çocuğunun yeni geçirdiği hastalıktan iyileşiyor olduğunu ümit ediyorum."

Gareth Trevor'a baktı, hiç tepki vermemişti ama kasılmış çenesinde bir kas oynuyordu. "İyi olduğuna eminim," dedi kayıtsız bir omuz silkmeyle, sonra yavaşça yetmiş beş poundla açılan bahse iki yüz daha koydu,

Jonathon ve Sebastian anında yokum dedi ve sandalyelerinin arkasına dayanarak Gareth ve Trevor'ın bu elin kalanını oynamasını seyretti.

Gareth, Trevor'ın bahis yükseltmesine kendisininkiyle karşılık verdi. "İki yüz yetmiş beş? Bunu üç yüz yapalım mı ne dersin?" Fişlerini masanın ortasında sürekli artan yığının içine ekledi. "Yani onu en son gördüğünde Bayan Ackerly iyiydi, öyle mi?" Gareth öylesine sormuştu. Trevor'ın bir önceki sabah yaptıkları konuşmayı hatırlayacağı aklından bile geçmemişti. Sorusunun cevabını birkaç saniye sonra Hunt ona buz gibi bir öfkeyle bakarak başını keskin bir şekilde sallayınca aldı.

Trevor bahsi kabul edip yere dört tane papaz koyunca Gareth sırıttı. "Kazançlarını al Hunt," dedi neşeyle, sandalyesini geri itip ayaklarını gevşetti. "Bu feci elden sonra artık bu oyun tamam diyebilirim," diye ekledi. Masada fişlerinin boşaldığı yere bakıp suratını astı ve bir puro yakıp kuvvetle içine çekti.

Kartlarını yayıp kazandığı fişleri masanın ortasında bırakarak Trevor da aynısını yaptı. Uşağa bir içki söylemek için arkasını döndü ve aniden donakaldı. Egerton'ların kısa boylu uşaklarından biri yanında White's'ın sahibiyle birlikte ona doğru yaklaşıyordu. Trevor anında O'Reilly'i tanıdı. Çift Trevor'ın tam önünde durdu. Kısa boylu uşak gergin bir şekilde eğilerek onu selamladı, kontun yüzünden okunan rahatsızlık karşısında açıkça titriyordu.

"Size bunu şahsen iletme talimatı aldım lordum."

O'Reilly tekrar eğilerek onu selamladı ve bir zarf uzattı, kont açık, bariz bir nefretle baktı zarfa. Herkesin gözünde cereyan eden bir sahneyi daha fazla uzatıp insanların diline düşmemek için Trevor o zarfı almak ve açmak zorunda olduğunu biliyordu. Bu tek sayfalık kâğıdı aldı, okudu, sonra kulübün sahibine kızgın bir bakış atarak, "Bana yazmak için bir şey getirin," diye fırçaladı. "Ve bir şişe konyak" diye ekledi, adamlar emirlerini yerine getirmek için aceleyle koşturdular.

O'Reilly sessizce ayakta duruyor ve Grace'in öğütlediği gibi Trevor'ı dikkatle izliyordu, bir taraftan da olabildiğince ünlü kulübe bakmaya çalışıyordu. Bildiği kadarıyla onun sınıfından hiç kimse daha buradan içeri adım atamamıştı.

Birkaç dakika sonra bir uşak koşarak istenilen şeyleri getirdi. Yazı gereçlerini masaya Trevor'ın önüne koydu, konyağı açtı ve kontun bardağına doldurdu. Acaba lort şişesini arkadaşlarıyla paylaşmak ister mi diye kaçamak bir şekilde masaya baktı.

Uşağın şaşkınlığını fark etmeden ve dikkate almadan Trevor aceleyle Grace'in gönderdiği notun arkasına bir şeyler karaladı ve O'Reilly'nin önüne itti. Kulübün sahibi olabildiğince hızlı bir şekilde uşağa binanın dışına kadar refakat etti.

Kapı onun arkasından kapanır kapanmaz uğultulu fısıldaşmalar odayı doldurdu, kural tanımayan Bayan Ackerly'nin nüfuzlu bekâr Huntwick kontunun peşinde

olduğu haberi dilden dile dolaştı. Utanmaz dedikodular artık katlanılamaz bir hale gelince Trevor nihayet sabrını kaybetti. Bardağını masaya vurdu ve aniden ayağa kalktı. Bütün odayı ateş saçan gözlerle taradı ve herkesi etkili bir şekilde susturdu. Fısıltılar kesilir kesilmez döndü ve kulüpten dışarı çıktı, kazançları masanın ortasındaki bir istifte duruyordu.

Ortalık bir süre sessizleşti. Herkes normalde sakin olan kontun arkasından eğlenerek baktı. Sonra sanki anlaşmış gibi hepsi ünlü bahis defterine doğru fırladı, odada sadece Gareth, Jonathon ve Sebastian kaldı.

"Onlarla gitmemene şaşırdım Gareth," dedi Seth kontu sırıtan erkek kardeşine imayla. "O deftere ilk senin yazmanı beklerdim."

Gareth ayağa kalktı. Telaş içinde bir uşak ona paltosunu ve şapkasını getirdi. "Gittim," diye bilgi verdi Jonathon'a yüksekten bakarak. "Bahsimi dün yazdım." Bu afallatan cevapla Gareth kendinden pek memnun arkasını döndü ve yürüdü, ağabeyini geride kaşları çatık bırakarak. Blakthorne'un ise aklı karışmış gözüküyordu, sessizce onun gidişini izledi.

Yirmi Dört

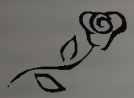

O'Reilly nihayet dönebildiğinde Grace, Faith ve Seth Kontesi Amanda salonda otumuş çay keyfi yapıyorlardı. Elinde tuttuğu, artık açılmış ve hafifçe kıvrılmış zarfı Grace'e uzattı. Grace notu içeriden zarfı yırtarak çıkardı ve iki kısa cümleyi sesli okudu. "Rahatsız etme." Herhangi bir şeyi kaçırmadığından emin olmak için kâğıdın arkasını da çevirdi, sonra O'Reilly'e döndü. "Ne söyledi? Nasıl görünüyordu? Kızgın mıydı?" Sorular dudaklarından hızla dökülüyordu.

"Bayan Grace, aslında hiçbir şey söylemedi denebilir ve beni ilk gördüğü andaki tepkisi kızgınlıktan çok şok diye tarif edilebilir."

"Şok?" diye sordu Faith, anlayamadı. Bu tepki ona bir şey ifade etmedi.

O'Reilly bir an düşündü ve başını salladı. "Evet, şoktu, çünkü şimdi daha net anlayabiliyorum ki White'ı'ta görmeyi ümit ettikleri son kişi bendim."

"White's mı?" diye çığlık attı kızlar. Artık herkes Grace'in onu takip ettirdiğini biliyordu.

"Evet ve o da aynen sizin şu an göründüğünüz gibi görünüyordu Bayan Ackerly!" diye belirtti Grace'e, tarif etmek yerine bir örnek bulduğuna çok memnundu.

"Aman Tanrım!" dedi Faith yüksek çıkan bir sesle. Sonra ablasının kirece dönmüş yüzünü görünce dudağını ısırdı ve bunu söylediğine pişman oldu.

Grace kütük gibi koltuğa gömüldü, düşünemeyecek kadar afallamıştı. Amanda onun yanına oturdu ve kolunu arkadaşının omzuna attı. "Trevor ne yaptı?" diye sordu Amanda, O'Reilly'e, Grace'in elini teskin edici bir şekilde sıkıyordu. Faith ablasına bir fincan çay uzattı, Grace anında içti.

"Şey," dedi O'Reilly yavaşça, kafası karışmış bir vaziyette bir kızdan diğerine bakıyordu. Pek onun beklediği tepkiyi vermiyorlardı.

"Devam et O'Reilly," diye müdahele etti Grace. Ona zayıf ama güven verici bir tebessümle baktı.

"Ona notu uzattığımda oldukça kızgın gözüküyordu."

Bu Grace'e gayet anlamlı geldi ve O'Reilly'e devam etmesini söyledi.

"Sonra o kibirli uşaklardan birine bir şişe konyak ve

yazacak bir şeyler getirmesini emretti. Gelince cevabı yazdı, kâğıdı bana uzattı ve ben oradan ayrıldım."

Grace yaralı gözlerle Faith ve Amanda'ya baktı. "Henüz erken," diye yatıştırdı onu Amanda, Grace'in ince omuzlarına ümit verici bir şekilde sarıldı. Onun başının üstünden Faith'e endişe dolu gözlerle baktı. "Herhalde kulüp çok kalabalık değildi," diye ekledi gerçekte hissettiğinden çok daha ikna edici bir tonla.

"Oh, hayır, çok kalabalıktı leydim," diye karşı çıktı O'Reilly, verebildiği kadar bilgiyi vermeye pek hevesliydi. "Lort Caldwell'inkine ulaşana kadar birçok masadan geçmek zorunda kaldık. Odanın tam ortasında oturuyorlardı, bu yüzden onlara ulaşmak her yönden zordu."

"Kimler?" diye sordu Faith. Gözlerini kapadı, aslında kesinlikle Trevor'ın masasını kiminle paylaştığını bilmek istemiyordu.

"Lort Caldwell, Blackthorne dükü, sizin eşiniz ve onun erkek kardeşi leydim," dedi Amanda'ya dönerek.

Grace ve Faith anında yalvaran gözlerle Amanda'ya baktılar. Genç kadın telaşla kalktı. "Gidiyorum," dedi heyecanlı bir şekilde. Onlara güven veren bir bakışla, Jonathon ve Gareth'ı eve çağırmaya karar vererek oradan ayrıldı.

O'Reilly, Amanda'yı kapıya kadar geçirdikten sonra geldi ve tereddüt ederek salonda oturan iki sessiz figüre sordu. "Bayan Grace, arzunuzu tamamen yerine getiremedim mi?" Sesi merakla titriyordu.

Grace onu neredeyse kalbine sokacaktı. Ona tatlı bir şekilde gülümsedi ve cevap verdi. "Tam olarak senden istediğim şeyi yaptın O'Reilly. Teşekkür ederim."

Rahatlayan uşak eğilerek selam verdi ve odayı terk etti.

Grace onun gidişini seyretti, sonra Faith'e döndü. "Trevor bunun için beni asla affetmez. Haftalarca süren bir dedikodunun malzemesi olacak." Sesi hüzünlüydü, son iki gündür taşıdığı umudu artık kaybetmişti.

Faith de aynı şekilde somurtuyordu. "Keşke tek endişen bu olsa," diye vurguladı düz bir sesle. "Asıl White'ı O'Reilly'i Huntwick'i cezbetmek için senin gönderdiğin duyulursa itibarın yerle bir olur. Sosyete, bir kadının Trevor'ın peşinde koşmasına çok alışık ama bazı kurallar var, eminim hiç kimse bu kadar ileri gitmemiştir. Dua edelim de Egerton Malikânesi'nin uşağı olduğu için Cleo Hala'nın iş sebebiyle O'Reilly'i oraya gönderdiği düşünülsün."

Grace şüpheyle baktı. "Buna ne kadar ihtimal veriyorsun?"

Faith kafasını salladı. "Lort sana olan ilgisini hiç saklamadı. Bu bilgi ve mesajına herkesin içinde cevap vermesi beni gerçekten çok ümitsiz kılıyor, gerçekten."

Şaşırtıcı bir şekilde Amanda, Gareth'ı takip edip bulmak zorunda kalmadı. Eve girer girmez Seth kâhyası Lort Gareth'ın kütüphanede olduğunu ve Amanda'yı sorduğunu haber verdi. Amanda ona teşekkür etti ve

mantosunu ona vererek telaşla antreyi geçip kütüphaneye doğru ilerledi.

Genç kadın kapıları açtığında Gareth daha yeni kendine bir içki koyuyordu. Genç kadının yüzüne baktı ve bir bardağa daha uzandı. "Senin için de bir tane koyayım mı, leydim?"

"Cherry," diye başıyla onayladı. "Bana düşündüğüm kadar kötü olmadığını söyle."

Ona bardağı uzattı. "Çok daha kötüydü. Nasıl bu kadar çabuk öğrendin?"

"Uşak geldiğinde Grace'in yanındaydım," dedi. "O'Reilly'nin kimin uşağı olduğunu bilmeme olasılıkları var mı?"

Gareth kafasını salladı. "Korkarım yok."

Amanda kolçaklı bir deri sandalyeye oturdu, düşünmeye çalışırken bir ayağını sürekli sallıyordu. "Mesaj illa ki Grace'ten gelmek zorunda değil. Herkesin bildiği gibi, Leydi Egerton'ın acil ihtiyaç duyduğu bir iş tavsiyesi veya hemen cevaplanması gereken bir yatırımı olabilir."

Gareth gene kafasını salladı. "Buna kimsenin inanmaması için iki sebep var. Birincisi Hunt mesajdan çok rahatsız oldu ve bariz bir şekilde öfkelendi. Egerton'ların evinde sadece kadınlar yaşadığı için onlardan birinden geldiği varsayıldı."

Amanda'nın yüzü düştü ve Gareth devam etti.

"Leydi Cleo'nun Hunt'ta böyle bir tepkiye sebep olacak bir mesajı göndermesi oldukça güç olduğundan açık

ki iki genç hanımdan biri gönderdi mesajı." Durdu ve bir an pişmiş kelle gibi sırıttı. "Bizim soğuk ve her zaman doğruyu yapan Bayan Faith Ackerly'nin böyle bir hüner gösterdiğini düşünebiliyor musun?"

Amanda üzgün bir şekilde kafasını salladı.

"Hiç kimse de düşünmez," diye bitirdi Gareth. İçkisinin son yudumunu yuvarladı ve yenisini koydu.

Amanda içkisinden canlandırıcı bir yudum aldı, sonra Gareth'ın söylediklerini düşündü. "Herkesin Grace olduğunu düşünmesi için iki sebep var demiştin. İkincisi nedir?"

Gareth gözlerini kapadı ve onun o kendinden fazla emin, kibirli hali Amanda onu tanıdığından beri ilk kez gitti.

"Nedir o?" diye telaşla sordu.

"İkinci sebep tümüyle benim hatam," diye başladı, sesi ağırlaşmıştı.

"Evet, senin," diyen bir ses duyuldu Seth kontu içeri girdiğinde, erkek kardeşine soğuk bir bakış fırlattı. "Lütfen," diye onu teşvik etti, "karıma arkadaşına ne yaptığını anlat."

Gareth'ın başı yukarı kalktı. Kaşlarını çatarak konta yıllar öncesinden başlayan bir kinle baktı, "Sen anlat," diyerek odadan uzun adımlarla dışarı çıktı. Kapıyı arkasından çarptı. Bir dakika sonra ön kapının da çarpıldığını duydular.

"Gerçekten Jonathon," Amanda kocasını azarladı, "ona hiç seçenek bırakmıyorsun. Daha kötüsü olamazdı."

"Belki yorumunu sonraya saklamak istersin, bu defa ne yaptığını öğrenene kadar sabret." Karısının karşısındaki sandalyeye oturmadan önce kendine bir bardak konyak koydu. "Dün benim umursamaz küçük kardeşim bin pound değerinde herkesin katılabileceği bir bahis açmış." Bir an durdu. "Giriş şöyle: *Bayan Grace Ackerly Huntwick kontunu bir hafta içinde dize getirecek.*"

Amanda şokla iç çekip dehşet içinde bir kahkaha attı. Ciddi kocasının bakışını görünce hızla kendini toparladı. "Aman Tanrım," dedi başka bir cevap vermeyi beceremedi.

"Kesinlikle," dedi Jon. "Bu gece itibariyle arkadaşın oldukça hızlı ve cesur bir genç hanım olarak bilinecek. Hepsinden önemlisi, Hunt neredeyse mesajı alır almaz hemen White's'tan ayrıldı, herkes onun çağrısı üzerine gittiğini düşündü, peşinde yaylı sazlarla bir aptal gibi gözüküyordu."

Bu sözler Amanda'yı gerçekten telaşlandırdı. Trevor, Grace in onu insanların gözünde böyle aptal durumuna düşürmesinden gerçekten nefret edecekti, onu geri kazanması için küçük de olsa bir şansı varsa bile artık o da gitmişti. Arkadaşının kendi itibarını çok umursamadığını biliyordu ama ailesinin itibarı onun için çok önemliydi, hatta Trevor'ın düşündüğünden de çok. Amanda'nın aklına bir fikir gelmiyordu. Üzüntü içinde konuyu değiştirdi. "Gareth'ı bu kadar sert yönetmek zorunda mısın?"

Jon'un suratı daha da asıldı. "Biraz sorumluluk almalı Amanda. Bahsi açmadan önce bunların olabileceğini düşünmüş müydü, en küçük sonucu öngörebilseydi bunu yapmazdı."

"Fakat Jon, belli ki şimdiden kendini çok kötü hissediyor. Ona daha da kötü hissettirerek eline bir şey geçmez ve korkarım böyle davranarak onu tekrar bizden uzaklaştıracaksın."

Kont bir an sessizliğe kapıldı. Bu olasılık ona pek uzak görünmedi. Babaları öldükten hemen sonraki yılı hatırladı, Gareth, Jon'un kendisi üzerinde kurmaya çalıştığı otoriteye karşı gelmişti. O yılın sonunda Gareth gidip orduya yazılmış, Napolyon'a karşı savaşıp bir madalya aldıktan sonra neredeyse ölüyorken eve gelmişti.

Kocası sesizliğini koruyunca Amanda baskısına devam etti. "O yetişkin bir adam Jon, kendi tercihlerini ve yanlışlarını yapabilecek bir yaşta. Onu kontrol etmeyi ve onu zorlamayı bırak. Daha dün Amerikan kolonilerinden birine yerleşme olasılığından bahsettiğini duydum."

Jonathon güzel karısının samimi yüzüne baktı. Gözleri şefkatle yumuşadı. "Evlense adam olur, biliyorsun."

Amanda kalktı ve kocasına doğru yürüdü. Kendini rahat bir şekilde onun kucağına bıraktı. "Kesinlikle katılıyorum sevgilim." Kollarını kocasının boynuna doladı ve başını göğsüne yasladı, sonra ona bakmak için hafifçe başını yana eğdi. "Bunu bir düşüneyim," diye mırıldandıktan sonra anında Gareth'ı, Grace'i ve Trevor'ı aklından sildi, Jonathon çoktan onun dudaklarını aralamıştı.

Yirmi Beş

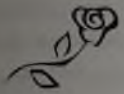

Grace yatak odasındaki boy aynasının önünde ayakta durdu, elbiselerini çekiştiriyor ve hiçbir şey olmadığı halde görünüşünde herhangi bir kusur var mı diye bakıyordu. Gözlerinin parlak mavisiyle ve krema gibi teniyle tam uyumlu, pırıl pırıl parlayan, turkuvaz, saten bir elbise giymişti. Becky bir süre saçını toplamaya uğraşmış ama Grace sonunda onu bırakmaya karar vererek, sadece yanlarına annesinden kalma inci tarakları takmıştı. Elbisesiyle aynı ton maviden uzun eldivenleri dirseklerinde bitiyordu. Tam Grace'in sevdiği gibi elbisenin üstünde herhangi bir süsleme yoktu, son derece sade ve zarifti, yakası göğsünden düz, kare kesimli, kollarıysa kısaydı, göğsünün altında ve arkasında penslerle tutturulmuştu. Her bir pensin en altından incecik şifon kıvrımlar sarkıyor, yarattıkları iç eteklik havası yumuşak turkuvaz ayakkabılarının üstüne kadar uzanıyordu.

Amanda son bir kez daha takdir eden gözlerle Grace'e baktı. Kızın zarif elmacık kemikleri, hastalıkta kaybettiği kilo yüzünden daha da ortaya çıkmıştı. Hafifçe tireyen gözleri daha büyük gözüküyordu ve yüzü hâlâ normale göre biraz solgundu ama yine de bu birleşim Grace'e egzotik, narin bir güzellik veriyordu. Amanda bu narinliğin Trevor'la aralarındaki buzları eriteceğine inanıyordu.

Grace elbisesini son bir kez daha çekiştirdi, düşük kare yakadan rahatsız oldu, küçük göğüsleri son derece baştan çıkarıcı gözüküyordu. "Bunu yapamayacağım," dedi. Midesinde sancılara sebep olan sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

"Saçmalama," diye onun heyecanını dindirdi Amanda, "çok güzel görünüyorsun. Korkacak hiçbir şey yok. Sadece insan bunlar."

"Beni endişeye düşüren insanlar değil," diye homurdandı Grace.

"Trevor da sadece bir insan," dedi Faith her zamanki bilgiçliğiyle.

Grace aynadan kız kardeşine baktı. "Yanılıyorsun," dedi düz bir sesle. "O iki insan ve peşine düştüğüm Trevor'ı değil, benim peşime düşeni tercih ederdim."

"O zaman onu alsaydın keşke yavrucuğum," dedi Cleo Hala kapının ağzından. Odaya daldı ve gözlü-

günün ucundan yeğenini şöyle bir süzdü. "Yine de onu şimdi aldığında değerini daha iyi bilececeksin." Grace'in önünde durdu ve başıyla onayladı. "Bunu yapabileceğini düşünüyorum. Hadi gidelim." Sabırsızlıkla bastonunu yere vurdu.

Cleo Hala'nın esnek, yaylı arabasında baloya gidiyorlardı, Amanda hâlâ son dakika talimatlarını veriyordu. "Gareth, Trevor ve Sebastian en az bir saattir oradadırlar şimdi. Gareth ve Jonathon herkese bunun Gareth'ın yaptığı bir şaka olduğunu yaymaya başlayacaklar ki buna herkes inanacak, çünkü Gareth'ın böyle bir sürü marifeti var. Gareth, Trevor'ın da plan dahilinde hareket etmesini ve sana her zaman davrandığı gibi davranmasını sağlayacağına söz verdi."

"Bunu yapmayacak," dedi Grace, araba gidecekleri yere yaklaştıkça daha da umutsuz hissediyordu. "Trevor insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamayacaktır ve benim itibarımın sarsılmasından da mutlu olacaktır."

"Saçmalık!" diye bağırdı Cleo arabanın öbür köşesinden, sesi kapalı mekânda yankılanıyordu. "Huntwick insanların kendisini bir aptal gibi görmesine müsaade etmeyecektir. Erkekler bunu istemez, anlıyor musun? Buna tahammül edemezler," diye zekice başını salladı.

Bu noktaya kadar sessiz kalan Faith nihayet konuştu. "Lort Caldwell plana uyacak," dedi sakin bir sesle. Üç çift göz ona çevrildi. Faith köşede resmi bir şekilde dimdik oturuyordu, elleri kucağındaydı ve güzel yüzünde bir tebessüm vardı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Amanda.

"Çünkü sen bana planından bahseder bahsetmez, Gareth'e notla bir mesaj gönderme gereği hissettim."

Yeğeni hâlâ ayrıntıları vermeyince Cleo sabrını yitirdi ve bastonuyla yere vurdu. "Ağzında geveleme yavrucuğum. Ona ne dedin?"

Faith anlayışla gülümsedi. "Pekâlâ, dedim ki, eğer lordumuzun tek bir kadını idare etmekteki yeteneği sorgulanırsa, iş ortakları onun iyi yatırımları seçmekteki yeteneğini de sorgulayacaklardır."

Cleo, Grace ve Amanda ağızları açık bir şekilde kalakaldılar.

"Ama bu doğru," diye ısrar etti Faith. "Lort Caldwell'in iş dünyasındaki ünü tümüyle onun herhangi bir yatırımla ilgili esrarengiz öngörü yeteneğine dayalı. Sosyetenin en zenginleri arasında altın dokunuş sahibi olarak görülüyor, çünkü çok nadiren kötü yatırım kararları veriyor."

Amanda hayranlıkla kafasını salladı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Faith küçümseyerek kaşlarını kaldırdı. "Çünkü," dedi yumuşak bir sesle, "bir gazetenin sosyete sayfaları dışında da okunacak yerleri var." Pencereden dışarı bakmak için tam kafasını uzatmıştı ki araba duracağı yere geldi.

Aklından, Lort Trevor Caldwell'i daha iyi tanımak için kocasına sorular sormayı geçiren Amanda hızla meseleyi ele aldı. "Başka bir şey eklemek isteyen var mı?"

Faith sessiz kaldı. Grace başını iki yana salladı, yüzü tümüyle acıdan gergin bir maske gibiydi. Uşak kapıyı açtı. Derin bir nefes aldı ve kalabalığın önünde –ki onu görür görmez fısıldaşmaya başlayacaklardı– arabadan inmek için hazırlandı.

Cleo Hala bastonuyla Grace'in yolunu kestikten sonra, "İşe yaramayacak," dedi.

Amanda ve Faith aniden kafalarını ona çevirdiler. "Neden yaramayacakmış?" diye sordu Amanda.

Cleo Hala Grace'i işaret etti, hâlâ yüzünde aynı ifade kapıda duruyor, kendinde kalabalığı karşılayacak cesareti göremiyordu. "Huntwick en çekici haliyle orada durmuş ve Gareth da söylentilerini bütün dünyaya yaymış olabilir," diye belirtti, "ama eğer Grace böyle kurbanlık bir koyun gibi gözükürse her şey boşa gidecek." Söylediklerini daha da vurgulamak için Grace'e eğildi. "Nasıl yaparsın bilmiyorum ama oraya başın dik, sırtın düz ve yüzünde çekici bir gülümsemeyle gireceksin. Yoksa seni birkaç dakika içinde harcarlar..." Uşağın merdivenleri koyduğunu ve inmeleri için elini uzattığını görünce sözünü orada kesti.

Halasına son bir kez bakarak Grace başını kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve aşağıya indi, Cleo Hala, Faith ve Amanda onu takip etti. Kafalar onlara çevrildiğinde

daha on adım bile yürümemişlerdi ki fısıldaşmalar başladı. Yüzünde sabit bir gülümsemeyle Grace kolunu Cleo Hala'sına uzattı, yaşlı kadın yeğeninin koluna girdi ve aslanın inine girmeden önce onun kulağına eğilip son bir tavsiyede daha bulundu. "Sadece şunu unutma hayatım: Eğer bu gece işler senin için yolunda gitmezse, Huntwick'in hâlâ bir unvanı, parası ve sosyetenin en üst kademesinde sağlam bir yeri olacak. Diğer yandan sen, bu küçük güzel başını döndürecek kadar çabuk düşeceksin." Cleo, Grace'in kaskatı kesildiğini hissetti ve gözlerindeki sinmiş bakışın bir anda kızgın bir kedi bakışına döndüğünü gördü. Çok daha iyi, diye düşündü Cleo tatmin olmuş bir şekilde ve muhteşem Upper Brook Caddesi'ndeki malikâneden içeri girdiler. Huntwick neyle karşılaşacağını bilmiyordu.

Mantolarını hemen kapının girişinde onları karşılayan bir uşağa verdiler ve üçüncü kattaki balo salonuna çıkmaya koyuldular. Yukarıya yaklaştıklarında Grace midesine kramplar girdiğini hissetti. Kapı girişinden gelen müzik, içerideki altı yüz konuğun uğultusuyla birlikte gittikçe daha da yükseliyordu. Girişin tam dışında durup sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

Grace elinde cesaret verici bir el hissetti. "İyi misin?" diye sordu Amanda kısık bir sesle, Faith ve Cleo Hala önlerinden balo salonuna giriyorlardı.

Grace başını salladı, karnındaki kelebekleri kararlı bir şekilde görmezden gelmeye çalıştı. Yüzüne sakin bir

tebessüm yerleştirdi ve Amanda'yla birlikte içeriye adım attı. Kapı kâhyası onların ismini okuyunca yavaş yürüyüşlerine başladılar.

Girişe yakın olanlar bariz bir ilgiyle onlara baktılar. Başları bir anda keskin bir şekilde önce merdivenin girişine çevrildi, sonra tekrar yanındakilere döndüler. Grace Ackerly'nin geldiği haberi gittikçe büyüyen bir fısıltı çemberine sebep oldu. Grace gözlerini insan yüzlerinden oluşan bulanık denizin üstünde bir yere odaklamış, girişteki pozuna aynen devam ediyordu.

Balo salonunun öbür köşesinde Jonathon Llyod onların içeri girdiğini gördü. Başıyla kalabalığın üstünden Gareth ve Trevor'a işaret yaptı. Üç adam kalabalığın arasından merdivenlerin tepesinde henüz beliren bu küçük kadın grubuna doğru yürüdü.

Amanda kocasını yanağına bir öpücük kondurarak selamladı, sonra arkadaşlarına döndü. "Bayan Grace ve Bayan Faith Ackerly'i hatırlıyorsunuz değil mi, lordum?" Kızlar eğilerek kontu reveransla selamladılar ve Grace gene içinden Amanda'nın bu sert, ciddi suratlı adamda ne bulduğunu merak etti. Jonathon Llyot'u kafasında hep fazla ciddi ve sıkıcı bulmuştu, oysa Amanda'nın ona taptığı belliydi.

Gareth ve Trevor onlara katılmak için bilerek herkesin ilgisinin onların üzerinde olduğu bu anı seçmişti. Lort Llyod bütün gerekli girişleri yaptı. Grace, her ne kadar dizleri titrediyse ve ağzı bir pamuk gibi kuruduysa da Trevor'ın hiyerarşisine uygun, eksiksiz, mükemmel bir reverans yaptı, Trevor'ın yüzünde her zamanki tembel gülüşü gördüğünde neredeyse rahatlıyordu. Sonra onun gözlerine baktı ve kalbi yerinden çıkıyor sandı: Doğrudan ona bakan yeşil bir cam parçası gibi keskin, soğuk ve ifadesiz gözler...

Trevor Grace'le gülünç tekrar tanışma törenine gitti. Çünkü bu geceyi ondan hiç etkilenmeden atlatabilecek kadar bağışıklık kazandığını düşünüyordu. Fakat onu gördüğünde kalbi sıkıştı; geniş merdivenleri zarif bir şekilde inen soluk kesici, mavi bir güzellik... Seth onu takdim ettiğinde kendini ona sıcak bir şekilde gülümserken buldu. Tam ona olan nefretini unutuyordu ki, Grace mükemmel bir reverans yaptı. Bu basit hareket aklına Cleo Egerton'ın salonunda Grace'in kendisine hiç istekle reverans yapıp yapmadığını hatırlamaya çalıştığı anı getirdi. Genç kadın tekrar doğrulunca en azından yüzündeki gülümsemeyi tutmayı becerdi ama bu oyunu oynamaktan iğrendiği gözlerinden okunuyordu.

Trevor'ın bakışındaki saf tiksintiden silkelenen Grace, önceden Gareth ve Amanda tarafından planlanmış şekilde, onun Faith'le dans etmek için halasından izin istemesini seyretti. Cleo başıyla onayladı ve çift dans pistine doğru süzüldü.

Fısıldaşmalar anında arttı. Grace'le birlikte küçük grupta kalan Gareth yüzünü hiçbir şey yokmuş gibi tutmakta zorlanıyordu. "İşte şimdi," dedi Grace'e, "altı yüz

kişi etraflarında kendilerini duyabilecek herkese senin asla White's'a Hunt için bir mesaj göndermediğini söylemekle meşgul olacak."

Grace şüpheli gözüküyordu.

"Şimdi biliyorlar," diye devam etti, "çünkü onlara Faith'in de bir aday olabileceğini ve Cleo Hala'nın Hunt'ı izlemekten ve birtakım finansal konularda kendisine danışmak için onu davet etmekten çok memnun olacağını söyledim. Zaten herkes halanın ne kadar fevri ve kız kardeşinin ne kadar doğrucu olduğunu bilir. Bu yüzden şunu söyleyebilirim ki bu insanların bir bölümü senin hakkında yanıldıkları sonucuna varacaklar."

Tam bu esnada karşı taraflarında duran iki kadın Grace'e baktı. Grace'in onları gördüğünü fark ettiklerindeyse bilerek soğuk bir şekilde arkalarını dönmekle yetindiler. Grace hüzünlü bir tebessümle Gareth'a baktı. "Fakat ne yazık ki, bazıları daima benim suçum olduğunu düşünmeye devam edecek."

Gareth bir anda ciddileşti. "Korkarım sizi incitecek ölümcül bir hata yaptım Bayan Ackerly, White's'ta o bahsi açmamalıydım."

Grace ilk defa onun ağabeyine ne kadar benzediğini fark etti. Yaptığından o kadar pişman gözüküyordu ki ona derin bir şefkat duydu. Genç kadın sıcak bir şekilde gülümsedi. "Lütfen lordum, benim için canınızı bu kadar sıkmayın. Bu insanların hakkımda ne düşündüklerini gerçekten önemsemiyorum. Hiçbir zaman önemsemedim." Eliyle odayı dolduran geniş daireyi gösterdi, sonra hüzünlü gözlerle kız kardeşiyle dans eden yakışıklı adama baktı. "Ama Lort Caldwell için ne düşündüklerini çok dert ediyorum," diye sessizce ekledi.

Genç kadının sesindeki duygusal derinliğe şaşıran Gareth onun bakışını izleyince Trevor'ı, Faith'i dans pistinden çıkarırken gördü, onu halasına götürürken nazikçe eliyle arkasından tutuyordu. Grace'ten özür diledi ve Amanda'yı aramak için yanından ayrıldı.

Trevor görevini yapmış bir şekilde Faith'i Cleo Hala'ya teslim etti, sonra bir süre daha yanlarından kalıp onlarla sohbet etti. Sonunda Grace'e döndü. Yanda ayakta duruyordu, yüzüne nazik bir tebessüm yerleştirmiş, tuhaf bir yabancı gibi hissediyordu. Trevor kur yapar gibi ona kolunu uzattı ve gülümsedi. "Beni bir dansla onurlandırır mısınız Bayan Ackerly?"

Grace bir an nefesini tuttu, sonra seyircilerini hatırladı. Onun gülümsemesine kendi çarpıcı gülümsemelerinden biriyle karşılık verip tekrar mükemmel bir reverans yaptı, sonra başıyla onaylayarak eldivenli parmaklarından birini hafifçe onun koluna soktu.

Dans pistine ayak bastıklarında orkestra henüz bir valse başlamıştı. Trevor onu bu tatlı dansla salınan ve dönen çiftlerin arasına daldırdı. Genç kadın onun ceketinin üstünden dışarıya bakarak, hiç konuşmadan dans etti, konuşmayı başlatacak cesareti kendisinde bulamıyordu.

Odadanın etrafında sessizce bir kez daha kaydıktan

sonra Trevor nihayet konuştu, kısık sesle söylediği öfkeli kelimeler yakışıklı yüzündeki mutlu ve rahat ifadeyle tersti. "Eğer o hilekâr yüzünden o lanet olası kibirli ifadeyi silmezsen, senin rezil numaralarından birine başvurup seni dans pistinin ortasında bırakırım."

Grace geçirdiği şokla birkaç dakika sesiz kaldı. Evliliğe aday kızların yapmacık gülümsemelerinden birini zorla taklit ederek, "Ve Gareth'la Amanda'nın bizim saygın itibarlarımızı yeniden inşa etmek için yaptığı her şeyi bozacaksın? Gerçekten Lort Caldwell, işte bu çok büyük nankörlük olur," diye uyardı.

Trevor içinden gelen gülümseme istediğini bastırdı, bir kez daha onun kendini böyle kontrol edebilmesinden gerçekten etkilenmişti. Grace'i tekrar salonda döndürmeye başladı, genç kadının alanına girdiği an hissettiği zayıflık yüzünden kendisine kızıyordu. "Sen ve ben bu dansı bitireceğiz," diye tısladı dişlerinin arasından, "ve sonra halanı dansa kaldıracağım. Ve ondan sonra Bayan Ackerly, bir daha benimle konuşmaya yeltenirsen veya bana tekrar yaklaşmaya çalışırsan seni herkesin içinde küçük düşürmekten büyük zevk alacağım. İtibarının da canı cehenneme!"

Donakalan Grace sanki kendisine güzel bir iltifatta bulunmuş gibi gülümsemeye devam etti. Sadece o ve Trevor genç kadının gözlerinin dolan yaşlarla parladığını gördü.

Aynen söylediği gibi Trevor bir sonraki dansa Cleo

Hala'yı kaldırarak yaşlı kadını dans pistinde sıçratıp koşturttu. Grace bir süre kenardan onları seyretti, sonra balo salonundan dışarı çıkarak kendini toparlamak ve gözyaşlarını engellemek için sessiz bir köşe aradı. Karanlık kütüphaneyi buldu ve içeri daldı. Odanın bir kenarında yükselen camların birinin yanında duran küçük, yastıklı bir tabureye çöktü. Orada nihayet içinden yükselen gözyaşlarına karşı koyamadı.

Amanda Grace'e fark ettirmeden onu takip etti. Grace'in kütüphaneye girdiğini ve kapının aralığından bakıp, onun elleriyle yüzünü kapatarak gözyaşlarına boğulduğunu gördü.

Amanda hızla oradan ayrılarak, gidip telaşla Gareth'ı ve kocasını bulmaya çalıştı.

Gözyaşları nihayet tükendikten sonra Grace pencereden bahçede dolaşan çiftlere baktı ve Trevor'la kendisinin bu noktaya nasıl geldiklerini sorguladı. Tanıştıkları günden beri karşı kutuplarda dolaşmışlardı, aslında her ikisi de aynı şeyi istemişlerdi, sadece farklı zamanlarda.

Fakat şimdi ikisi de tümüyle aynı şeyi istiyordu: bunun bitmesini. Trevor, Grace'i zaten aklından silmişti. Gözyaşları yanaklarından süzülürken Grace de aynı şeyi yapmaya karar verdi. Artık onu kazanmak için herhangi bir plan ve taktik olmayacaktı. Daha fazla oyun yoktu. Huntwick kontunu kafasından silecekti ve buna da Pelthamshire'a giderek başlayacaktı. Yarın.

Kapı gürültüyle açıldı. Birkaç saniye önce unutmaya

çalıştığı adam fırtına gibi karanlık odaya girdi. Pencerenin altında Grace'in oturduğu yeri uzun adımlarla geçti ve doğrudan sürahilerle bardakların olduğu büfeye yürüdü. Orada Trevor kendine bir bardak konyak koydu ve hızla yuvarladı, sonra tekrar bir bardak koydu. Şömineye doğru yürüdü ve içkiyi şöminenin rafına bıraktı. Bir elini destek almak için duvara yasladı, diğerini kalın, siyah saçları arasında gezdirdi.

Genç adam yanından geçerken Grace tepeden tırnağa titredi, kalbi göğsünde patlayacakmış gibi attı. Şöminenin yanında dikilince beyaz mermerde aristokratik profili yansıdı. O anda Grace rahat bir nefes aldı, çünkü kendisinin orada olduğunu bilmediğini anladı.

Ay ışığı aşağıdaki bahçenin gaz lambalarından gelen aydınlatmayla birleşiyor ve bütün odayı kaplayan uzun pencerelerin arasından sızıyordu. Grace, Trevor'a en uzak pencerelerden birinin sağında ayakta duruyordu ama genç adam ışığın altında gözüküyordu. Yüzündeki bakış ve duruşundaki kırılganlık Grace'in nefesini tutmasına yol açtı.

Başı derin bir acıyla öne düşmüştü, yakışıklı yüzünün çizgileri sert ve köşeliydi, gözlerini içini yakan duygu yüzünden kapatmıştı. Kravatını hafifçe gevşetmiş ve kar beyazı gömleğinin yakası burgonya kırmızısı ceketinin üzerine çarpıcı bir karşıtlıkla düşmüştü.

Uzun bir süre hareket etmedi, ona gitmek, kollarıyla onu sarıp, teselli etmek istiyordu, içinden gelen bu

neredeyse kontrol edilemez dürtüyü hissettiği zaman Grace'in şefkatli kalbi acı içinde daraldı. Aslında önce ona doğru bir adım attı ama sonra o fark etmeden dönüp oradan ayrılmaya karar verdi. Fakat attığı o tek bir adım onu camlardan içeri sızan ay ışığının altına getirdi ve elbisesinin ince hışırtısı Trevor'ın dikkatini çekti; göz ucuyla bakınca Grace'in arkasını dönmüş ayrılmak üzere olduğunu gördü. Kaskatı kesildi ve ona döndü.

"Sanırım sana benden uzak durmanı söylemiştim!" diye acımasızca haykırdı Trevor.

Grace durdu ve dönüp ona baktı, bir anda bütün bu durum tepesini attırmaya yetmişti. "Buraya ilk ben geldim!"

Odanın karşısında ayakta dururken kendini savunmaya çalışan bir melek gibi gözüküyordu, başını dikleştirmiş, elleri iki yanında küçük yumruk halinde sıkılmıştı. Mavi gözleri çakmak çakmaktı, ay ışığının altında saçları kırmızı bir hare gibiydi. Ona bakmaya devam ettikçe Trevor'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Zarif, saten ayakkabılı ayağıyla yere vurunca gülümseyişi genişledi.

"Lütfen bana sınırtmayı keser misin Trevor Caldwell!"

Sırıtışı yavaşça yüzünde kayboldu. Grace'in yanaklarının kızardığını fark edince öfkesinin kontrol edilemez bir şekilde yükselmeye başladığını anladı.

Yanılmamıştı, Grace kızgın bir dişi kaplan gibi üs-

tüne yürüdü. "Seni yeteri kadar çektim lordum. Küçük kız kardeşimi neredeyse öldürüyor olduğun yetmiyormuş gibi hayatıma daldın ve yüce gönüllü bir şekilde benimle evlenmek istediğini ilan ettin, sırf bundan kaçmak için bir tavşan gibi Londra'ya geldim. Kendimi bu büyüklükteki bir şehirde bile senden saklayamadım, çünkü ikide bir davet edilmediğin halde ziyarete geldin, benim katıldığım etkinlikleri takip ettin ve her yerde başıma bela oldun!" Şimdi onunla neredeyse burun buruna ayakta durarak konuşuyordu, uzun sivri tırnaklarından biriyle onun göğsünü dürterek konuşmalarının altını çiziyordu. "Ve sonra," diye devam etti, abartılı bir şekilde kollarını iki yana açtı. "Sonunda ben ne zaman sana âşık olduğumu kendime itiraf ettim, hastalandım ve sen bunu bile zamansız buldun, öyle ki çok etkili bir şekilde ifade ettiğin şefkatli duygularını gecenin yarısı benim yatak odamda söyleyebilmek için iyileşmemi bile bekleyemedin!"

Bir anda gururu kırılarak arkasını döndü ve Trevor'ın gözlerinde beliren mutluluğu göremedi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi zayıflamış ve titriyordu. "Sana davranışlarım için bana kızgın olduğunu düşünmüştüm ama beni hâlâ sevdiğini sanıyordum. Eğer beni daha önce biraz sevdiysen, tekrar sevebilirsin diye umuyordum." Yere baktı ve ayakkabısının ucunu yere sürttü, artık tutamadığı gözyaşlarını görmesini istemiyordu.

"Seviyorum."

Trevor bu küçük kelimeyi yumuşak ama kararlı bir

sesle söylemişti. Grace ona dönüp bakmayı reddetti, kulaklarının yanlış duyduğundan emindi. Bir saniye sonra kollarının üstünde onun ellerini hissetti. Trevor onun başının üstüne bir öpücük kondurduğunda büyük bir boşalmayla neredeyse hıçkırarak ağlamaya başladı. Uzunca bir süre öylece sessiz kaldılar, her ikisi de içlerinden yükselen duyguların yoğunluğundan konuşamıyorlardı.

Nihayet Trevor sarılmayı bıraktı ve geriye bir adım attı. "Konuşabilir miyim?" diye sordu alaycı bir sırıtışla. Grace başını salladı, sonra iki elini birden ona uzattı. Genç adam ikisini birden ellerinin arasına aldı.

"Öncelikle," diye başladı. "Seninle evleneceğimi o gün ilan etmedim, her ne kadar bunu en baştan itibaren düşünmüş olsam da. Sen bana benimle evlenmeyeceğini söyledin, bana sorma fırsatı bile vermeden." Utandığını anlayınca genç kadına şefkatle gülümsedi, sonra ciddileşti ve yüzünü kendine doğru yukarı kaldırdı. "Seni kırdığım için çok üzgünüm." Sesi boğuklaştı ve genç kadının yüzünü ellerinin arasına alıp derin bir şekilde gözlerinin içine baktı. "Hasta olmadan önceki gece bana teslim olmuş gibiydin. İlk kez her şey yolunda gitmişti. Sen günlerce hasta yatarken çok endişelendiğim halde benim senin yanında kalmama izin vermediler. Gene de seni her gün ziyarete geldim. Sonra sen iyileşmeye başlayınca halan birdenbire beni ziyaretlerden yoksun bırakmak istedi. Ama yaptığım şeyin sebebi bunlar değil."

"Öyleyse sebebi nedir?"

"Oradan ayrılırken, Faith bana senin mesajını verdi."

Grace anlamayarak baktı.

"Faith'e bana anlaşmamızdan geriye sadece birkaç günümüz kaldığını iletmesini söylemişsin," diye hatırlattı ona.

O kelimeleri ne zaman ettiğini hatırlayınca Grace'in yüzü netleşti."Ama ben... bunu şaka yaparak söyledim."

Genç adam nazikçe işaretparmağını onun dudaklarına yerleştirdi. "Buna şimdi inanıyorum," dedi, "ama sadece birkaç dakika öncesinde halan bana senin en az bir hafta ziyaretçi kabul edemeyeceğini söylemişti."

"Bu yüzden beni öyle korkunç bir şekilde cezalandırmaya çalıştın," dedi genç kadın incinmiş bir halde. Sonra sözlerine pişman olup sustu. Trevor yaptıkları yüzünden o kadar ıstırap içinde gözüküyordu ki, "Tamam, geçti," diye başladı elini şefkatle onun yanağına koyarak.

Genç adam elini yakaladı. "Hayır," dedi sessizce, "hayır, geçmedi. Birbirimizi incittik. Buradan devam etmenin tek yolu bununla yüzleşmek ve her şeyi geride bırakmak."

Grace, Trevor'a baktı ve genç adam nefesini tuttu. Ona hissettiği aşk gözlerinden okunuyordu, gözleri hiçbir şey saklamayan, derin bir ışıkla parlıyordu.

"Ben çoktan bıraktım," diye fısıldadı, genç adamın dudakları onunkiyle buluşmadan biraz önce.

Yirmi Altı

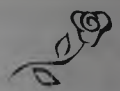

Sonraki üç hafta Grace için kasırga gibi geçse de Trevor'a geçmek bilmedi. Genç adam hemen evlenmek için ısrar etti, onları ayıracak herhangi bir olayın gerçekleşmesine fırsat vermek istemiyordu. Fakat Grace her ne kadar başta onunla aynı fikirdeyse de her zaman mantıklı ve sağduyulu olan Faith'le birlikte tekrar tekrar düşününce, kız kardeşinin belirttiği gibi ailenin kalanı olmadan evlenmesinin uygun olmadığına karar verdi.

Ailesi olmayan Trevor suratını astı. Tam ağzını açıp karşı çıkacakken, Grace'in yüzündeki üzgün ifadeyi görünce bu altı annesiz kızın birbirine olan düşkünlüğünü hatırladı. Genç adamın yüzü yumuşadı ve sordu. "Ailenin burada olmasını ister misin, sevgilim?" Sevecenlikle Grace'e baktı, onu mutlu etmek için her şeyi göze alırdı,

evliliklerini bir başka tarihe ertelemeyi bile. Genç kadın minnetle başını sallayarak teşekkür etti, Trevor kendisinden memnun genç kadının yüzündeki mutluluk ifadesini görmek için beklemeye değeceğine kanaat getirdi. Madem her koşulda beklemek zorundaydılar, genç adam yüce gönüllülükle resmi bir kilise düğününün işleri daha da doğru kılacağına karar verdi.

Şimdi haftalar sonra Trevor kendini o kadar da yüce gönüllü hissetmiyordu. Düşünmeden önerilmiş kilise düğünü, ki Trevor artık onu özel bir sirk gibi görüyordu, Grace'i tümüyle ondan almıştı. Gözlerden uzak geçirebildikleri sayılı zamanlarda bile genç kadının kafası hep meşguldü ve aksi bir şekilde sürekli listelerden şikâyet ediyordu.

"Ne listeleri?" diye sodu Trevor, Grace'in birilerine listeleri yedireceğine dair homurdanmalarına gülüyordu.

"Faith!" Grace genç adamın yanında bahçede yürürken öfkeyle ellerini kaldırdı. "Bana her şey için bir liste çıkardı. Şu ana kadar davetliler listesi, yazmam gereken teşekkür notları listesi, sabah düğün kahvaltısı için mönü listesi ve yapılması gereken ayak işleri için ayrı bir liste verdi. Bu listenin altındaki başka bir listede ise bizzat koşturmam gereken ayak işleri var."

Trevor'ın dudakları seğirmeye başladı. Grace ona dik dik baktı. "Sakın gülmeye cüret etme lordum." Trevor kendini topladı ve Grace devam etti. "Bu sabah, listelerin öncelik sırasını belirten son bir liste daha verdi, inanabiliyor musun?"

Trevor arkasını döndü ama omuzları sarsılmaya başlamıştı. Grace durdu, ellerini beline koydu ve ona keskin bir bakış attı. "Sanırım bilmeniz gerekiyor lordum, bana verilen listelerin hiçbirinde 'Lort Caldwell'le bahçede gezinerek zaman geçirebilirsin' diye bir madde yok." Başını dikleştirdi ve eve gitmek için arkasını döndü.

Nihayet Trevor yüksek sesle bir kahkaha patlattı. İki uzun adımla Grace'e ulaştı ve onun da gülümsemesine yol açtı. Grace'in gözleri aşkla ve birlikte geçirdikleri zamandan duyduğu saf mutlulukla parlıyordu. Anında Trevor'ın hali neşeden arzuya dönüştü.

Değişikliği sezen Grace, genç adam ona doğru bir adım atınca ellini aralarına koydu. "Trevor," dedi, genç kadının da nefesi kesilmişti. "Ne yapıyorsun?" Genç adam başını onun yüzüne doğru eğdi, dudakları yumuşak bir şekilde yanaklarına ve hafifçe kulağının altındaki hassas yerlere dokunuyordu.

"Bir liste yapıyorum," diye mırıldandı.

"Nasıl bir liste?" Grace titreyerek cevap verdi, genç adam kulak memesini hafif ısırıp onun arzularını da ayağa kaldırınca, dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

Genç adamın dudakları onun çene kemiğinde dolaşmaya başladı. "Bir liste," dedi eriten bir sesle, "seni öpmeyi planladığım her yerin bir listesi." Onun dudaklarını o kadar tatlı bir şekilde aldı ki Grace her şeyi

unuttu: listeleri, planları, hatta düğünü bile. Onu daha yakına çekmek için kollarını kaldırdı, ısrarlı diline ağzını açtı ve onun öpücüğüne aynı tutkuyla cevap verdi. Dudakları onunkileri terk ettiğinde inledi, sonra boynunu geriye attı ve başını eğdi, genç adamın nemli dudakları boğazından göğüslerinin arasındaki gölge oyuğa doğru ilerliyordu. Nefesini tuttu ve genç adamın dudaklarının hafifçe orayı yokladığını hissedince parmaklarını onun saçlarında gezdirdi.

"Aman Tanrım!"

Trevor ve Grace yerlerinden zıplayıp ayrıldılar; Mercy orada durmuş, yüzsüz bir şekilde onlara sırıtıyordu, dahası, bir elbisenin içine konmuştu. "Bu iyi bir şey sanırım, yani ikinizin evlenmeyi zaten planlamış olması. Eğer babam sizi böyle öpüşürken görseydi, göz açıp kapayana kadar Reverend Teesbury'nin önüne koymuştu."

Grace'in yüzü kıpkırmızı oldu, Trevor'a baktı. Trevor küçük kız kardeşine kötü kötü bakıyordu. Alelacele elbisesini ve saçını düzelterek gidip Mercy'e sarıldı. "Aman Tanrım, şuna bak!" diye haykırdı, Mercy'nin ellerini aldı ve elbiseye daha iyi bakabilmek için kollarını genişçe açtı. Bir kahkaha attı ve kabarık koluna parmağıyla dokundu. "Pembe üstelik!"

Mercy kaşlarını çattı. "Patience bana söz verdi, evlendikten sonra sizi Londra'da ziyaret edebilirmişim, tabii eğer genç bir hanımefendi gibi davranırsam." Küçük burnunu bu durumdan hoşlanmayarak kıvırdı.

"Biraz sert bir kayaya çarptın, öyle değil mi?" Trevor, Grace'in arkasına yürüdü ve ellerini onun omzuna koydu. Mercy'ye yiyecekmiş gibi kızgın kızgın baktı.

Genç kız yüzsüz bir gülümsemeyle omuzlarını silkti. "Patience'ın bilmediği şey onu üzemez." Çalılıktan çıkmak için arkasını döndü, sonra aklına gelen ani bir düşünceyle geriye dönüp baktı. "Ona söylemeyeceksiniz, değil mi lordum?"

Trevor sadece kaşlarını kaldırdı ve omzunu silkti. "Pekâlâ, istila etmeye niyetlendiğin evin benim evim olduğu düşünüldüğünde, sanırım sessizliğime gereken değerin verilmesini isterim, öyle değil mi?"

Mercy bir an onu inceleyen gözlerle baktı, sonra eğlenerek çenesini tuttu ve ortadan kayboldu. Grace onun gidişini seyretti, sonra kötü kötü bakan nişanlısına döndü. "Ona bir şey söylemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

"O zaman neden hâlâ bu kadar canın sıkkın gözüküyorsun?"

"Çünkü," sırıtarak tahminde bulundu, "Acker-ly'lerle dolu bir evde düğün gecemize kadar seninle yalnız kalıp kalamayacağıma dair şüphelerim var."

Aynen Trevor'ın dediği gibi oldu. Çok nadiren Grace'le yalnız kalabildi. Egerton'ların evine çağırıldığı zaman, hiç değişmeyen bir şekilde uzun dakikalar boyunca beklemek ya da Greaves'in büyük bir tatminle

Grace'in "başka işlerle meşgul" olduğunu rapor ettiği zamanlarda öfkesini yutmak zorunda kaldı. Onu görmeyi becerebildiği zamanlarda da sıklıkla sürü halindeki Ackerly kızlarından biri Grace'i alıp götürmeden önce çarçabuk bir öpücükle yetinmek zorunda kaldı.

Üstelik Trevor'ın beklediğini bildiği her an Mercy hemen salona daldı. Her ne kadar amacının ona arkadaşlık etmek olduğunu söylese de herkesin bildiği bir başka amacı daha vardı: Bir gün muhakkak evleneceğini söylediği kahramanı Blackthorne dükü hakkında utanmazca daha fazla bilgi edinmeye çalışıyordu. Grace'in inatçı kişiliğinin izlerini küçük kız kardeşinde de fark etmiş olan Trevor ise çok eğleniyordu. Esrarengiz arkadaşının bu kısa saçlı, kocaman gözlü, cin gibi kızın hayranlığıyla uğraşmasını seyretmenin mi, yoksa küçük baldızının Sebastian'ı elde etmek için yaptığı planlarda onu yönlendirmenin mi daha eğlenceli olacağına karar verememişti. Her ikisi de eğlenceli olacağa benziyordu. Böylelikle genellikle onun kırmızı buklelerini tepesinden okşuyor ve Grace'e bir mesaj iletmesini rica ediyordu, sonra da nihayet nişanlısının ortaya çıkmasını bekliyordu.

Düğünden birkaç gün önce bütün öğleden sonrayı Mercy'le bahçede geçirdikten sonra Trevor birkaç kadeh içki içmek ve iskambil oynamak için White's'a gitti. Bahis meselesinden sonra oraya ilk kez gidiyordu, bu nedenle saçma esprilere ve "dize getirilmiş" Trevor'a gösterilecek sahte ilgiye karşı kendini çelik gibi hazırlamıştı.

Fakat garip bir şekilde, arkadaşlarıyla her zaman oturdukları masaya doğru yol alırken, hiç kimse ona o kötü namdan dem vurmuyordu. Sebastian şimdiden gelmiş, içkisini yudumluyor ve purosunun keyfini çıkarıyordu.

Trevor başıyla selam verdi ve bir sandalye çekti. "Bana herkes bu kötü bahsi unuttu deme," dedi başıyla odanın diğer misafirlerini göstererek. "Düğün gazetelerde ilan edilince ortalıkta haftalarca Grace'in beni nasıl dize getirdiği konuşulacak sanmıştım."

Sebastian omzunu silkti. "Gareth incelikle durumun çaresine baktı."

Trevor bir uşağın masanın üstüne koyduğu bir bardak konyağa başıyla teşekkür etti."Nasıl yani?"

"Bahsi kaybettiğini açıklayan bir ilan verdi."

Oyunbaz arkadaşının tüm Londra'ya bir hata yaptığını ilan etmesi bir anda Trevor'ı afallattı. "Ne yaptı dedin?"

"İkinizin de birbirinizi *'dize getirdiğinizi'* söyleyip, ilanın parasını ödedi ve binayı terk etti."

Trevor çenesini kaşıdı. Kaşlarını kaldırarak Sebastian'a baktı. "Genç Llyod'a bravo!"

Sebastian başıyla onayladı. "Bence de." Uşaklardan birinden kendilerine bir deste iskambil getirmesini emretti. "Hâlâ evliliğe yürümeye niyetin var mı?"

Trevor sırıttı. "Bu lafı ettiğin zamanlar daha sevimli oluyorsun. Evlilik bağlarının bir gün kendi kaderinde de yazılı olduğunu görürsen sakın şaşırma. Grace'in küçük

kız kardeşinin, seninle bir gün evleneceğine dair sarsılmaz bir inancı var."

"Ah, duydum. Oldukça genç, unvan avında olmak için sence de fazla genç değil mi?" Sebastian kibirli bir hoşnutsuzlukla dudaklarını kıvırdı.

"Bence çocuk söylediğinde samimi. Belki onu daha fazla ciddiye almalısın," diye öğütledi Trevor.

"On üç yaşındaki bir kız çocuğunun beni evlenmeye zorlaması önemli bir tehlike sayılmaz sanırım."

"Ah," dedi Trevor, "ama uyarımı dikkate alman için çok iyi bir nedenim var."

Sebastian gerçekten sıkılmışa benziyordu. "Peki, nedir o sebep?"

"Mercy," dedi Trevor, "bana fazlasıyla Grace'i hatırlatıyor."

Sebastian cevap vermedi ama Trevor kartları karıştırırken suratının asıldığını fark ederek gülümsedi.

Yirmi Yedi

15 Mayıs 1813

Trevor özel uşağının ona hazırladığı siyah kadife ceketi giydi ve sabırla, ayaktaki uşağın olmayan tozları fırçalamasını bekledi. Efendisinin üstüne biraz daha çekidüzen verdikten sonra Avery memnuniyet içinde durup baktı, sonra Trevor'a bir çift tertemiz eldiven uzattı. "İşte, hazırsınız lordum." Başıyla dimdik selam verdi. "Bu özel anı size en derin tebriklerimi sunmak için kullanabilir miyim, lordum?"

Trevor onu çocukluğundan beri giydiren adama baktı, sonra sırıttı ve ona sarılıp eliyle sırtına vurdu. Avery daha da dikleşti. "Lordum!" Kendini pek alışık olmadığı duygusallaşmalardan kurtarıp tekrar Trevor'ın görünüşüyle ilgilenmeye koyuldu. "Ceketinizi buruşturacaksınız."

"Boşver ceketi Avery," diyerek kırmızı yüzlü uşaktan uzaklaştı Trevor. "Ben bugün bu cekette pek çok kırışıklık olmasını ümit ediyorum." Bir kez daha aynaya dönüp tıraşını ve kravatını kontrol etti. Herhangi bir kusur bulamayınca Avery'e teşekkür ederek onu gönderdi, sonra eldivenlerini giymeye başladı, bir yandan da Blackthorne dükünün sabırla oturduğu sandalyeye gözünün ucuyla baktı.

Sebastian konuşmaya başladı. "Gerginsin." Bunu bir soru gibi sormadı, daha çok gözlemini paylaştı, bu sebeple Trevor cevap vermedi. Dük alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Umarım bugün bana da sarılmayı planlamıyorsun."

"Lordum, Seth kontu ve Lort Llyod geldiler." Wilson kapıda dimdik duruyordu ama çizgili yüzü bir kulağından diğerine uzanan geniş bir gülümsemeyle parlıyordu.

Başıyla selam veren Blackthorne dükü ayağa kalktı ve iki adam kiliseye gitmek üzere aşağı kata indiler.

Trevor yolda çok az konuştu. Bütün gece uyuyamamıştı, kafasında Grace'in fikrini değiştireceğini ve gelmeyeceğini kurarak, kötü düşüncelerle kendine eziyet etmişti. En korkuncu da oraya sadece kiliseden kaçmak için gelip onu törenin ortasında terk etmesiydi.

Gareth bir şekilde Trevor'ın korkularını sezerek bütün yol boyunca ona takıldı, Sebastian'ın tenkitçi bakışları ve Jonathon'ın bariz kızgınlığına rağmen. Trevor ise tümüyle kendi düşünceleri içinde kaybolduğu için zaten çok azını duydu.

Kiliseye gelmeden biraz önce arabalan yavaşladı ve sonra hepten durdu. Bir dakika sonra kapı açıldı ve uşaklardan biri kafasını uzattı. "Lordum, buradan kiliseye kadar bütün yol kapalı."

"Bir kaza mı olmuş?" diye sordu Trevor. "Neden başka bir yoldan gitmiyoruz?"

"Bütün yollar kapalı lordum."

Trevor kaşlarını çattı. "Pekâlâ, o zaman yürüyelim," dedi. Genç adam arabadan aşağı indi, Sebastian, Gareth ve Jonathon onu takip etti. Kafasını kaldırıp inanamayarak caddeye baktı. "Aman Tanrım, bu kadar çok insan hangi delikten çıktı?"

Jonathon cevap verdi. "Sanırım bir düğüne gidiyorlar."

Trevor'ın çenesi kasıldı. Az sayıda davetli olmasına rağmen, insanlar kamuya mal olan bu gürültülü patırtılı flört sürecinden sonra sırf meraktan düğüne gelmeye karar vermişlerdi. Ayakta bekleyen uşağa geri döndü. "Leydi Egerton'ların evine birini gönderip ulaşımın zorluklarını haber verin." Uşak eğilerek selam verdi ve arkasını döndü. Trevor araba sürücüsüne baktı. "Kiliseye gelmeyi başardığın zaman sonrasında çıkabilmenin de bir yoluna bak." Ve herhangi bir cevap beklemeden dönüp kiliseye doğru yürümeye başladı.

Gareth hızla yürüdü ve Trevor'ı yakaladı. Takılmalanna devam etmek için tam ağzını açacaktı ki Jonathon ayağını uzatıp küçük bir çelme taktı. Gareth hafif tökez-

ledi ama parke taşlı caddeye düşmeden dengesini buldu. "Yapma," dedi Jon yumuşak bir sesle onun yanından geçerken. Gareth suratını astı.

Kiliseye geldikleri zaman, önce insan yığını arasından içeri girmeye uğraştılar ama sonra bir yan giriş aradılar. Rahip içeride telaşlı bir şekilde ellerini ovuşturarak onları bekliyordu. Jonathon ve Gareth durup sessizce onunla konuşurken Trevor kilisenin içine açılan kapıya doğru yürüdü ve şiddetli bir sesle kapıyı açtı.

Kilise sıraları şimdiden dolmuştu ve ahşap kapılarının önünde bekleyen daha bir sürü insan vardı. Yanında bir hareket hissetti ve Sebastian'ın yanına gelip onunla beraber içeriye baktığını fark etti. "İçeride en az altı yüz insan olmalı," dedi Trevor sinirli bir şekilde. "Bunları kim davet etti?"

Arkadaşı ilgilenmeyerek omuzlarını silkti. "Sanki," dedi. "bu insanlar düğüne değil de bir infaz seyretmeye gelmiş gibiler, gerçi her ikisine de gelme nedenleri aynı."

Trevor düke kızgın gözlerle baktı, tam bu esnada orglar çalınmaya başladı. Sebastian'ın iğneleyici esprisini duyan Gareth keskin bir kahkaha attı. Kaşları dans ediyordu. "Peki nedir o neden?"

"Dönüşü olmayan şeylere duyulan hastalıklı bir merak," diye cevap verdi Sebastian.

Kuşların coşkulu şarkılarının duyulduğu odada Grace,

genç hayatının en önemli günü için giyiniyordu, etrafı en sevdiği ve en yakından tanıdığı insanlarla çevriliydi. Patience, Faith ve Amanda sade, açık yeşil, ipek elbiseleriyle onun yanında yürüyeceklerdi. Ellerinde pembe güller ve beyaz papatyalar olacaktı, bu çiçeklerin modası geçtiği düşünülebilirdi ama bunlar Grace için hâlâ dünyanın en güzel çiçekleriydi.

Grace uzun aynanın önünde ağırbaşlı bir şekilde ayakta duruyor, Amanda'nın gümüş rengi, uzun duvağı zarif bir şekilde çiçeklerle süslenmiş tacına eklemesini izliyordu. Kıvrımları bir sanatçı inceliğiyle Grace'in omuzlarından düşürdü ve elindeki duvağı bırakarak yere dalgalar halinde düşmesini sağladı. Geriye bir adım atıp hayranlıkla arkadaşına baktı. Aynada gördüğü şey onu nefessiz bıraktı. Her ne kadar Grace gülümsemiyorsa da dingin yüzü, içinde hissettiği mutluluğu yansıtıyordu, mavi gözleri birazdan sonsuza kadar birlikte olmak için yemin edeceği adama duyduğu aşktan ışık saçıyordu.

Başta giymeyi düşündüğü gelinlik dolapta unutulmuştu. Onun yerine annesinin babasıyla evlenirken giydiği gelinliği giymişti. Fikir ilk Patience'ın aklına gelmişti ve bütün aile bunun Grace'e çok yakışacağında hemfikir olmuştu. Herkes onun annesine çok benzediğini söylerdi. Grace çocukken buna inanmakta hep zorlanmıştı ve ergenliğinde tuhaf bir genç kız görünüşü alınca buna hiç olasılık vermemişti. İnsanların ona annesinin ne kadar güzel, ne kadar iyi ve nazik olduğunu anlattıklarını ve

kendisinin de kibarca gülümseyerek onlara nasıl teşekkür ettiğini anımsadı. Sonra yalnız kaldığı zamanlar gizlice odasına sızar ve annesinin çekmecesinde sakladığı küçük resmine bakardı. Sonra aralarında bir benzerlik bulmak için aynaya bakar ama aynadaki yüzünü görünce alelacele vazgeçerdi; havuç kafalı, bütün günü dışarıda geçirdiği için bir sürü kahverengi çilleri olan sıska bir ergen.

Şimdi aynaya baktığında ise nefesi kesildi. Belli ki o insanlar onca şeyi sadece nezaketten söylememişlerdi. Sakin bir şekilde ayakta durmaya devam ediyordu, Patience eğilip eteğinin kenarını düzeltirken, Amanda'yla aynada gözgöze geldi. Amanda gülümsedi. Grace bugün kandil gibi parlıyordu ve bu parlaklığı ruhunun en derinliklerinde hissediyordu. Yüzü tümüyle dingindi, sanki hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bugünü bozamayacağını hissediyordu.

Her ne kadar son derece modası geçmişse de, Grace'in gümüşi gelinliği üstüne tam oturmuştu. Uzun, gümüşi kollar bileklere kadar genişleyerek çan formunu alıyordu. Parlayan iki sıra elmas önden ve arkadan kare kesilmiş yakaya son derece güzel bir vurgu yapıyordu. Beline sıkı sıkı yapışan elbisenin üst korsesi Grace'i neredeyse olduğundan da ufak gösteriyordu, sonra ince belinden kabarık katmanlarla güvercin rengi bir etek yerleri süpürecek şekilde aşağıya iniyordu.

Sadece alnındaki kızıl sarısı saçlarını geriye doğru elmas bir tokayla tutturmuş, saçını özellikle açık bırakmıştı, çünkü Trevor bir gün ona, onu hep açık saçla hayal ettiğini söylemişti. Tokayı takmasının tek sebebi ise Trevor'ın o koridorda yürüken yüzünü görmesini istemesiydi, ona gururla, neşeyle ve hiçbir şüphe taşımadan geldiğini görsün istiyordu.

Kapının ısrarla çalındığını duydular. Becky kapıyı açtı ve yavaşça kafasını içeri uzattı. "Bayan Grace?"

"Ne vardı Becky?" Grace döndü ve küçük hizmetçiye başıyla içeri girmesini işaret ederek gülümsedi.

"Bayan Ackerly benden yukarıya gelip size vaktin geldiğini hatırlatmamı rica etti. Lort çoktan yola çıkmış ve kiliseye giden yolların neredeyse geçilemez olduğunu söyleyen bir haberci göndermiş."

"Pekâlâ," dedi Patience heyecandan boğazı düğümlenerek, "sanırım yeterince hazırız." Grace'in ayakta durduğu yere doğru yürüdü ve kız kardeşinin yanağına elini koydu. "Gidelim mi?"

Grace olumsuz bir şekilde kafasını salladı. "Neden sen aşağıya inmiyorsun? Sanırım birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var." Patience gülümsedi ve eğilip kız kardeşine sessiz bir öpücük kondurdu, sonra bütün kızlar odadan çıktı.

Grace onların gitmesini izledi, sonra sessiz odaya baktı. Gözleri anılarla doldu. Bir daha asla sadece kendine ait, benim diyebileceği bir yatak odası olmayacaktı. Bundan sonra bütün özel alanlarını kocasıyla paylaşacaktı. Yavaşça sevimli odada yürüyerek, parmaklarını

bazı eşyaların üzerinde gezdirdi, gözünde Faith'le yatakta kıvrılıp yaptıkları akşam gezmesi sonrası sohbetlerini ve attıkları kahkahaları canlandırdı.

Grace Pelthamshire'daki küçük odasını düşündü. Karnında küçük bir karıncalanmayla fark etti ki, gelecek sefer orada uyuduğunda Trevor da onunla birlikte orada uyuyacaktı. Kendi kendine gülümsedi, çocukluğunun geçtiği evi onunla paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

Aklına başka bir düşünce geldi. Odasından çıktı ve koridoru sessizce geçip babasının kaldığı odanın kapısını çaldı. "Baba?" Bir an dinledi, kimse cevap vermeyince kapıyı iterek açıp girdi. Grace içeri adımını atar atmaz babasıyla özdeşleştirdiği kokuyla birlikte geçmişe yolculuk yaptı. Babası bugün onu başka bir adama verecekti. Bir daha asla aynı türden bir yakınlığı paylaşmayacaklardı.

Odayı geçip masaya doğru yürüdü ve bir tomar kâğıdın üstünde duran kesik uçlu fırçanın sapına dokundu, sapın gümüş parıltılarına fırçanın kıllarının sarısı karışıyordu. Komikti belki ama babasının yaşlanacağını asla düşünmezdi. Yıllar geçtiği halde hiç değişmemişti. Fırçayı gülümseyerek aldı. Altındaki kâğıtlar öne doğru kabardı. Grace kâğıdın üstünde gayet iyi bildiği, Trevor'ın göze çarpan, seçkin elyazısını hemen tanıdı. Merakla kâğıtları kaldırdı, açtı ve okumaya başladı.

Bu onun Huntwick kontuyla nişanlandığını vurgulayan yasal bir belgeydi, babası ve Trevor tarafından imzalanmıştı. Tarih o Londra'ya geldikten sadece iki gün

sonrayı gösteriyordu; Trevor onu takip etmek için buraya gelmeden bir gün öncesini.

Kafası karışmış bir şekilde babasının odasından çıktı ve kendi odasına gitti. Tekrar makyaj masasına oturdu ve bu belgenin ne anlama geldiğini düşünmeye çalıştı. Sonra gülümsedi. Trevor başından beri onunla evlenmek istiyordu. Zorlamak yerine onunla flört etmeyi tercih etmiş ve ona karşı duygularının gelişmesine izin vermişti. Hâlâ, birbirlerine sevgilerini itiraf ettikten sonra bile, niye ona bu sözleşmeden bahsetmediğini anlamıyordu.

Her neyse. Grace tekrar kâğıtlarla ayağa kalktı ve onları götürüp masaya bırakmaya niyetlendi. Tam odadan çıkacakken arkasında birinin aniden hareket ettiğini görür gibi oldu. Tam bağırmak için ağzını açıyordu ki kocaman bir el ağzını tıkadı. Genç kadın tepki veremeden bilmediği bir nesneyle kafasının arkasına sert bir şekilde vuruldu. Bir anda acının verdiği kıvılcımlarla dünyası kararardı. Yavaşça baygınlığın içine çekilirken nişanlılık sözleşmesi parmaklarının arasından kayarak yere düştü.

"Geç kaldı." Trevor'ın yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

"Yollar," dedi Sebastian.

"Ona haber yollamıştım."

"Burada olacak."

Trevor pencereden dışarı baktı. Arabaların karışıklığı nihayet çözülmüştü ve Grace'in hâlâ kiliseye gelmeme-

sine anlam veremiyordu. Arkasını döndü, çenesi kasıldı bir uşağı çağırıp ona bakması için göndermeyi düşünüyordu ki kapının aceleyle açıldığını duydu.

O an gerçekten onun gelmeyeceğini anladı. Jonathon kapıyı açmadan ve kendisine dönüp Grace'in kaybolduğu haberini vermeden önce biliyordu. Gareth ne yapacağını bilmez bir şekilde ayaklandı. Sebastian her zaman ki gibi kayıtsız, Jonathon ise ciddi gözüküyordu. Rahip içeri daldı ve onlara bir şeyler söylemeye çalıştı ama Trevor onu görmezden geldi.

"Bir not bırakmış mı?"

Jonathon bilmediğini gösteren bir şekilde ellerini havaya kaldırdı, bunun üzerine Trevor etrafına baktı ve basit bir ifadeyle, "sanırım birisi düğünün olmayacağını kalabalığa bildirmeden önce buradan kaçsak iyi olur," dedi. Bir uşağa başıyla işaret verdi ve adam hızla arabasını yan kapıya getirtmek için koştu. "Egerton'lara gideceğim."

Sebastian konuştu: "Burada Gareth'la kalıp işleri yoluna koymaya çalışayım." Genç Llyod başıyla onayladı.

"Ben seninle geleceğim," dedi Jonathon. "Zaten karım da orada."

İki adam tek kelime etmeden yolculuk ettiler. Eve geldiklerinde Greaves onlar daha çalmadan kapıyı açtı. Trevor doğrudan ailenin toplanmayı sevdiğini bildiği çalışma odasına doğru yürüdü. Kapıdan içeri girince Mercy ona kızarmış gözlerle baktı. "Bu tümüyle benim suçum," dedi ve onun yanından koşarak geçip merdivenleri çıktı.

Trevor, Bingham Ackerly'e baktı. "Grace nişanlılık sözleşmesini bulmuş. Onun makyaj masasının yanında yerde bulduk."

"Ya Grace?" Faith yakından onu izliyordu, gözlerindeki ifade dikkatlice saklanmıştı.

Patience kalktı ve ona doğru yürüdü." Makyaj masasının yanında bu vardı." Onun eline küçük bir kâğıt parçası uzattı.

Sevgili Lort Caldwell, size aramızdaki ilişkinin fazla hızlı ilerlediğini söylediğimde beni anlayışla karşılayacağınızı ümit ediyorum. Bu yüzden bana attığımız adımların üstünde düşünmek için biraz zaman vermenizi rica ediyorum. Bu benim kolay bir şekilde ele alabileceğim...

Notu aldı ve ceketinin iç cebine yerleştirdi. *"Biraz zaman"* kelimesi en azından umut vericiydi. "Pekâlâ," dedi Trevor. "Siz onun ailesisiniz. Onu en iyi siz tanıyorsunuz. Nereye gitmiş olabilir?"

"Eve," diye küçük bir ses geldi kapının girişinden. Mercy sessizce geri gelmişti. Trevor bir an düşündü, sonra Bingham'a dönüp, "Mercy haklı. Grace asi ama aptal değil. Aileyi tekrar Pelthamshire'a götürün. Ben birkaç gün sonra geleceğim, tabii siz daha yakın bir tarihte bana haber yollamazsanız." Bir an durdu ve devam etti, "Benden onu bir süre yalnız bırakmamı istemiş. En azından bu isteğini yerine getirebilirim."

Yirmi Sekiz

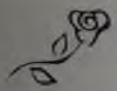

Arabanın kulak tırmalayıcı sesiyle birlikte yaralı kafasını arabanın kenarına çarpınca Grace eziyet içinde bir ağrıyla uyandı. Dikkatlice gözlerini açmaya çalıştı, ayağa kalkmak için mücadele etti ama yapamadığını anladı. Ne de ellerini ve ayaklarını oynatabiliyordu. Bunu fark edince hafızası yerine geldi.

İçinden gelen korkunç ağlama isteğini bastıran Grace kocaman bir elin ağzını kapadığını ve odasındaki o kısa andan şu ana kadar hiçbir şey bilmediğini hatırladı. Zonklayan kafası daha da netleştikçe ellerini ve ayaklarını niye hareket ettiremediğini anladı, çünkü sıkıca bağlanmıştı. Daha kötüsü nerede olduğuna veya ne kadar süredir bilinçsiz yattığına dair hiçbir fikri yoktu. Ve hayatında ilk kez fark ediyordu ki yaşadığı bu büyük

korku aynı zamanda onun öfkeden kavrulmasına sebep olmuştu. Dişlerini büyük bir öfkeyle sıktı, başının ağrısını umursamadı ve bütün gücüyle bağlı ayaklarını kullanarak arabayı tekmelemeye başladı.

"Hey!" diye bağırdı. "Her kimsen beni serbest bıraksan iyi olur!"

Sarsılan araba anında durdu. Birinin sürücü koltuğundan aşağıya indiğini, sonra da yere basarken ayaklarının çıkardığı sesleri duydu. Bir saniye sonra ayaklarının altındaki kapı açıldı ve tanıdık bir figür görüş alanına girdi.

"Harry!" Grace, ay ışığının altında ayakta ona gülümseyerek bakan adamı tanır tanımaz nefesini tuttu: Pelthamshire'dan Sör Harry Thomas.

"Eve hoş geldin Grace," dedi adam, sanki genç kadın alçakça arabasının tozlu yerlerinde yatmıyor da onun yanında gururla ayakta duruyormuş gibi. "İnmen için sana yardım etmemi ister misin?"

Grace hayretle gözlerini ona dikti, adamın yüzündeki memnun gülümseme bir anda ani bir telaşa kapılmasına sebep oldu. Genç kadının sesi yankılandı, "İnmek için bana *yardım* etmeni ister miyim?" Sonra yükseldi. "Senin *yardımını* isteyip istemediğimi mi bilmek istiyorsun? Elbette Harry, *lütfen* benim aşağıya inmeme yardım et. Ve bu ipleri ellerimden ve ayaklarımdan çözmek için de yardım et. Sonra belki *beni eve getirerek* gerçekten yardım edebilirsin!" Grace çılgın gibi bağırıyordu. Başındaki ağrı daha da yoğunlaştı.

Harry sanki karşısında öfke nöbeti geçiren bir çocuk varmış gibi sadece başını sallamakla yetindi ve onu kolayca kucaklayarak kollarının arasına aldı. "Şşişşt," diye fısıldadı. "Artık evdesin sevgilim." Grace dönüp ona tanıdık gelen eve baktı. Kaşlarını çattı ve bu evi daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Bir anda babasının artık kullanılmayan eski av kulübesini hatırladı. Çocukken arada sırada burada oynardı.

Kaçmaya çalışırsa en azından bildiği bir bölgede olduğunu düşünerek rahatlayan Grace derin, sakinleştirici bir nefes aldı. "Beni yere koy ve çöz Harry." Yumuşak ama kararlı bir sesle konuştu, bu tuhaf durumun içinde bir kontrol elde etmeyi umuyordu.

Harry hiç duymamış gibi yürümeye devam etti.

"Eğer bu bir tür şakaysa, bundan hiç hoşlanmadığımı bilmeni istiyorum ve nişanlımın da bundan nefret edeceğini garanti ederim."

Harry'nin mutlu yüzü bir anda soğuk bir kinle doldu. Genç kadına baktı. "Benden başka bir kocan yok," dedi sıktığı dişlerinin arasından. Döndü, kulübenin kapısını ayağıyla iterek açtı ve içeri girdi. Grace'i odadaki tek parça eşyanın, sert arkalıklı tahta bir sandalyenin üstüne olduğu gibi bıraktı, arabanın yer döşemelerinden biraz daha rahattı.

Sandalyenin üstünde dik bir şekilde oturmasına yardım ederken Grace içinden adamın el ve ayak bileklerini çözmesini diledi. Adam onun bileklerine dokunmadan

ayağa kalkıp, sonra da cama doğru yürüyüp, camdan dışarıyı seyretmek için dirseklerini pervaza dayayınca kendisini serbest bırakmaya niyeti olmadığını anladı. İçinden bir öfke dalgasının yükseldiğini hissetti ama aceleyle onu bastırmaya çalıştı ve başka bir taktik denedi. "Harry," dedi yumuşak bir sesle.

Genç kadının bu ince tonundan etkilenen adam pencereden dönüp doğruldu ve Grace'in ay ışığının altında yüzünü görebilmesine izin verdi.

Grace bilerek teslim olmuş gibi omuzlarını düşürdü. Karanlığın yüzünü örtmesini ümit ediyordu, çünkü adamdan nasıl baştan ayağa nefret ettiğini yüzünden okumasını istemiyordu. "Araba yolculuğundan o kadar yoruldum ki her yerim kaskatı kesildi, gerçekten her yerim ağrıyor. Şikâyet etmek istemiyorum ama biraz olsun ellerimi ve ayaklarımı rahatlatmak için beni çözebilir misin, rahatlamaya geçekten ihtiyacım var." Adam en savunmasız, masum bakışıyla altdudağını ısırdı.

Tereddüt ederek ona doğru yürüdü, dikkatli bir şekilde herhangi bir ikiyüzlülük var mı diye onu inceliyordu. Nihayet sanki tatmin olmuş gibi başını salladı ve ipleri gevşetti, tek başına bir kadının onunla baş edemeyeceğini düşünüyordu.

Grace bileklerini ovuşturarak yavaşça zayıf bacakları üzerine doğruldu, küçük hedefine ulaşmanın verdiği zaferin yüzünden okunmamasına dikkat ediyordu. Ahşap

sandalyenin ve camlardan birinin altında duran küçük kutunun haricinde oda boştu.

"Biliyor musun Harry, çocukken burada oynadığım zamanları hatırlıyorum," diye sohbete başladı, bir parça gülümsemeye çalışıyor ve sesini olabildiğince hafif tutmaya gayret ediyordu.

Harry'nin gözlerinde garip bir ışık parladı. Adam da ona gülümsedi, bu Grace'i korkutan bir gülümsemeydi. "Seni buraya getirir getirmez bizim birbirimize verdiğimiz sözü hatırlayacağını biliyordum sevgilim." Adamın gözleri çılgın gibi büyüdü.

"Hangi sözümüzü?" diye sordu genç kadın.

Adamın gülümsemesi soldu. "Birbirimize ilk burada evlenme sözü verdik. Bunu tabii ki hatırlıyorsun." Adam birden öfkelendi.

İşte Grace onu o an tanıdı. İsmi, köylülerin bildiği gibi Sör Harry Thomas değildi. "Henry?" dedi genç kadın inanamayarak.

"Gördün mü?" diye gülümsedi adam. "İşte hatırlıyorsun."

Grace'in midesi kasılıp başı zonklamaya başladı. Ağzını bir eliyle kapadı ve kapalı kapıya doğru çılgın gibi fırladı. "Hey!" diye bağırdı Henry, onu yakalayıp kollarını tuttu ve tehdit etti. "Seni tekrar bağlamamı mı istiyorsun?"

Grace perişan bir vaziyette kendini ondan kurtarmaya çalıştı. "Lütfen," diye yalvardı. "Kusacağım!"

Henry onun yüzündeki solgunluğu o an ilk kez fark etti. Kaşlarını çatarak onu sabırsızca önüne katıp odadan dışarıya çıkardı.

Grace kapının girişindeki uzun çimenlerin üstüne dizleriyle eğildi ve midesi boşalırken zayıf omuzları şiddetle inip kalktı. Bir dakika sonra ayağa kalktı ve kararsızca eve doğru yürümeye başladı, yüzünde soğuk terlerin verdiği bir parlaklık fark ediliyordu. Gidip sandalyeye çöktü ve ellerini başının arasına aldı.

"Her zaman miden böyle zayıf mıdır?" Henry arka arkaya soruyordu. "Hep hasta mıydın, Grace?"

Genç kadın perişan bir halde kafasını salladı. "Hayır, tabii ki değilim. Bir süredir bir şey yemiyorum ve..." Adamın yüzünde beliren öfkeyi görünce cümlesini tamamlayamadı. Adam oturduğu yere doğru yürümeye başlayınca genç kadın korkuyla sindi.

Ona doğru eğildi, aşağılar ve tehditkâr bi tonla, "Hamile misin, Grace?" diye sordu, sesi tehlikeliydi. "Onunla yattığını söyleme bana."

Grace başını kaldırdı ve bu soruyu cevaplamayı reddetti, yüzü öfkeyle kızardı. Savaşçı bakışlarla aynen ona geri baktı, artık daha fazla bu arkadaşlık soytarılığına katlanamayacağını düşündü. Henry küfretti, kollarını yakaladı ve canını acıtarak onu sandalyenin arkasına alıp sıkı bir şekilde bağlamaya başladı. Grace onca bitkinliğine rağmen kollarını çekebilmek için elinden geleni yaptı ama genç adam onları sıkı bir şekilde sandalyenin arka-

sına bağlamayı başardı ve bileklerini sandalyenin ayaklarıyla sağlamlaştırdı.

Grace rahatsız bir şekilde kımıldandı ve tiksintiyle Henry'e baktı. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

Henry acı içinde gülümsedi. "Benimle evlenmen gerekiyordu Grace. Benim çocuğumu taşıman gerekiyordu."

Genç kadın tekrar iplerini çekiştirdi. "Ve bu beni evliliğe ikna etmek için mi?"

Adamın acı dolu gülümsemesi alaya döndü. "Hayır Grace. Artık değil. Sen kirlendin, karnında başkasının piçini taşıyorsun. Bu sadece bize kalan tek yolla birlikte olabilene kadar seni burada tutmak için."

Genç kadın gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun?" Onu neyle suçladığı umurunda değildi.

Henry tekrar cama doğru yürüdü ve yerdeki tahta kutuya doğru eğildi. Sanki içinde büyük bir hazine gizliymiş gibi elleriyle onun üstünü okşadı. "O kahrolası kontla evleneceğini duyduğum zaman yapılacak tek bir şey olduğunu biliyordum." Yavaşça kutuyu açtı.

Grace nefesini tuttu ve içinden çıkan iki parlak silaha baktı, siyah bir kadifenin içine özenle yerleştirilmişti. Karnına korkudan soğuk bir yumru yerleşti.

"Görüyorsun hayatım. Biri senin biri de benim için." Kutunun ağzını kapadı. "Ama henüz değil." Ahşap kutuyu kolunun altına koydu, yerden tek mumu aldı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Grace, bu kadar korktuğu için kendinden nefret ediyordu.

Henry cevap vermedi. Düşmüş duvağını yerden kaptı ve ağzını tıkamak için kullandı. Bu iğrenç görevi de tamamladıktan sonra arkasına dönüp bakmadı bile; sadece ön kapıdan çıktı ve Grace'i karanlığın içinde korkularıyla baş başa bırakarak kapıyı gürültüyle kapadı. Bir dakika sonra eski püskü arabanın sessizliği kırarak hareket ettiğini duydu.

Grace içinde yükselen ve gittikçe artan paniği kararlı bir şekilde yenmeye çalıştı. Arabanın tekerleklerinin gürültüsü duyulmaz olunca, bileklerini sıkan ipler üzerinde çalışmaya başladı.

Yirmi Dokuz

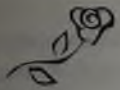

Trevor'ın parlak arabası Ackerly'lerin malikâ-nesinin araba yoluna girerken, baharın sonlarına gelen dolunay lacivert gökyüzünde yeni doğuyordu. Araba gürültüyle durunca Trevor kapıyı çarparak açtı, içinden fırlayarak çıktı ve koşar adımlarla ön kapıdan geçerek evin içine daldı. Kâhyanın selamını ve pelerinini almak için uzattığı eli görmezden gelerek seslerin geldiği oturma odasına doğru vahşi adımlarla yürüdü. Sebastian onu daha yavaş takip ediyordu.

Davet gün ortasında gelmişti. Bingham, Grace'in eve gelmediğini anladığında zaman kaybetmemişti. Aceleyle gerekli notu yazmış ve Trevor'ın gönderdiği adama vermişti. Karanlık ve tehlikeli yollarda gece boyunca at sürerek adam zamanında Londra'ya varmıştı. Trevor,

Sebastian'ı yanına almış ve ikisi öğleden sonra erken bir vakitte yollara düşmüşlerdi.

Genç adam odayı taradı. Patience'ın dalgın bir şekilde ikizlerden birinin elini tuttuğunu gördü. Diğer ikiz, herhalde Charity, ona yiyecekmiş gibi kızgın gözlerle bakıyordu, ablasının kaybolmasından bir şekilde onu sorumlu tutuyor gibiydi. Faith titreyen eli dudaklarında öylece ayakta duruyordu.

Mercy antreden odaya girdi. Babasına doğru bir adım attı, sonra Trevor'a döndü. "Grace'i bulabildin mi?" diye sordu.

Genç adamın çenesinde bir kas oynadı. Ona baktı ama cevap veremedi.

Küçük kız çılgın bir şekilde Sebastian'a baktı. "Ablam nerede?"

"Tam olarak bilmiyoruz çocuk," dedi dük.

Küçük kız bir an için dondu, sonra aniden odadan dışarı çıktı. İki adamı da iterek geçti ve durumun vahametinin verdiği bir hıçkırıkla boğuldu. Koşarken ayakkabılarının çıkardığı ses antrede hıçkırıklarıyla birlikte yankılandı, meşe kapıyı gürültüyle kapatıp kendini dışarı attı.

Bingham onu takip etmek istedi ama Sebastian onu eliyle durdurdu. "Ben giderim," diye nazik bir şekilde önerdi. Trevor'la göz göze geldiler ve Grace'in kaybolmuşuyla ilgili acaba Mercy diğerlerinden daha fazla bir şey biliyor mu diye sessizce birbirlerine sordular. "Her zaman gittiği, sevdiği bir yer var mı?" diye sordu Sebastian.

Amity yumuşak bir şekilde cevap verdi. "Bazen Mercy yalnız kalmak istediğinde ahırların arkasından nehre doğru genişleyen orman yolunu tutar."

Sebastian ona teşekkür dolu bir tebessüm verdi ve yoluna koyuldu. Siyah, uzun pelerini arkasından havalandı ve çizmeli ayakları ahşap antreyi geçerken derin, kalın bir ses çıkarttı.

Patience öne çıktı ve Trevor'a baktı. "Lütfen, lordum, Grace hakkında ne düşündüğünüzü bizimle paylaşın." Kadıncağızın sesi endişeyle kalınlaşmıştı.

Trevor bilememenin verdiği yıpranmışlıkla kafasını salladı, onlara pek bir şey söyleyemeyeceği için üzgündü. "Cleo ondan hiçbir haber alamamış. Şehirden çıkış için kullanabileceği ulaşım araçlarını araştırdım ama konuştuğum hiç kimse, herhangi bir aracı kiralayan yalnız bir kadını hatırlamadı." Bingham'a baktı. "Egerton atlarından hiçbiri kayıp değil. Ben artık kendi arzusuyla ayrıldığından bile şüphelenmeye başladım."

Faith ondan sonra söz aldı, pratik zekâsı çabucak genç adamın kısa açıklamalarının ortaya çıkardığı delilleri sorgulamaya başladı. "Herhangi biri Cleo Hala'nın evini araştırmayı düşündü mü?"

Trevor koyun gibi baktı. "Hayır, düşünmedik," diye itiraf etti.

Faith ona sabırlı bir anlayışla baktı. "Grace'in hiç düşmanı yok lordum. Büyük olasılıkla Londra'dan hiç ayrılmadı."

Genç adam biraz olsun rahatlamıştı. Grace şu an hâlâ şehirde olmalıydı. Kafasını salladı ve yanındaki insanları unutarak küfretti. Vay canına, çılgın gibi davranmıştı. Konuşmakla daha fazla zaman kaybedemezdi. Tekrar Londra'ya dönmeli ve onu olabildiğince çabuk bulmalıydı. Gerçeği bir an evvel öğrenmeliydi.

Trevor dönüp odadan uzun adımlarla çıktı.

İkizler heyecanla konuşmaya başladılar. Patience ve babası endişe dolu gözlerle bakıştılar. Sadece Faith etkilenmemiş gözüktü. "Grace gayet iyi," diye teskin etti aileyi sakin bir sesle. "Lort Caldwell hâlâ onun önceden tahmin edilemez doğasına alışamadı. Hepsi bu."

Yıllar sonra ilk kez bütün aile Faith'in sorgulanamaz muhakeme yeteneğinin o olayda nasıl yanıldığını hatırlayacaktı.

Sebastian başta dışarı çıktığında Mercy'i göremedi. Merdivenlerde ayakta durdu ve sabırla gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Yükselmiş dolunay sayesinde detayları seçmeye başlayınca, mülkün etrafını çeviren ağaçları altın sarısı gözleriyle taramaya başladı. Bir süre sonra kararlı bir şekilde döndü ve ahırlara doğru yürümeye başladı. Mercy'i ahırın dışında kaybolurken gördüğü için şanslıydı. Haftalar önce o kazada sürdüğü aynı koyu ata eyersiz olarak binmişti. Arkasına bir an bile bakmadan atı dörtnala kaldırdı ve dizginleri ağaçların arasından küçük bir patika yola doğrulttu.

Sebastian çabucak ahıra girdi ve kendisine bir at hazırlamaya başladı, sadece bir eyerin avantajıyla bu küçük yaramazı yakalayabileceğini biliyordu. Sanki bu iş için yaratılmış gibi biniyordu ata ve eyeri hazırlarken çok fazla zaman kaybetmemeyi diledi. Tam işini bitiriyordu ki Trevor ahırdan içeri girdi.

"Bir at alıp Londra'ya geri dönüyorum Thorne," diye bilgi verdi, çenesinde bir kas oynuyordu. "Onun hâlâ şehirde olduğu fikrinde yanılıyorsam, nişanlımı ve arabamı geri getirir misin?"

Sebastian başını salladı ve atını ahırdan dışarı çıkarıp kolayca eyerin üstüne bindi. Son bir kez Trevor'a baktı ve atı sert bir şekilde topukladı. Mercy'nin gözden kaybolduğu patikadan dörtnala girdi.

Trevor onun gidişini izledi, kendi atını eyerlemeyi bitirdi ve ata bindi. Ackerly'lerin evinden yaklaşık iki kilometre uzaktaki hana girmeden önce ayrılan Londra yoluna saparak dörtnala gitmeye başladı. Sol çatal Ackerly mülklerinin kuzey sınırına doğru uzanırken, sağ çatal doğuya, sonra kuzeye, Pelthamshire'dan uzağa, Londra'ya, yani Grace'i bulmayı ümit ettiği yere doğru uzanıyordu.

Trevor yol ayrımına geldi ve atını sürdü. Hana doğru baktı ve orada bir süre durup köylülere Grace'i sormasının bir anlamı olup olmadığına karar vermeye çalıştı. Bir an düşündükten sonra bu fikirden vazgeçti. Atının dizginini doğu tarafına yöneltti, sonra şaşkınlıkla dizginleri

çekti. Trevor tam arkasında, Ackerly mülklerini yoldan ayıran uzun çalıların içinden uzak, korkunç bir çığlık duydu. Sonra ses uğursuz bir şekilde kesildi.

Sebastian yumuşak bir şekilde patikada dörtnala gidiyordu. Gecenin karanlığında gözükmeyen yapraklar onu kamçılarken gözleriyle takip ettiği bu patikanın dışında daha az dallı bir yol var mı diye bakınıyordu. Başka yol göremedi ama Ackerly mülkünün bittiğini işaret eden uzun çalılığa ulaşınca patika birden sona erdi. Çalının içinden geçen bir yol onu başka bir yöne attı. Sebastian sağına bakınca, bulunduğu mesafeden hanın ışıklarını ve siyah bir atın üstündeki Hunt'ın siluetini rahatça görebiliyordu.

Sebastian Mercy'nin bu yoldan gitmemiş olduğunu anladı, eğer öyle olsaydı hiç şüphesiz Trevor onu görür ve durdururdu. Geriye sadece batıya, Blackthorne Malikânesi'ne doğru giden yol kalıyordu. Sol dizgini nazikçe atını o yöne döndürmek için çekti, atı dörtnala hazırlıyordu. Bir saniye sonra, karanlıkta yankılanan ürkütücü bir çığlık duydu.

Çığlığı duyunca Grace silkelenerek başını doğrulttu. Çok yakınından geliyordu.

Birden kulübenin dışında itişip kakışma sesleri duydu. Henry iterek kapıyı açtı ve Mercy'i kıskıvrak yakalamış bir şekilde odanın içine taşıdı. Çocuk var gücüyle tekme

atıyor, kıvranıyor ve her iki eliyle de adamın ağzını kavrayan elini tırmalıyor, öfkeyle çekmeye çalışıyordu.

Onu içeri taşımayı başardı ve kapıyı kapattı, fakat ancak Mercy'nin çizmeli ayaklarından birinden acı dolu bir tekme yedikten sonra. Henry kaba bir küfürle onu vahşi bir şekilde yere atarak indirdi.

Mercy onu esir alan adama yiyecekmiş gibi öfke dolu gözlerle baktı, sonra etrafına bakınca bir anda ablasını gördü. Yerde sürünerek onun yakınına doğru ilerledi. Grace'i bağlayan kalın ipleri görünce gözleri şok içinde fal taşı gibi açıldı.

"Aman Tanrım, Grace, iyi misin?" diye soluk soluğa sordu, ablasının yüzüne endişeyle baktı. Grace ağzındaki tıkacın altından ona sessizce kafasını salladı. Mavi gözleri Mercy'e sıkı ve kararlı bir şekilde bakıyor, odadaki tek mumun ışığıyla parlıyordu. Mercy ablasının ağzından tıkacı çıkarmak için uzandı.

"Dur!" diye emretti Henry. Yüksek sesi sessizlikte patladı. Mercy çekindi ve ellerini tekrar arkasına aldı. Adam kafasını salladı ve içini çekti. "Kötü bir süpriz oldu velet."

"Burada ne yapıyorsunuz Sör Harry?" diye sordu Mercy, kafası karışmış bir şekilde ona bakıyordu. "Grace'i niye bağladınız?" Tereddüt ederek elleriyle ablasının bağlı bileklerindeki ipe uzandı.

"Onlara dokunma!" diye bağırdı Henry, sonra kendini toparladı ve kaşlarını kaldırdı. "Meraklı küçük budala seni!" Yaslandığı duvardan doğruldu ve yavaş, ölçülü adımlarla onlara yaklaştı. Mercy geriye doğru büzülmeye başladı, sonra cesur bir şekilde sırtını doğrulttu, asaletini topladı, gerçi hâlâ kirli yerde oturuyordu.

Henry güldü. "Siz Ackerly kızları çok eğlencelisiniz, gerçekten." Yürümeyi bıraktı ve önlerinde ayakta durdu, uzun bir parmağını çenesine götürüp düşünmeye başladı. "Gerçek soru, seninle şimdi ne yapacağım? Üzgün bir şekilde başını salladı. "Bunu düşünmem lazım, çünkü sadece iki silahım var. Onları tekrar doldurmayı planlamadım. Bu arada tabii seni alıkoymak zorundayım. Eminim bunu anlayışla karşılarsın." Yedek bir ipi aldı ve ona doğru eğildi.

Silahlar hakkında konuştuğunu duyunca Mercy bir anda dikkat kesildi. Çılgın bir şekilde geriye kaçmaya çalıştı ama adam onu kolayca yakaladı. Acıtarak kızın kolunu yakaladı ve sırtını ablasının sandalyesine doğru itti. "Benim sabrımı zorlama Mercy," diye gürledi, deli gözleri kızın hemen yanı başındaydı.

Henry'nin yüzünde gözü dönmüş bir öfke belirdi, loş odada yüz hatları kızgınlıktan morardı. Hiçbir kelime etmeden kıza elinin tersiyle o kadar kuvvetli bir tokat indirdi ki kızın kafası öbür tarafa yattı. Kız haykırarak bağırdı ve yanağının içi dişleriyle yarılarak kanamaya başladı. Hayatında kimse ona vurmamıştı. Acı dolu küçük bir sızlanmayla kendini yere bıraktı ve mücadele etmeden adamın kendisini sandalyenin ayaklarına bağlamasına izin verdi.

Henry kalktı ve yüzünü sildi. "Birisi bu küçük velede haddini çok önce bildirmeliydi," dedi Grace'e. Birden durdu ve pencereye gözünü dikerek sessizce ayakta kaldı.

Duyduğu şeyi bir an sonra Grace de duydu; keskin ve kuvvetli toynak sesleri kulübeye doğru geliyordu, bir attan fazla ve çok hızlıydılar. İçinde bir umut ışığı yandı, hemen yere Mercy'e baktı. Afallamış kız kardeşi hâlâ önüne bakıyordu. Henry eğildi ve çabucak Mercy'nin ağzına kravatını tıkadı. Mumu söndürdü ve silahların olduğu kutuyu açtı. Bir tanesini çıkarıp paltosunun içine yerleştirdi, sonra diğerini gevşek biçimde elinde tutarak kapıyı açtı. Grace'e son bir uyarıcı bakış attıktan sonra dışarı çıktı.

Henry'nin gözü ağaçların arasından süzülen patikaya odaklandı. Mercy'nin eyersiz atına doğru koştu ve arka butlarına şiddetli bir şaplak vurarak hayvanı tırıs bir şekilde ağaçların arasına sürdü. Gri benekli hayvan gözden kaybolur kaybolmaz iki atlı kıvrımda gözüktü. Henry aceleyle silahlı elini bacaklarının arasına sakladı. Anında Ackerly atlarının birinin üstünde Trevor Caldwell'i tanıdı. Diğer adamın her ne kadar kim olduğunu bilmese de o da Ackerly atlarından birine biniyordu. Henry adamlar önünde durunca zararsız bir şekilde gülümsedi.

Karanlık kulübede ise Grace, Henry onu tek başına bıraktığında gevşetmeyi becerdiği ipleri ellerinden çıkardı. Ağzındaki tıkacı tükürdü, sonra eğilip ayak bileklerindeki ipleri çözmeye çalıştı. Bileğinin derisindeki yanma

hissinden çekindi, belli belirsiz iz kalıp kalmayacağını merak ediyordu. "Mercy," diye tısladı aceleyle.

Kız kardeşi kafasını kaldırıp ona baktı, şimdiden sol yanağında mor bir ezik belirmişti. Grace'in el ve ayak bileklerini kavrayan ipleri çıkardığını ve ağzındaki tıkacı almak için ona doğru eğildiğini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bıçağım," diye fısıldadı Mercy konuşur konuşmaz.

Grace hızlıca Mercy'nin çizmesinde sürekli taşıdığı bıçağı aldı. Toynak seslerinin yakına gelip durduğunu anlayınca Grace telaşla Mercy'nin bağlarını ikiye ayırdı. "Acele et," diye zorladı, çocuğun ayağa kalkmasına yardım ederek. "Onlar gitmeden yetişelim." İki kız kardeş kapıya doğru koştu, kapıyı açıp dışarıya adım attı.

"İyi akşamlar beyler," dedi Henry geniş bir gülümsemeyle. "Ata binmek için biraz karanlık bir gece. Sizin için yapabileceğim herhangi bir şey var mı?"

Trevor adamı inceledi. Duruşundaki bir şey sezgisel olarak onu rahatsız etti. Bir şekilde tanıdık geliyordu, Trevor hafızasını yokladı. Hatırladığı kadarıyla bu adam Sör Harry Thomas'tı, ilk tanıştıkları gece Grace'in kendisine çarparak ustaca kaçmayı becerdiği askerdi. Yumruk attığı adamdı.

"İyi geceler Thomas," dedi genç adam gözleri evin etrafındaki ağaçları tarıyordu. "Mercy Ackerly'i arıyoruz. Bu yönden geldiğini düşündüğümüz bir çığlık duyduk."

"Ben de duydum," dedi Henry başıyla onaylayarak. "Tam da çıkıp araştırmak üzereydim. Gerçi küçük Mercy'i uzun zamandır görmedim. Bütün Ackerly Ailesi'nin Londra'da olduğunu zannediyordum."

Sebastian açık araziye bakarak, "Burası Ackerly mülkü değil mi?" diye sordu. Gözleri derme çatma kulübeye odaklanmıştı.

"Evet, tabii," dedi Henry. "Bingham avlanmak istediğim zaman bu eski kulübeyi kullanmama izin veriyor. İşin doğrusu, ben kullanmazsam burayı kullanan hiç kimse olmaz, Bingham bir dolu kızıyla burayı ne yapsın. Harika komşular bu Ackerly'ler."

İki adam atın üstünde başlarını salladı, sonra birbirlerine bir bakış atıp, oradan ayrılmak için hazırlandılar. "Eğer yapabilirsen Thomas, lütfen Mercy'i kolaçan et," dedi Trevor. Henry tekrar başını salladı, hâlâ gülümsüyordu ve kulübeye doğru geri bir adım attı.

İşte o anda kulübenin kapısı gürültüyle açıldı.

Otuz

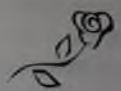

Trevor'ın gözleri şok içinde açıldı. Sebastian şaşkınlıkla donakaldı. İki adam da Grace ve Mercy'i ay ışığının altında kulübeden çıkarken görünce attan indi. "Trevor!" diye boğuk bir sesle bağırdı Grace, yüzünden rahatlama okunuyordu.

Ne yazık ki Henry kızlarla adamların arasında duruyordu. Kulübenin kapısının açıldığını duyunca sese doğru yönelmişti. Kulübeden uçarak çıkarken ne Grace ne de Mercy adamın kapının arkasında durduğunu görmüştü. Emniyetlerinin müjdesi Trevor ve Sebastian'a doğru gitmek isteğindeydiler.

Kızgın bir homurdanmayla Henry kızlara doğru bir hamle yaptı. Grace'i tümüyle kaçırdı ama Mercy'nin bileğini yakaladı. Bütün kuvvetiyle onu ablasının kolla-

rından çekti. Mercy bir anda kendini adamın önünde bulunca istemsizce acı dolu bir ses çıkardı. Kaskatı kesildi ve herkes sustu. Henry'nin silahının sert metalini alnında hissedince Mercy'nin yüzünün rengi attı.

Grace, Trevor'ın kollarına sığınarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, sonra bir anda Mercy'nin elini artık tutmadığını fark etti. Küçük kız kardeşini bulmak için arkasını dönünce dehşetle nefesini tuttu. Henry kız kardeşini kalkan gibi önünde tutuyordu. Mercy ona kocaman, korkmuş gözlerle bakıyordu.

Sebastian, Henry ve Mercy'e doğru küçük bir adım attı. Henry o deli bakışını dükün üstüne çevirdi. "Sakın denemeye bile kalkma," diye uyardı. Silahını Trevor ve Grace'in yönüne döndürdü. "O attan kenara çekilin," diye emretti.

Grace kız kardeşine duyduğu korkudan donakaldı, bunu hisseden Trevor onu atın önünden tutarak çekti. Sebastian olduğu yerde duruyordu. Henry çabucak namluyu tekrar kızın alnına dayadı. "Şimdi!" diye gürledi.

Sebastian yüzünde haşin bir ifadeyle yana çekildi, güven veren baykuş gözleri bir an olsun kızdan ayrılmıyordu. Mercy zorlukla yutkundu ve belli etmeden başını salladı. Sanki onun gücünü kendinde hissetmiş gibi gözlerindeki korku azaldı, yerini sert bir kararlılığa bıraktı. Grace kız kardeşinin yüz ifadesinin değiştiğini görünce dudağını ısırdı ve Trevor'ın koluna yapıştı.

Henry, Mercy'nin vücudunu dikkatlice kendisiyle onlar arasında tutarak Sebastian'ın atına doğru ilerlemeye başladı. Alaycı bir tebessümle silahı Mercy'nin alnından alıp onun kaburgalarına dayadı. Onu atın üstüne doğru yukarı itince kız acıyla çığlık attı.

"Bize müsaade," dedi yumuşak bir sesle. "Anlayış göstereceğinizden eminim. Gerçekten gitmemiz gerekiyor." Mercy'nin arkasından ata binmek için hareket etti. İşte o esnada bir an silah yere doğru yöneldi. Mercy bunu gördü ve bir anda ona tekme attı. O anda curcuna başladı.

Mercy'nin ayağı eline değince Henry'nin parmağı istemsizce tetiğe bastı. Silah korkunç bir gürültüyle bir anda atın iki bacağının arasındaki yere boşaldı. Zaten ürkmüş olan atın ayağındaki patlama hayvanın dehşete kapılmasına sebep oldu. Hayvan ani bir korkuyla şahlandı ve Henry'i yere attı. Mercy çılgın gibi hayvanın yelelerini yakaladı. Korkmuş hayvan araziye kaçınca bir şekilde onun üstünde kalmayı becerdi. Gevşemiş dizginler kullanılamaz halde tehlikeli bir şekilde hayvanın ayaklarının altında dolaşıyordu. Mercy çaresiz bir şekilde sol eliyle ata tutunurken sağla da onları yakalamaya çalıştı.

Sebastian endişeli gözlerle Trevor'a baktı, genç adam kaçan atın yönüne doğru kolunu açarak, "Git!" diye bağırdı. Sebastian çaresiz kıza yardım etmek için arkasına dönüp bakmadan Trevor'ın atına atladı. Grace, Sebastian'ın arazide kayboluşuna bakarken Trevor uzun adımlarla Henry'e doğru yürüyordu.

Trevor ona uzanamadan Henry yerde döndü. Genç

adamın ayağına doğru süründü ve ceketinin içindeki diğer silahı çıkardı. Tek bir harekette ayağa kalkıp yaklaşarak silahın geniş namlusunu Trevor'ın göbeğine dayadı. Trevor kaskatı kesildi.

"Geriye çekil," diye hırladı Henry. Ot parçaları karman çorman saçlarının arasına girmiş ve yüzü kirlenmişti. "Seni vurmamı istemezsin!"

Trevor'ın gözleri kısıldı. Çenesi kasıldı ve burun delikleri açıldı, katıksız bir nefretle Henry'nin gözlerinin içine baktı. Henry'nin parmağı sakin bir şekilde silahın horozunu kilitledi ve metalin tehdit edici sesi tuhaf sessizliği bozdu.

Garip bir şekilde bu uğursuz sesle Grace'in içindeki korku yerini soğukkanlı bir amaca bıraktı. Hazır ve kararlı bir şekilde adamlardan uzaklaşmaya başladı, Henry'nin ateş alanından ve görüşünden yana doğru kayarak ilerledi. Gözleri açık alanı taradı, hızla bir şey aramaya başladı; silah gibi kullanabileceği herhangi bir şey. Ay ışığı birkaç adım ötesinde keskin kenarlı, büyük bir taşı aydınlattı. Hızla eğildi ve onu yerden aldı. Sonra dönerek onu adama doğru fırlattı.

Grace'in ani hareketiyle Henry ona doğru döndü. Genç kadının fırlattığı taş işe yaramamıştı ve adam silahın namlusunu ona doğru çevirmişti. Yüzünün ifadesinde bir değişiklik vardı. Çılgın adam sanki gerçekten ateş edecekmiş gibi tek gözünü kapadı ve Grace'in karnına doğru nişan aldı.

Trevor o anda ok gibi fırladı. Parmakları çelik gibi Henry'nin kolunu kavradı ve tüm ağırlığıyla yüklenince iki adam yere yuvarlandı. Silahın kontrolünü ele geçirmek için küfredip yumruklaşmaya başladılar.

Grace olduğu yerde donakaldı, yardım etmek istedi ama edemeyeceğini anlayınca çaresizce onları seyretti. Adamların öldüresiye kavga etmelerini izlerken boğazından tuhaf bir çığlık koptu. Kaçmaktan başka bir şey istemiyordu ama onun yerine daha da yakına geldi ve ay ışığında Trevor'ın yüzünü görmeye çalıştı.

Henry iki eliyle sıkı bir şekilde silahı kavramıştı, Trevor sol eliyle Henry'nin sağ bileğini sıkıyor, sağ eliyle de düşmanının suratını yumrukluyordu. Henry'nin burnundan ve ağzından kan gelmeye başladı. Fışkıran kanı görmezlikten gelen adam manyaklığın verdiği kuvvetle silahı yavaşça Trevor'ın yüzüne doğrulttu. Çok kuvvetli bir çekişle Trevor silaha asıldı. Silah aralarında kayboldu. Henry rakibini tekmeledi ve üstüne çıktı, Trevor'ın yüzüne tükürdü, düşmanını kan ve salyayla kör etti.

Silahın nerede olduğunu göremeyince Grace'in kalbi korkuyla sıkıştı. Bir saniye sonra silah ani, boğuk bir sesle patladı. Grace elleriyle ağzını kapatarak çığlığını bastırmaya çalıştı. Uzun bir süre iki adam da hareket etmedi. Sonra Trevor kuvvetli bir şekilde adamın hareketsiz bedenini tekmeleyerek üstünden itti. Kontun yüzü ve göğsü kan içindeydi.

Nişanlısının beyaz gömleğinin üstündeki lekeleri gö-

rünce Grace'in nefesi kesildi. Trevor'ın yanına koştu. Trevor oturmaya çalıştı ama genç kadın onu yere yatırdı. Elleriyle gömleği yırtıyor, tırnaklarıyla düğmeleri tırmalıyor, korku içinde yarasının nerede olduğunu arıyordu.

"Grace," dedi.

"Şşşit sevgilim, bırak bakayım." Beceriksiz parmakları nihayet düğmeleri açmayı becerdi. Titreyen ellerle genç adamın gömleğini sıyırdı. Parmakları genç adamın göğsündeki kas yığınlarında ve karnının oyuklarında dolaştı. Şükür gözyaşlarıyla dolu bakışlarını onun vahşice gülümseyen gözlerine kaldırdı. "O sen değildin," diye hıçkırdı. Elinde olmayarak dönüp Henry'nin kaskatı bedenine baktı.

Trevor çabucak uzanıp onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerini bir kez daha kendisine bakmaya zorladı. "Bakma sevgilim. Gerek yok. Sen iyisin, ben iyiyim. Önemli olan tek şey bu."

Grace tepeden ayağa titremeye başladı. Genç kadın yüzünü onun boynuna gömünce Trevor onu şefkatle kollarının arasına aldı. Genç kadın bir kez daha kendini güvende hissediyordu. Genç adamın göğsüne doğru mırıldandı. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sandım."

Genç adam doğrularak oturdu ve onu kucağına aldı. "Saçmalama," dedi teskin edici bir sesle, onun karışmış saçlarına hafifçe dokundu. "Tabii karım olmamak için bu kadar uzaklara kaçmamanı tercih ederdim."

Grace geriye çekildi, ateşli bir şekilde karşı çıkmaya

hazırlanıyordu ki, Trevor'ın yüzündeki hınzır gülümsemeyi gördü. "Her şeye rağmen," dedi genç adam yüzünde bir zafer sırıtışıyla, "anlaşmamızı ben kazandım."

Grace bu tatlı dalga geçmeye kızamazdı, hatta ellerinin ve elbisesinin kan içinde olduğu gerçeğine aldırmadan onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu yumuşak bir şekilde öptü. İçinde bir rahatlamanın kabardığını hissetti, toz ve kirle kararmış yanaklarında gözyaşlarından beyaz patikalar açarak kendisini ifade etmeye çalıştı. "Trevor?"

"Biliyorum sevgilim," diyerek gülümsedi genç adam. "Biliyorum."

Açık alandan toynak sesleri gelmeye başlayınca aynı anda kafalarını çevirdiler. Tanıdık birileri ağaçların arasından gözüktü, ata birlikte binmişler, ter içindeki diğer hayvanı arkalarına almışlardı. Mercy sert bakışlı Sebastian'ın kucağına oldukça rahat bir şekilde uzanmıştı, kolları mutlu bir şekilde onun boynunda asılıydı. Dük sabit bir şekilde önüne bakıyordu ve hafif gergin gözüküyordu. Kızın düşler içindeki gülümsemesini ve hayranlık dolu ışık saçan ifadesini görmemek için ona bakmamaya çalışıyordu.

Bu manzara karşısında Trevor ve Grace kahkahalarını tutamadılar.

Otuz Bir

Muazzam mekâna bir sessizlik hâkim oldu. Kalabalık, İngiltere'nin en güçlü ve etkili dört adamının ciddi bir şekilde kilisenin önündeki yerlerini almalarını seyretti, kıyafetler muhteşemdi. Tören alayı kilisenin arkasında toplanırken orglar bir süre sessiz kaldı. Ya duygusal bir davetliden ya da son umutlarını da yitiren bir anneden gelen talihsiz bir burun çekişle sessizlik bozuldu. Sonra müzik tekrar başladı ve kilisenin içinden yükselerek muazzam mekânı sesle doldurdu. Patience, Faith ve Amanda teker teker koridorda yürümeye başladılar. Her biri adamların karşısındaki yerlerini aldıklarında Grace babasının kolunda koridorun solunda belirdi. Çift ağır adımlarla kilisenin önünden yürümeye başladı. Trevor'ın midesindeki heyecan kasılmaları yerini sıcak, gurur dolu bir sahiplenmeye bıraktı.

Grace gerçekten doyulamayacak bir rüya gibiydi. Neredeyse kusursuz bir güzellikteydi, asil bir zarafetle onun yanına geldi, başı yukarıda, ışık saçan mavi gözleri onunkine kilitlenmişti. *Bunu başardım*, diye düşündü. *Bir şekilde bana âşık olmasını sağladım*. Kalbi bu düşünceyle hızla attı, gözleri bunun heyecanıyla yumuşadı. Baştan beri biliyordu; bu kadın hep onun yanında olacaktı. Bingham Ackerly kibar bir şekilde genç kadının elini onun büyük eline yerleştirdi. Trevor sevgiyle gelinine gülümsedi ve birlikte onları karı koca yapan yeminlerini etmeye başladılar.

Grace kendi sözünü kuvvetli, açık bir sesle, gözlerini onunkinden asla ayırmadan verdi. Sıra ona gelince Trevor'ın sesi *aşk* kelimesinde tutuldu. Bir an durdu, boğazında düğümlenen duyguları yutmakta zorluk çekti ve devam etti. Grace onun elini sıktı.

Sözler verildikten sonra Trevor karısına yumuşak bir öpücük vermek için eğildi ve duygulara boğulmuş bir sesle ona doğru fısıldadı, "Büyüleyici gözüküyorsunuz leydim."

Grace kocasına yaramaz, küçük bir tebessümle karşılık verdi, sonra parmak uçlarında yükselerek onu geri öptü. Sahte bir resmiyetle sesini kısarak, "Takdir ettiğinize sevindim lordum," dedi. Bir kalp atışı kadar bekledi ve sonra fısıldadı. "Az kalsın Grant Radnor kostümümü giyecektim, bilirsiniz."

Bu esprinin kafasında yarattığı görüntü Trevor'ın şaşırtıcı bir kahkahayla gülmesine sebep oldu. Grace ol-

duğu gibi sakin kaldı. Hâlâ kahkaha atarken Trevor ona kolunu uzattı ve döndüler, karı ve koca olarak ilk yürüyüşlerini yaptılar. Törenden haftalar sonra dahi, koridoru görecek kadar yakın oturan şanslı konuklar Huntwick kontesi dingin bir yüzle, koridorda kuğu gibi salınırken yanında yürüyen kocasının omuzlarının neşeyle sarsıldığını konuşacaklardı.

Müsrif daveti Trevor'ın şehir malikânesinde vermeye karar verdiler. Onun balo salonu Cleo Egerton'ınkinden çok daha büyüktü, dolayısıyla böyle uzun bir davetli listesini çok kolay misafir edebilirdi. Ayrıca evin çok daha fazla odası vardı, böylelikle tören için gece konaklamak zorunda kalan misafirleri rahatça ağırlıyabilirlerdi.

Grace ve Trevor, refakatçileri Cleo Hala ve Bingham Ackerly'le birlikte, nihayet davetli misafirler teker teker gelmeye başlayınca, karşılama sırasında bir saate yakın kaldılar. Grace kocasından bir bardak şampanya ve küçük bir öpücüğü minnetle kabul etti ve sonra sürekli gülümsemekten ağrıyan yanaklarını ovdu. Bardaktan tazeleyici bir yudum aldı ve Trevor'a eğilip gülümsedi. "Bizim şimdi gitmemiz doğru olur mu?"

Trevor şaşırmıştı ama hoşuna gitmişti. Grace'in bu ilk geceleriyle ilgili korkuları olacağını düşünmüştü. "Sanırım biraz erken tatlım. Arkadan konuşurlar, biliyorsun."

Grace içini çekti. "Aynı zamanda oldukça *kaba* bir davranış olur," dedi. Kalabalık mekâna baktı ve aklına

gelen parlak bir fikirle yüzü aydınlandı. "Burada çok fazla insan var. Belki de fark edilmeyiz?" Ümitle genç adama baktı.

Trevor ona inanamadı. Gerçekten ilk geceleri için bu kadar istekli olabilir miydi? Onun gülümseyen yüzüne baktı ama parlayan gözlerinde aşk ve güvenden başka bir şey bulamadı. Sonuçta genç kadın kırsal bir yerde büyümüştü. Büyük olasılıkla babasının atları çiftleştirmesini izlemişti, hatta belki kendi bile onları çiftleştirmişti. Bu düşünce onu biraz olsun rahatlattı. Her ne kadar masum, genç karısını evliliğin yatak oyunlarına alıştırmayı düşünüyorsa da onu korkutma fikrinden hoşlanmıyordu. Genç kadına yüzünde alaycı bir sırıtışla gülümsedi. "Yokluğumuzun fark edileceğinden fazlasıyla eminim."

Grace, "Haklı olabilirsin," dedi teslim olmuş küçük bir iç çekişle. Yakışıklı kocasına baktı ve bir an eğlenmek istedi. Oyuncu bir şekilde ona omzundan dokundu, sonra geriye doğru birkaç küçük adım attı. Ellerini saf bir şekilde arkasına aldı ve yüzünde cin gibi yaramaz bir gülüşle, "Tamam, madem buradan ayrılamıyoruz en azından burada harcadığımız zamanın tadını çıkaralım, ne dersin?"

Trevor şüpheyle onun dans eden gözlerine baktı. Ona doğru bir adım atınca genç kadın da geriye doğru bir adım attı. Grace bir elini uyaran bir şekilde kaldırdı. Genç adam durdu. "Ebesin," genç kadın başını kaygısız bir şekilde geriye atarken neşe içinde söyledi.

Genç adamın yüzünde bir gülümseme belirdi. Onun oyuncu ruh halini anladı. "Neyim?"

"Ebesin," dedi Grace sabırla. İki geri adım daha attı. Yüzünden endişeli bir bakış geçti ve bu sefer ona doğru bir adım attı, bir anda onun çocukken oynayabileceği bir kardeşi olmadığı aklına geldi. Trevor'ın uzanamayacağı bir mesafede olmaya dikkat ederek ona açıkladı. "Bak, ben şimdi seni ebeledim. Sonra sen beni ebelemelisin. Ama bunun için önce beni yakalaman gerekir." Bunu söyledikten hemen sonra güvercin renkli etekleriyle uçuşarak kaçtı. Kalabalığın yüzünden okunan şaşkınlıkla ortadan kayboldu.

Tümüyle aklı başından alınmış Trevor karısını en son birkaç saat önce gördüğü yere bakıyordu, yüzü kocaman, salak bir sırıtışla kaplanmıştı. *Ben ebeyim*, dedi kendi kendine ve güldü.

Gareth bir anda yanında belirdi. "Eğlenceli bir şeyler var galiba Hunt?" Onunla aynı yöne dikkatlice baktı ama sadece büyük, yeşil bir tüyle süslü turuncu bir şapka giymiş ve ona ters ters bakan yaşlı bir dul gördü. Görüş alanını eğlenceli olmaktan ziyade ürkütücü bulup, tekrar arkadaşına baktı. "Hadi neye güldüğünü bana da söyle."

Trevor'ın gözleri tümüyle keyifle salonda dolaşıyordu. "Ben ebeyim," diye neşeyle bilgilendirdi Gareth'ı, sonra karşı konulamaz kontesini aramak için balo salonunu arşınlamaya başladı.

Gareth arkasından onun gidişini seyretti ve kafasını

salladı. Gördüğü kadarıyla evlilik, son derece mantıklı adamları bir salağa çevirme konusunda gerçekten oldukça etkiliydi. Sonra Blackthorne dükünü sinirli bakışlı çok genç bir hanımla isteksiz bir şekilde sohbet ederken gördü. Mercy Ackerly onun yanında ayakta duruyor ve suratı asık onları seyrediyordu. Onlara katılmaya karar verdi. Sebastian'ın bütün kalbiyle kendisinin evlilik hakkındaki fikirlerine katılacağını biliyordu.

Üç saat sonra Trevor'ın keyfi neredeyse kaçmak üzereydi. Birinin bir balo salonunda saklanabilmesi için ne kadar çok yer olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu, çünkü şu ana kadar böyle bir şey aklına bile gelmemişti. Grace'i artık bulduğundan her emin olduğunda onun kahkaha atan kız kardeşlerinden birine esir oldu, büyük olasılıkla Grace onları da oyununa katmıştı.

İlk bir buçuk saat ona uşakları göndererek onu meşgul etmişti, görünüşte misafirlerin bazı garip taleplerini iletiyorlardı. Tümüyle kurguydu tabii. Grace'i salonun karşısında bir uşakla konuşurken ve ona yönlendirirken görünce durumu nihayet kavradı. Trevor karısının gözlerini yakaladı ve ona iyi niyetli bir gülümseme gönderdi, sonra başındaki uşağa problemini Wilson'la çözmesini söyledi. Kafasını kaldırdığında Grace çoktan ortadan kaybolmuştu. Trevor kendi gidip Wilson'ı buldu ve ondan bütün uşaklara kontesin oyalama çabalarını görmezden gelmelerini söylemesini istedi. Wilson'a kalırsa genç

kont bu tuhaf talimatı verirken ciddiyetini korumaya çalışsa da dudaklarının kenarı hafifçe kıvrılmıştı. Fakat uşak bunu görmemiş gibi davrandı.

Daha sonra Grace Trevor'ı oyalamaları için arkadaşlarını ve aile bireylerini kullandı. Sohbetler onu alıkoyuyordu. Trevor'ın bu engelleyicilerin önünü kesmekte pek başarılı olduğu söylenemezdi. Kabalaşmamak için, konuşan birinin sözünü yarıda kesip basit bir şekilde ayrılamıyordu. Bir saat daha geçtikten sonra fark etti ki davetlilerin epey bir bölümünün Grace'in neyin peşinde olduğundan haberi vardı. Daha kötüsü, onu yendiğini de biliyorlardı.

Trevor taktiğini değiştirdi. Ne zaman Grace'in sabotajcılarından biri yanına gelse onu son derece sıkacak bir konu açıyor ve karşısındaki esneyerek ondan uzaklaşıyordu. Ne zamanki birisi ayrılmak için izin istese Trevor doğrudan bu kişiyi hedef alarak konuşmaya başlıyor, dolayısıyla bu kişinin kabalığa kaçmadan oradan ayrılması imkânsız hale geliyordu. Bir yarım saat daha geçtikten sonra salonda her ne pahasına olursa olsun gelini dinlememek için laflar dolaşmaya başladı. Trevor nihayet kendini kutsanmış bir şekilde özgür hissetti.

Fakat bu oyun eskimişti. Artık düşündüğü tek şey gelinini yatağa götürmekti ama küçük kafasını nereye sokmuş olabileceğine dair ufacık fikri yoktu. Balo salonunu terk etmediğini biliyordu ama nerede olduğu tam bir muammaydı. Bu yüzden artık onu aramayı bırakmaya karar

verdi. Dans pistinin kenarına gitti, bir kez daha salona göz gezdirdi ve bir kolonun arkasında gözden kayboldu.

O ana kadar Grace'in Trevor'dan kaçma planı işe yaramıştı. Sürekli olarak onu göz hapsinde tutmuş ve tam olarak nerede olduğunu bilmişti. Fakat bir ara Trevor'ın kuzenlerinden birinin gelinliğine iltifatlarını dinlerken dikkati dağılmıştı. Dönüp baktığında genç adam ortadan kaybolmuştu. Ve işte o an gecenin başından beri ilk kez kocasının bir el daha üstün olduğunu biliyordu. Zevkli bir heyecan dalgası onu sardı. Büyük olasılıkla artık onun tam olarak nerede olduğunu da görebiliyordu, onu en son gördüğü yerden başlayarak genç adamı aramaya koyuldu.

Trevor sütunun arkasındaki izleme noktasından onu seyrediyordu, sabırla kendisine doğru gelmesini bekledi. Sütunla aynı hizaya geldiğinde sessizce onun etrafını dolaştı ve arkasında ortaya çıktı.

Grace'in boynunun arkasındaki tüyler karıncalandı. Döndü ve kendini onun kollarında kahkaha atarken buldu. "Yakaladım seni!" diye zaferle bağırdı Trevor. Döndü ve bilerek balo salonunun merdivenlerine doğru yürümeye başladı, Grace'i sıkı bir şekilde bir daha kaçmasın diye kolundan tutuyordu.

Herkesten özür dileyerek ve kalabalığı dürterek yolu açtı, önlerinden geçtikleri bütün davetlilerin yüzünde bir gülümseme vardı. Geniş, alçak merdivenlere ulaştığında basamakları ikişer üçer çıkmaya başladı ve en tepeye

geldiğinde yüzünü eğlenen kalabalığa döndü. Müzik ara verip fısıltılar azalınca konuştu.

"Grace ve ben bu gece bizim misafirimiz olduğunuz için size teşekkür ediyoruz. Lütfen istediğiniz kadar kalmakta kendinizi rahat hissedin ve gecenin keyfini çıkarın." Dönüp ona ışıldayan gözlerle bakan karısına gülümsedi, sonra tekrar balo salonuna döndü. "Fakat bizi bağışlayacağınızı umuyoruz." Grace'e dönüp, "Herkese iyi geceler de," dedi.

"Herkese iyi geceler!" Grace söz dinleyerek el salladı, sonra Trevor onlara arkasını döndü, kahkalar, alkışlar ve yüreklendiren haykırışlar arasında oradan ayrıldılar.

Otuz İki

"Aman Tanrım," dedi Grace kesik bir kahkahayla, kocası onu koridor boyunca kucağında Huntwick kontu ve kontesinin yatak odalarına bağlanan süite taşırken. "Misafirlerimiz artık gitmemizden neredeyse memnun kaldılar."

Trevor kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırdı. "Daha erken gitmemizi ümit etmiş bile olabilirler."

"Öyle mi gerçekten? Ama vakit hâlâ erken." Grace bir an kafası karışarak kaşlarını çattı, insanların şehirde normalde geç saatlere kadar eğlendiğini düşünürdü, sonra umursamadan omzunu silkti. Yüzünü Trevor'ın boynuna sürttü.

Genç adam Grace'in annesiz olduğu ve hiç evlenmemiş bir abla tarafından büyütüldüğü gerçeğini dikkate

alarak genç kadının ilk gece kavramının ne olduğunu ve nelerin yaşandığını bilmeme olasılığını aklında bir yere yazdı. Onun masumiyeti karşısında içinde büyük bir sevgi dalgası hissetti. Yatak odasına açılan kapıya vardıklarında Trevor kolayca onun hafif vücudunu tek koluna aldı ve diğer koluyla Fransız kapıyı abartılı bir jestle açtı. Onu içeri taşıdı ve nazik bir şekilde yere bıraktı.

Grace heyecanla geniş, şık odaya baktı, böyle bir odanın kendisine ait olduğuna inanamadı. Işıldayan gözlerle kocasına döndü. "Burası çok güzel lordum," diye mırıldandı.

Yerde metrelerce açık yeşil bir Aubusson halı uzanıyordu. Grace ayakkabılarını fırlatıp, çoraplarını çarçabuk çıkararak ayak parmaklarını bu kadifemsi tüylerin içine soktu. Halının üstünde çıplak ayak hemen sağındaki mermer makyaj masasına doğru koştu. Kenarlarından pahalı soluk yeşil ve şeftali rengi şeritler geçen halı yüksek pencerelerden sarkan perdelerle ve odanın ortasında duran büyük yatağın örtüleriyle uyum içindeydi. Küçük bir kahkahayla odanın öbür tarafına koştu ve yatağa atladı, en yumuşak ipekten yapılmış, kenarları istiridye desenli dantellerle süslenmiş şık kumaşın üstünde yuvarlandı.

Birdenbire bu tatlı odada yalnız olmadığını hatırladı. Oturunca yanakları kızardı ve utangaç bir şekilde, ona sırtan kocasına baktı. Bu çocuksu hareketinden bir şekilde utanarak muazzam yataktan indi, sonra dönüp

buruşmuş örtüyü düzeltti. Kocasının ellerini omzunda hissedince ona yüzünü döndü.

"Odanı sevdin mi leydim?"

Grace parmak uçlarında yükseldi ve içtenlikle kollarını onun boynuna geçirdi. "Bu odadan hiç ayrılmak istemiyorum," diye ilan etti bir kahkahayla.

"Ah, ama ayrılmak zorundasın aşkım," diye vurguladı Trevor başıyla sağı göstererek. "Şuradaki kapı bu odayı benimkiyle birleştiriyor. Korkarım orada sensiz çok yalnız olurum." Onun yanına geldi ve parmağıyla çenesini kaldırdı, ona öyle bir baktı ki genç kadının kalbi yerinden oynadı. Parmak uçlarında yükseldi ve genç adamı dudaklarında öptü.

"Bir sır saklayabilir misin?" dedi genç adam. Kelimeler dudaklarında fısıltı gibiydi, sesi güven vericiydi. Grace ciddi bir şekilde başını salladı.

Genç adamın gözleri ışıldadı. "Karanlıktan biraz korkuyorum."

Bir anda Grace'in kafasında güçlü kocasının yatakta örtülerin altında saklanmış hali gözünde canlandı. Kıkırdamasını güçlükle tutarak, ona sahte bir şefkatle bakıp bir elini yanağına koydu. "Seni korkutan nedir lordum?" Sesi neşeden titriyordu.

Genç adam onu daha da yakınına çekti ve yavaşça dilinin ucunu onun dudaklarının kıvrımlarında gezirdemeye başladı. Genç kadının dizleri erimeye başlayınca Trevor mırıldandı. "Canavarlar."

"Aman Tanrım," dedi Grace onu iterek. "Canavarlar!" Gözlerini sahte bir şokla kocaman açtı.

Genç adam başını salladı. "Büyük, iri, gözü dönmüş olanlar. Pençeleri de var."

Grace onun altdudağına dokundu. "Peki, bu korkunç canavarlar karanlık olmadığı zaman nerede kalıyorlar?"

Trevor başını yana eğdi ve genç kadın sanki onun zekâsını küçük görüyormuş gibi komik bir şekilde baktı. "Yatağın altında tabii ki!"

Genç kadın bilgece başını salladı. "Tabii," diye cevap verdi, o kadar ciddi baktı ki Trevor oyunu bıraktı. Bir kahkaha atarak onu kollarının arasına alıp havaya kaldırdı, genç kadın artık nefessiz bir şekilde yalvarana kadar onu döndürdü, döndürdü.

Kapıya yakın küçük bir ses ikisinin de susmasına ve etrafa bakmasına sebep oldu. Trevor Grace'i hafifçe yere bıraktı. Becky, Grace'i yatağa hazırlamak için sessizce gelmişti. Balıketi hizmetçi reverans yaptı, hâlâ kontun etrafında kendini biraz mahcup hissediyordu; yeni mevkisine alışamamıştı.

Trevor gönülsüzce Grace'ten bir adım uzaklaştı, sonra döndü ve kendi odasına bağlanan kapıya doğru yürüdü. "Yatmak için giyindiğinizde leydim, odamda bana bir içki için eşlik eder misiniz?" Genç kadın tereddüt ederek başını salladı; Trevor kapıyı açtı ve yandaki odaya gitti.

Grace çaresiz bir tebessümle Becky'e döndü. "Pekâlâ," dedi, karnı garip bir şekilde gerilmişti. "Sanırım bunlar benim için." Başıyla köşedeki sandalyenin üstünde asılı olan geceliği ve kombinezonu gösterdi.

Bu geceyi sabırsızlıkla beklemişti ama yeni elbiselerini giyince Grace elbisede bir tuhaflık olduğuna karar verdi. Becky'nin ona giymesine yardım ettiği kombinezon neredeyse tümüyle şeffaftı ve üstündeki geceliğin de pek bir faydası yoktu. Sonra hasta olduğunda Trevor'ın geldiği geceyi anımsadı ve aniden kombinezonun bu kadar açık olmasının sebebini anladı, çünkü neredeyse gereksiz bir giysiydi. Bir anda gerilerek, kaskatı ve sessiz bir şekilde makyaj masasına oturdu, Becky saçlarını fırçalamayı sürdürürken keyifli bir şekilde dedikodu bile yapamamıştı. Hizmetçinin fırçayı bırakıp odayı terk edişini bile fark etmedi.

O gece Trevor onu soymuştu. Bu gecede aynı şeyi yapacak olması muhtemeldi. O defa henüz tutku içinde değildi ve isteksizdi. Ama bu gece gönüllü bir şekilde o da katılacaktı. Bu düşünce onu hafifçe titretti, sonra doğal olarak devamındaki düşünceler geldi. Gözleri aynada kocaman açıldı. Eğer kendisi kocasının yatağında çıplak olacaksa o da giysisiz olmayacak mıydı? Kafasını bu gerçeklikten uzaklaştırmaya çalıştı.

Grace dakikalardır ayakta duruyordu. Terli avuç içlerini geceliğin kenarlarına sildi ve gittikçe artan bir korkuyla odanın karşısındaki kapıya baktı, şu an üstünde günlük elbiselerinden birinin olmasını çok isterdi ama ne yazık ki yarın sabah Willows'a yapılacak erken yolculuk

için çoktan valize yerleştirilmişlerdi. Derin bir nefes aldı, gönülsüzce omuzlarını dikleştirdi ve aradaki kapıyı hafifçe çalmak üzere odanın öbür tarafına yürüdü.

Kocasının hoş, "İçeri gel leydim," davetiyle kapıyı açıp içeri girdikten sonra hızlıca kapıyı arkasından kapadı ve sırtını sıkıca kapıya yasladı. Kapı kolunu sanki hayatını ona borçluymuş gibi sıkarak tutuyordu. Trevor karşı taraftaki şöminenin önünde ayakta duruyordu, onu beklerken vakit geçirmek için okuduğu bir kitabı tekrar yerine yerleştirmekle meşguldü. Genç kadının hemen yanında tek bir mumun yandığı küçük bir masa vardı. Grace hiç düşünmeden eğildi ve mumu üfleyerek söndürdü. Tepkisini anlamak için Trevor'a baktı ve onun da kendisine baktığını gördü. Kocasının meraklı bakışına karşılık gergin bir şekilde kekeledi. "Ç-çok fazla ışık bazen gözlerimi acıtıyor lordum."

Trevor sabit bir şekilde karısına bakıyor ve yüzündeki ifadeyi anlamaya çalışıyordu. İlk gecelerine ilişkin yorumlarında yanıldığını anladı. Grace'e doğru yürümeye başladı ve genç kadının nefesini tuttuğunu hissedince durdu. Onun ürkek bakışını izleyip kendi üstüne başına şöyle bir baktı. En sevdiği lacivert saten kadife karışımı ropdöşambrı giymişti. Belinden gevşekçe bağlanmıştı, göğsünün kıvrık, siyah tüylerinin epey bir bölümünü dışarıda bırakıyordu. Genç kadının yüzünün renginin derin bir kırmızıya döndüğünü ve gözlerinin utançtan yuvalarından fırladığını fark etti. Teslim olarak içini çekti. Kesinlikle yavaş gitmeliydi.

"Grace," dedi yumuşak bir sesle.

Genç kadın ona gözünün ucuyla baktı, yüzü hâlâ kıpkırmızıydı, gözlerini tekrar uzaklara çevirdi.

"Benim yüzüme bak aşkım, sadece yüzüme bak, tıpkı benim seninkine baktığım gibi."

Tereddüt ederek Grace talimata uydu. Trevor ona koyu yeşil gözlerinde nazik bir anlayışla baktı, onu en az bir sonraki kelimeleri kadar rahatlatan bir bakıştı. "Sen benim karımsın. Ne şimdi ve ne de bundan sonra aramızda gizli herhangi bir şey olmasına hiç gerek yok." Daha yakınına geldi, elini tuttu ve onu odanın öbür tarafına getirdi, yürürken etraftaki bütün mumları söndürdü, sadece odayı aydınlatan şöminenin yanan ateşi ve yatağın kenarında duran iki mum kalana dek.

Grace gizlice o iki muma baktı. Trevor'ın onları da söndürmeye niyetli olup olmadığını merak etti, sonra bakışı muazzam yatağa takılınca mumları falan unuttu. Yüksek yatak perdelerinin altında gerçekten de bir canavar gizlenebilir gibi geldi ona. Çok uzun yıllar önce birisinin ona evli çiftler ve yatakta yaptıkları hakkında söylediği şeyler aklına geldi. Birden anladı, hiç şüphesi yoktu, kocasıyla o yatağa girmek istemiyordu ve kendini buna hazır hissetmiyordu.

Trevor onun gözlerinin nereye odaklandığını anlayınca kendi kendine vahşice gülümsedi. Gerçekten merak

ediyordu, acaba bütün kadınlar bir adamla içinde yatak olan bir odada yalnız kalmaktan kaçınmaları hakkında doğuştan mı uyarılmışlardı. "Grace, senden bana bakmanı rica etmiştim."

Genç kadın itaatkâr bir şekilde onu dinledi. Boğazında nabzının hızlı bir şekilde attığını anladı. *Tanrım!* Henüz ona dokunmamıştı bile. Başka bir yöntem denemeye karar verdi. "Buraya nasıl geldiğimizi düşünüyordum Grace." Sesinin olabildiğince yumuşak çıkmasına çalıştı. "Birbirimizi farklı zamanlarda istedik. Önce sen beni istemezken ben seni istedim, sonra ben seni istemezken sen beni istedin. Birbirimizin peşinden oldukça keyifli koştuk, öyle değil mi?"

Genç kadının yüzü yumuşadı. Gülümsedi ve başını salladı.

"İşte, artık buradayız. Sen benim karımsın. Seni daima yanımda istiyorum. Seninle günlerimi neşe içinde geçirmek istiyorum. Ve hayatımın kalan her gecesinde, yatağımda, senin kollarının arasında uykuya dalmak istiyorum." Eliyle onun yanaklarını avuçladı ve alnını yumuşak bir şekilde öptü. "Senin de bunu istediğini düşünüyorum Grace. Benimle yatağa gel sevgilim."

Grace başıyla onayladı. Fikrini değiştirmeden önce genç adam kolayca onu kucakladı ve nazik bir şekilde yumuşak yastıklara yatırarak yanına uzandı. Grace kaskatı bir şekilde sessizce yatıyordu ama ona güvenle bakıyordu. Trevor'ın, evlendiği kızın, anlayamadığı bir şeyle bu

kadar cesur yüzleşmesi karşısında kalbi sıkıştı. Nazik bir şekilde kızıl buklelerinden birini yanağından aldı, sonra eğildi ve dudaklarını onunkilere uzattı.

Genç kadın onun öpücüğüne anında cevap verdi. Gerginliğinin erimeye başladığını, yerini artık kocası olan bu adama karşı hissettiği tuhaf bir özleme bıraktığını anladı. Karnının arzuyla düğümlendiğini hissetti, küçük bir inlemeyle gözlerini kapadı ve vücudunu ona yasladı.

Trevor yavaşça onun geceliğinin saten kurdelelerini çözdü, sonra yüzünü görebilmek için hafifçe doğruldu. Genç kadının gözleri kocaman açılmıştı. "Şşişşt," diye şarkı söyler gibi mırıldandı. "Şimdi elbiselerini çıkarmaya başlayacağım Grace."

Trevor konuşmaya devam etti. "Giysilerini çıkardığım zaman örtünün altına girebilirsin. Ben de kendiminkileri çıkardıktan sonra sana orada eşlik edeceğim."

Grace kafasını karşı çıkarak sallamaya başladı, sonra ondan kendisine güvenmesini rica ettiğini hatırladı ve Trevor omuzlarından geceliği sıyırdığında cesur bir şekilde hareketsiz uzandı, genç adam sonra nazik bir şekilde kollarını çıkardı. Trevor yatağın onun yanındaki örtülerini çekti, genç kadın hızla onların altına girdi ve yatağın öbür tarafına kadar gidip örtüleri çenesine kadar çekti. Genç adamı endişeyle izlemeye başladı. Trevor kalktı ve hızla ropdöşambrını çıkardı, sonra genç kadını apaçık belli olan ereksiyonuyla şoke etmeden önce hemen yatağa atladı.

Grace sessizce uzanmışken Trevor yanına döndü ve başını eline koyarak Grace'e küçük bir gülümsemeyle baktı. Şimdi neredeyse örtüleri gözlerinin altına kadar çekmişti. Bu gözler artık gerginlik taşımıyordu ve onun bu isyankâr ifadesine genç adam neredeyse kahkaha atacaktı. Eğer seçme şansı olsaydı Grace'in tutkulu kızgınlığını, çekingen ve kararsız olana tercih ederdi. Nihayet beklendiği gibi davranmaya başlamıştı.

"Bu mumları üfleyecek misiniz lordum?" diye kızgın bir şekilde çıkıştı ona.

"Hayır."

Onun dudaklarından hayır cevabını alınca genç kadının kaşları çatıldı. Gözlerini kısarak Trevor'a baktı, sonra uzaklara. "Evlenmek istemeyişimde haklı bir sebep olduğunu biliyordum," diye mırıldandı nefesinin arasından.

"Eğer istiyorsan onları *sen* söndürebilirsin," diye işaret etti makul bir ses tonuyla.

Grace emniyetli yatak örtülerinin altından çıkmadan onları söndürme olasılığının olup olmadığını anlamak için kafasını çevirdi. Yüzünü buruşturdu. Yatağın altına sıkı bir şekilde tıkıştırılmış örtünün kısa gelme olasılığı yüzünden bunu nasıl başaracağını bilemedi. Denemek için örtüyü çekti, sonra Trevor'ın zaferle bakan gözleriyle karşılaştı. Onu tekrar çıplak bedenine sarmakta zorlandı.

Trevor muzip bir gülüşle uzandı ve her iki elini de tek eliyle kavradı. Grace bir an mücadele etti, sonra sakinleşti ve ona çileden çıkmış gözlerle baktı.

"Benden istediğin nedir?"

Trevor'ın gülümsemesi yavaşça soldu. Karısının bu güçlü meydan okuması ona hayranlığını artırdı ve gözleri koyu kadifemsi bir yeşile döndü. "Tek isteğim seni öpmek," dedi.

Grace dudaklarını sessiz bir isyankârlıkla mühürledi.

"Seni öpeceğim Grace," diye kararlı bir sesle konuştu. "Seni öperken, seni olabildiğince kendime çekeceğim ve sana dokunacağım. Bu defa," diye ekledi, hâlâ onun bir önceki geceyi düşündüğünü bildiği için, "bana nasıl dokunacağını da sana göstereceğim. Ve leydim, seninle sevişeceğim. Başta acıyacak, ama sadece bir dakika sonra sana söz veriyorum, senin canını asla acıtmayacağım."

O konuşurken Grace sustu ve bir çocukluk anısını hatırladı. *Şimdi beni öpmek zorundasın*, demişti Henry ve o kıkırdayıp oradan kaçmıştı. Şimdi de Trevor'dan kaçmam lazım, diye düşündü. Sonra içinden bir ses ona güvenmesi gerektiğini söyledi. Genç adam biraz bekledi, ona baktı ve sonra ellerini gevşetti. İşte o an, ruhunun en derinliklerinde biliyordu, artık ondan kaçmasına gerek yoktu. Titreyen parmaklarıyla uzandı ve nazikçe onun dudaklarına dokundu.

"Seni seviyorum," dedi.

Genç kadın bunu çok sakin ve vurgusuz söyledi. Bu iki kelimenin etkisiyle Trevor'ın neredeyse soluğu kesildi ve bir süre dili tutuldu.

"Seni seviyorum," diye tekrar etti eriten bir sesle, "ve beni öpmeni istiyorum ve olabildiğince kendine çekmeni ve bana dokunmanı ve bana sana nasıl dokunacağımı öğretmeni." Parmaklarını onun dudaklarında yavaş bir şekilde hareket ettirdi. "Lütfen Trevor, benimle seviş, bana göstermeni isti..."

Trevor'ın ağzı onu susturdu. Onu derin bir tutkuyla öpmeye başladı, diliyle dudaklarının arasını açtı. Genç kadın dudaklarını açınca susuzluktan yanıyormuş gibi onun ağzının içine daldı ve bu Grace'te daha önce bilmediği bir arzuyu ortaya çıkardı. Utangaç bir şekilde genç adamın ona öğrettiği gibi ona karşılık verdi. Dilinin her küçük hareketi Trevor'ın daha da tahrik olmasına yetti.

Sonra ağzını onunkinden çekti ve nazikçe kapalı gözkapaklarını öptü, sonra burnunun ucunu ve tekrar yavaşça dudaklarını. Genç kadının gözleri dalgalanıyordu, Trevor nefesini tuttu, olağanüstü bir zevk içinde yüzüyorlardı, dünyanın bütün aşkları onların ateşli derinliklerinde birleşmişti. Genç kadın ona cesur gözlerle bakıp, bildiği tüm masum şehvetle kendini ona sununca, Trevor yavaşça onun vücudunun üstünden örtüyü kaldırdı. Hafifçe doğrulup ona baktı; göğüslerinin yumuşak, olgun tepelerine, gözlerinin dokunuşuyla bile kalkan göğüs uçlarına, ince beline, düz karnını çerçeveleyen sıkı kalçalarına ve en son aşağıya, hâlâ biraz örtüyle saklanmış kumral kıvırcık tüylerle kaplı üçgene baktı. "Aman Tanrım, sen

çok güzelsin," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Onun elini aldı ve göğsüne dayadı.

Genç kadın avucunun içinde onun hızlanmış kalp atışını hissedince merakla baktı, kendi bedenine yayılan heyecanın onu da bu kadar derinden etkilemesi hoşuna gitmişti. Ona uzandı ve elini yakalayıp kendi göğsüne getirdi. "Sen de bunu hissediyor musun?" Dokunaklı bir sesle sordu Grace.

Trevor inleyerek başıyla onayladı ve ellerini onun göğsüne kaydırdı, göğüsleri avucuna mucizevi bir şekilde tam oturuyordu, sanki özel olarak bunun için yaratılmışlardı. Genç kadının göğüs ucuyla küçük, sert dokunuşlarla oynadı. Grace zevk darbeleriyle sarsıldı. Elini kaldırıp yerini ağzı alınca genç kadın inledi, değiştirerek göğüs uçlarını emiyordu ve dilinin uzun, yavaş vuruşlarıyla onları ıslatıyordu. Nazikçe dişlerini kullanınca genç kadın nefesini tuttu ve vahşi bir zevk onu sarınca sırtını yay gibi kastı. Genç adam diğer göğsüne geçti, sonra parmaklarını karnının düzlüğünden kıvrık tüylerin olduğu üçgene doğru ilerletti.

Grace şok içinde kasıldı. Daha önce oraya dokunduğunda duyduğu hazzı hatırlayınca içgüdüsel olarak bacaklarını birleştirdi. Başını vahşice bir yandan öbürüne sallayarak daha önce yaşadığı kontrolünü kaybetme hissinden korktu. Trevor onun başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı, gözleri tutkunun verdiği gerginlikle koyulaşmıştı.

"Yapma," diye boğuk bir sesle fısıldadı. "Lütfen yap-

ma." Yüzü gergindi, yüz hatları kabaran arzularını kontrol etmeye çalışmanın verdiği gerginlikle sertleşmişti. Uzandı ve diğer elinin parmaklarını onunkilere geçirdi. Grace bir an kocasına baktı ve sonra cesur bir şekilde onun elini sıkarak bacaklarınıserbest bıraktı.

Genç adamın gözleri hâlâ ona kilitlenmişti, Trevor elini yavaşça aşağıya doğru, vücudunun girişindeki kaygan oyuğa doğru kaydırdı. Deliğin üstündeki küçük tepeciğe ulaşınca durdu, sonra nazikçe işaretparmağıyla orayı ovmaya başladı.

Grace çığlık atmamak için nefesini tuttu ve dudağını ısırdı. Yoğun, neredeyse dayanamayacağı bir haz dalgası onu sarmaya başladı. Parmaklarını tekrar hareket ettirmeye başladığında küçük bir inleme dudaklarının arasından kaçtı. Parmakları bu defa daha aşağıyı, genç adamın önünde bütün açıklığıyla uzanan kıvrımların arasını okşuyordu. Genç adam bilerek onu seyretmeye başladı, bir parmağını yavaşça onun gizli yumuşaklığının içine kaydırınca keyifle genç kadının yüzünde değişen ifadeyi izledi. Genç kadın onun kendinde yarattığı şiddetli hazza inanamayarak mest olmuş bir şekilde gözlerini kapadı.

"Grace?"

Genç adamın arzudan kalınlaşmış sesini duyunca gözleri tekrar dalgalandı.

"Sen de bana dokunabileceğini düşünüyor musun?" Parmakları zevkle onun içinde hareket ediyordu. Grace başını salladı ve zevkten inleyerek gözlerini kapadı,

sonra onları açınca onun gözlerinin hâlâ kendisine kilitlendiğini gördü. Çekinerek ona dokunmak için uzandı. Parmakları hafif bir şekilde göğsündeki kıvırcık tüylerini taradı, sonra kasları tepkiyle oynayınca onları geri çekti. Kendini daha cesur hissederek ona tekrar dokunmayı denedi, sonra onun gergin kasları üzerinde avucunu düzleştirdi ve onları okşamaya başladı. İşaretparmağıyla merakla onun düz göğüs ucunun etrafında dolaştı. Tekrar ona bakınca kendisini okşamayı bıraktığını fark etti, hatta neredeyse artık soluk bile almıyordu.

Kendisine yaptıklarını hatırlayarak utangaç bir şekilde dudaklarını onun göğsüne götürdü ve küçük et parçasını hafifçe emmeye başaldı. Trevor nefesini bıraktı ve onu tekrar okşamaya başladı, parmakları bu defa daha da istekliydi.

Grace içini çekerek daha sert emmeye başladı, artık elleri daha cesur bir şekilde kocasının bedenini keşfediyordu. Parmakları göğsündeki siyah tüylerden kayıp karnının yumuşak derisine doğru gitti. Artık onunla hareket ediyordu, onun arzulu parmaklarıyla ortak bir ritim bulmuştu. Genç kadının dili onun tenini ıslatıyordu, genç adamın tadını alıyordu ve parmakları onun göbek çukuruna dalıp genç adamın elinin hareketiyle eşzamanlı bir şekilde ona dokunuyordu. Sonra eli onun sertleşmiş erkekliğine geldi ve genç kadın durdu. Dokunuşu çeliğin üstündeki saten gibiydi. Hafifçe parmaklarını onun

üstünde gezdirdi, sonra elini üzerine kapadı ve kafasını kaldırıp ona baktı.

Genç adam hareket etmiyordu. Sıkıca kapanmış gözleri ve kilitlenmiş çenesi onu meraklandırdı.

"Canını mı acıttım?" diye fısıldadı Grace.

Onunla birleşmek için artık daha fazla bekleyemeyecek durumda olan Trevor başını iki yana salladı ve karısının üstüne çıktı, hafifçe bacaklarını açtı, sertliği onun vücudunun girişinde duruyordu. Pozisyonun ani değişimiyle Grace'in gözleri gene endişeyle büyüdü. İstemsizce titredi ve onun kollarını tuttu. Sanki güven veriyormuş gibi genç adamla konuşmaya başladı, ellerini kollarında gezdirdi.

"Bu senin benim canımı acıtacağını söylediğin bölüm, öyle değil mi?" Genç adamın kafa sallamasıyla kendini ikna etmeye çalışan bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Sadece bir dakika sürecek." Onun sıcak kasığını açmaya çalıştığını hisseder hissetmez bir anda nefesini tuttu. "Bazen düşünürdüm," diye devam etti cesaretle, "en güzel şeyler en zor olanlardır."

Trevor onun masumiyetinin sembolü olan engele ulaştı. Gözlerine derin bir şekilde bakarak hafif bir şekilde kendini itti, onun inleyerek gözlerini acıyla kapaması karşısında geri çekti.

"Grace bana bak," dedi. Genç kadın gözlerini açtı ve cesur bir şekilde ona gülümsedi. Kendini onun üstünde bütün vücuduyla kalacak şekilde dikkatlice alçalttı, böylelikle genç kadının ellerini tutabildi. Sonra kendini hafifçe geri çekti ve fısıldadı. "Seni seviyorum." Sonra dudakları onunkileri aldı ve tümüyle içeri girdi, engeli aşarken onun elinde olmayan çıkardığı acı dolu küçük çığlığı ağzında gömdü.

Sadece bir dakika sonra ani ve keskin acı kaybolmaya başladı. Grace gözlerini açarak Trevor'ın kendini kaskatı bir şekilde içinde hareketsiz tuttuğunu gördü, dikkatle onun yüzünü inceliyordu. İçinde yoğun bir sevgi hissederek şefkatle kocasına baktı. "Sanırım," dedi dokunaklı bir sesle, parmaklarını onunkilere sıkıca sararak, genç adam yavaşça onun içinde hareket etmeye başladı, "hayatımda kendimi hiç bu kadar tamamlanmış hissetmedim."

Trevor'ın kalbi onun tatlı sözleriyle patlayacakmış gibi oldu, Trevor daha hızlı hareket etmeye başladı, bir an evvel genç kadını, daha önce sadece bir kere yaşadığı, o yüksek zirveye çıkarmak istiyordu, bu defa onunla birlikte bunu yaşamak niyetindeydi. Genç kadın içgüdüsel olarak kalçalarını onunla birlikte hareket ettirmeye başladı, onun vuruşlarını yakalamaya çalışıyor, yaratılışının verdiği eski bir bilgiyle o zirveyi arıyordu. Sonra bir anda dünya milyonlarca kristal ışığa bölündü ve genç kadın çığlık atarak onunla birlikte boşaldı. Genç kadının vücudu sarsılınca Trevor onu iyice kendine çekti ve onunkini bitirdiğinde kendisininkini başlattı, sonunda onunla beraber baştan ayağa eridi.

Birkaç dakika sonra genç adam yana yuvarlandı ve

onu da yanına aldı, vücutları hâlâ o en yakın birleşmeyle birbirine bağlıydı. Zorlukla nefes alarak genç kadının zevkten sarhoş yüzüne baktı ve onun kendisine sırıttığını görünce afalladı. "Ne var?" diye sordu Trevor.

"Her zaman böyle mi hissettirir?"

Genç adam gülümsedi ve başını salladı.

"Ve her seferinde böyle hissedeceğiz, tamam mı?" Yanakları kızardı ve hafifçe onun göğsündeki tüyleri çekti.

"Seviştiğimiz her seferde," diye kabul etti genç adam, onun şımarık, küçük burnunun ucunu öptükten sonra.

"Nasıl," diye sordu genç kadın utanarak, "bundan nasıl kaçmaya çalışmışım?"

Kahkahayla Trevor karısını sırtüstü yuvarladı ve tekrar onunla oynamaya başladı. "Çünkü," diye cevap verdi, "peşinden koşmamı istedin. Biri bunu zaten yapacaktı ve o ben olmalıydım."

Kalbim Evine Döndü

Derin, mavi gözleri, bembeyaz, tazecik tenine düşen alev rengi saçları ve dolgun dudaklarıyla yakıcı bir güzellik... Grace'in resmi bile genç ve yakışıklı Kont Trevor Caldwell'i büyülemeye yetmiş, henüz tanışmadığı halde bu genç kızı kontesi yapmaya karar vermişti. Uçsuz bucaksız serveti, baştan çıkarıcı cazibesi ve esprileriyle kontun elde edemeyeceği kadın yoktu. Oysa Grace evliliğin kadınları itaatkâr birer köleye çevirdiğine inanıyor ve evlenmeyi kesinlikle düşünmüyordu. Bütün kadınlar kendisi için yarışırken Trevor ise sadece bu asi genç kızı arzuluyor, ona sahip olabilmek için her yolu deniyordu. Grace karşı koymaya çalıştıkça kontun dayanılmaz çekim alanına daha fazla giriyordu. Bu iki inatçı âşıktan acaba hangisi galip gelecekti?